Regeringens proposition 2013/14:164

Nya bestämmelser om Tullverkets säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter

Prop. 2013/14:164

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 13 mars 2014

Fredrik Reinfeldt

Anders Borg
(Finansdepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

Denna proposition innehåller förslag till ändringar i tullagen (2000:1281) och offentlighets- och sekretesslagen (2009:400). Ändringarna föreslås med anledning av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003.

Lagförslagen föreslås träda i kraft den 1 juli 2014.

Innehållsförteckning

1 Förslag till riksdagsbeslut 4

2 Lagtext 5
2.1 Förslag till lag om ändring i tullagen (2000:1281) 5
2.2 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) 11

3 Ärendet och dess beredning 12

4 Bestämmelser om tullmyndigheters säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter – en översikt 12

5 Den gamla EU-förordningen 13
5.1 Förordning (EG) nr 1383/2003 14
5.2 Nationella bestämmelser 14

6 Den nya EU-förordningen 15
6.1 Nyheter i den nya förordningen 15
6.2 Syfte, tillämpningsområde och definitioner 16
6.3 Ansökningar 19
6.4 Tullmyndigheternas ingripande 24
6.5 Ansvarsskyldighet, kostnader och sanktioner 29
6.6 Utbyte av uppgifter 30
6.7 Kommittébestämmelser, delegering och slutbestämmelser 32

7 Överväganden och förslag 34
7.1 Hanteringen av vissa beslut avseende en beviljad ansökan 34
7.1.1 Återkalla, upphäva eller ändra ett beslut om ingripande 34
7.1.2 Förlänga ett beslut om ingripande 36
7.2 Behovet av verkställighetsföreskrifter 37
7.3 Villkor för lagring 38
7.4 Kostnadsansvar 39
7.5 Vissa frågor om ersättning 40
7.6 Behandling av vissa ansökningar om ingripande 41
7.7 Förfaranden vid förstöring av varor 42
7.8 Frigörande av varor i förtid 46
7.9 Vissa besluts överklagbarhet 47
7.10 Sanktioner 48
7.11 Delgivning får användas 49
7.12 Ikraftträdande 51
7.13 Övriga frågor 52

8 Ekonomiska konsekvenser 54
8.1 Konsekvenser för myndigheter och domstolar 54
8.2 Konsekvenser för företag 54

9 Författningskommentar 56
9.1 Förslaget till lag om ändring i tullagen (2000:1281) 56

9.2 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) 58

Bilaga 1 Förordning (EU) nr 608/2013 59

Bilaga 2 Sammanfattning av promemorian Nya bestämmelser om Tullverkets säkerställande av skyddet av immateriella rättigheter 94

Bilaga 3 Promemorians lagförslag 95

Bilaga 4 Förteckning över remissinstanser 102

Bilaga 5 Lagrådsremissens lagförslag 103

Bilaga 6 Lagrådets yttrande 110

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 13 mars 2014 113

Rättsdatablad 114

1 Förslag till riksdagsbeslut

Regeringen föreslår att riksdagen antar regeringens förslag till

1. lag om ändring i tullagen (2000:1281),
2. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Förslag till lag om ändring i tullagen (2000:1281)

Härigenom föreskrivs i fråga om tullagen (2000:1281)

dels att 6 kap. 10 §, 7 kap. 1–8 §§, 9 kap. 2 § och 10 kap. 1 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 1 kap. 9 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	1 kap.
	9 §
	Om Tullverket vid tillämpningen av tullagstiftningen, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1889/2005 av den 26 oktober 2005 om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur gemenskapen[1] *eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003*[2] *ska underrätta någon om innehållet i en handling eller om något annat, får det ske genom delgivning. Delgivning bör användas bara om det är påkallat med hänsyn till omständigheterna.*
	6 kap.
	10 §[3]

I artikel 14 i förordningen (EEG) nr 2913/92 finns en bestämmelse som ålägger enskild skyldighet att förse tullmyndigheterna med nödvändiga dokument och upplysningar och ge dem all nödvändig hjälp. I artikel 46 i samma förordning finns bestämmelser om kontroll av varor och de transportmedel som befordrar dem i anslutning till att varorna visas upp

[1] EUT L 309, 25.11.2005, s. 9.
[2] EUT L 181, 29.6.2013, s. 15.
[3] Senaste lydelse 2011:296.

för tullmyndigheten. I artikel 68 i samma förordning och i artiklarna 239–247 i förordningen (EEG) nr 2454/93 finns bestämmelser om tullmyndigheternas rätt att för kontroll av riktigheten av de deklarationer som de har mottagit granska handlingar och undersöka varor.

För kontroll av att deklarations- och uppgiftsskyldighet enligt denna lag eller tullagstiftningen i övrigt har fullgjorts riktigt och fullständigt eller för kontroll av att varor inte gör intrång i de rättigheter som skyddas av *rådets förordning (EG) nr 1383/2003 av den 22 juli 2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som ska vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter* får Tullverket även undersöka	För kontroll av att deklarations- och uppgiftsskyldighet enligt denna lag eller tullagstiftningen i övrigt har fullgjorts riktigt och fullständigt eller för kontroll av att varor inte gör intrång i de rättigheter som skyddas av *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003* får Tullverket även undersöka

1. transportmedel, containrar, lådor och andra utrymmen där varor kan förvaras,
2. områden för tillfälliga lager, tullager, frizoner och frilager samt områden på flygplatser och bangårdar där varor som står under tullövervakning förvaras och även lokaler inom sådana områden samt
3. bagage, såsom resväskor och portföljer, samt handväskor och liknande som medförs av resande vid inresa till eller utresa från EU:s tullområde eller av person som anmanats att stanna enligt 7 §.

Bestämmelser om tullkontroll av kontanta medel finns i 7 a kap.

Bestämmelser om kroppsvisitation och kroppsbesiktning finns i lagen (2000:1225) om straff för smuggling.

7 kap.

1 §[4]

Bestämmelser om tullkontroll beträffande intrång i vissa immateriella rättigheter finns i *rådets förordning (EG) nr 1383/2003 samt i kommissionens förordning (EG) nr 1891/2004 av den 21 oktober 2004 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1383/2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som skall vidtas mot varor som gör*	Bestämmelser om tullkontroll beträffande intrång i vissa immateriella rättigheter finns i *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003*.

[4] Senaste lydelse 2006:423.

intrång i vissa immateriella rättigheter.

Uttryck som används i detta kapitel har den innebörd som anges i förordning (EU) nr 608/2013.

2 §[5]

Tullverket utser den enhet inom verket som är behörig att ta emot och behandla ansökningar *enligt artikel 5.2 i förordningen (EG) nr 1383/2003. Enheten skall, om det behövs, samråda med andra myndigheter.*

Tullverket utser den enhet inom verket som *enligt artikel 5.1 i förordning (EU) nr 608/2013* är behörig att ta emot och behandla ansökningar.

3 §

Varor vars frigörande har skjutits upp eller som hålls kvar av Tullverket skall förvaras på betryggande sätt. Förvaringen skall ske på sökandens bekostnad. När det finns ett lagakraftvunnet beslut om förstöring av eller annan åtgärd med varorna, har sökanden rätt till ersättning för dessa kostnader från den eller dem som beslutet gått emot. Kan kravet riktas mot fler än en person, har dessa ett solidariskt ansvar.

Tullverket ska underrätta innehavaren av ett beslut om sitt beslut enligt artikel 11.3, 13 eller 16 i förordning (EU) nr 608/2013. En sådan underrättelse ska lämnas inom 30 arbetsdagar efter det att Tullverket

1. fått kännedom om de omständigheter som kan ligga till grund för ett beslut enligt artikel 11.3 eller 16 i den förordningen, eller

2. tagit emot en sådan begäran som avses i artikel 13 i den förordningen.

4 §[6]

I artiklarna 9.2 och 9.3 i förordningen (EG) nr 1383/2003 finns bestämmelser om tullmyndighets skyldighet att lämna uppgifter till rättighetshavaren.

Tullverket ska underrätta innehavaren av ett beslut om följande beslut som verket fattar enligt förordning (EU) nr 608/2013:

1. beslut att avslå eller avvisa en begäran enligt artikel 12.1 om förlängning, eller

2. beslut enligt artikel 12.5 att återkalla eller ändra ett beslut om förlängning.

En sådan underrättelse ska lämnas inom 30 arbetsdagar efter det att Tullverket

[5] Senaste lydelse 2006:423.
[6] Senaste lydelse 2006:423.

1. tagit emot en sådan begäran som avses i artikel 12.1, eller

2. fått kännedom om de omständigheter som kan ligga till grund för ett beslut enligt artikel 12.5.

5 §[7]

Rättighetshavaren ansvarar för skada på varuprov som uppkommer vid sådan inspektion av varor som får göras enligt artikel 9.3 i förordningen (EG) nr 1383/2003.

Uppkommer en skada på en vara vid en sådan inspektion som avses i artikel 19.1 i förordning (EU) nr 608/2013, ansvarar den som inspekterar varan för skadan.

6 §[8]

Frågor om huruvida en vara gör intrång i en immateriell rättighet och hur det *skall* förfaras med varorna i sådant fall prövas av domstol enligt vad som gäller för den immateriella rättigheten i fråga.

Domstolen får meddela interimistiskt beslut om att uppskov med frigörande eller kvarhållande av varor *skall* upphöra.

Tullverket *skall* verkställa lagakraftvunna domar och beslut från domstolen om frigörande, ändring eller förstöring av varor vars frigörande uppskjutits eller som kvarhålls av Tullverket.

Frågor om huruvida en vara gör intrång i en immateriell rättighet och hur det *ska* förfaras med varorna i sådant fall prövas av domstol enligt vad som gäller för den immateriella rättigheten i fråga.

Domstolen får meddela interimistiskt beslut om att uppskov med frigörande eller kvarhållande av varor *ska* upphöra.

Tullverket *ska* verkställa lagakraftvunna domar och beslut från domstolen om frigörande, ändring eller förstöring av varor vars frigörande uppskjutits eller som kvarhålls av Tullverket.

7 §

Om domstolens dom eller beslut enligt 6 § innebär att varorna skall ändras, skall ändringen bekostas av den som har rätten till varorna.

Svaranden ansvarar för Tullverkets kostnader för förstöring av varor. Om ersättning inte kan utsökas hos svaranden, ansvarar

När det finns en lagakraftvunnen dom eller ett beslut om förstöring av eller annan åtgärd med varor vars frigörande har skjutits upp eller som hålls kvar av Tullverket, har innehavaren av ett beslut rätt till ersättning för sina kostnader i samband med Tullverkets ingripande mot varorna.

Ersättningsskyldig enligt första stycket är den som domstolens beslut har gått emot. Kan ersättningskravet riktas mot flera per-

[7] Senaste lydelse 2006:423.
[8] Senaste lydelse 2006:423.

sökanden emot staten för kostnaderna.

soner, har dessa ett solidariskt ansvar att ersätta innehavaren av beslutet.

8 §[9]

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare föreskrifter om

1. *de tidsperioder som avses i artikel 8 i förordningen (EG) nr 1383/2003*,
2. *förvaring av varor enligt 3 §*,
3. *provtagning enligt artikel 9.3 i förordningen (EG) nr 1383/2003*, samt

1. *den begäran som avses i artikel 13 i förordning (EU) nr 608/2013*,
2. *provtagning enligt artikel 19.2 i förordning (EU) nr 608/2013*,
3. *samtycke enligt artikel 26.5 i förordning (EU) nr 608/2013*, samt

4. verkställighet av domar och beslut enligt 6 § tredje stycket.

9 kap.

2 §[10]

Ett beslut av Tullverket enligt tullagstiftningen eller artikel 5 i förordningen (EG) nr 1383/2003 eller beslut om förlängning enligt artikel 8 i nämnda förordning eller artikel 4.2 i förordningen (EG) nr 1889/2005 får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Tullverkets eller annan förvaltningsmyndighets beslut om nedsättning eller befrielse enligt 5 kap. 13 § fjärde stycket eller 19 § överklagas hos regeringen.

Följande beslut av Tullverket får överklagas till allmän förvaltningsdomstol:

1. beslut enligt tullagstiftningen,

2. beslut enligt artikel 4.2 i förordning (EG) nr 1889/2005, och

3. beslut enligt artikel 7.2, 9.1, 11.3, 12.1, 12.2, 12.5, 13 eller 16 i förordning (EU) nr 608/2013 samt beslut att avvisa en ansökan som inte uppfyller villkoren i artikel 5.3 i den förordningen.

Tullverkets eller annan förvaltningsmyndighets beslut om nedsättning eller befrielse enligt 5 kap. 13 § fjärde stycket eller 19 § överklagas hos regeringen.

Tullverkets beslut om revision enligt 6 kap. 28 § får inte överklagas.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten. Detsamma gäller vid överklagande i mål som avses i 8 kap. 13 §.

Föreskrifter om överklagande av Tullverkets beslut om föreskrifter med stöd av ett bemyndigande enligt denna lag meddelas av regeringen.

[9] Senaste lydelse 2006:423.
[10] Senaste lydelse 2011:1258.

10 kap.

1 §[11]

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot föreskrift i tullagstiftningen*, mot förbudet i artikel 16 i förordningen (EG) nr 1383/2003* eller mot anmälningsplikten i artikel 3 i förordningen (EG) nr 1889/2005 jämförd med 7 a kap. 2 § döms för tullförseelse till böter. Detsamma gäller den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot beslut som Tullverket meddelat med stöd av tullagstiftningen	Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot föreskrift i tullagstiftningen eller mot anmälningsplikten i artikel 3 i förordningen (EG) nr 1889/2005 jämförd med 7 a kap. 2 § döms för tullförseelse till böter. Detsamma gäller den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot beslut som Tullverket meddelat med stöd av tullagstiftningen

1. om skyldighet att föra anteckningar och lämna uppgifter om varor som förvaras i tillfälligt lager, tullager, frizon eller frilager eller som är föremål för förenklat förfarande vid tillämpning av ett tullförfarande,
2. om skyldighet i övrigt att lämna uppgift eller handling till Tullverket eller
3. om användningen eller förbrukningen av en icke-gemenskapsvara.

I ringa fall *skall* inte dömas till ansvar.	I ringa fall *ska det* inte dömas till ansvar.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

[11] Senaste lydelse 2007:271.

2.2 Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs att 27 kap. 9 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	27 kap.
	9 §
I *rådets förordning (EG) nr 1383/2003 av den 22 juli 2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som ska vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter*[1] finns bestämmelser om att uppgift i vissa fall får lämnas till en enskild.	I *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003*[2] finns bestämmelser om att uppgift i vissa fall får lämnas till en enskild.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

[1] EUT L 196, 2.8.2003, s. 7.
[2] EUT L 181, 29.6.2013, s. 15.

3 Ärendet och dess beredning

Den 12 juni 2013 antogs Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003. Förordningen trädde i kraft den 19 juli 2013. Den tillämpas från och med den 1 januari 2014 med undantag för artiklarna 6, 12.7 och 22.3, vilka tillämpas från och med den 19 juli 2013, samt artiklarna 31.1, 31.3–31.7 och 33, vilka ska tillämpas från och med det datum då den centrala databas som avses i artikel 32 har inrättats. EU-kommissionen ska offentliggöra det datumet. Förordningen finns i *bilaga 1*.

I syfte att utreda behovet av lagändringar med anledning av förordningen har inom Finansdepartementet upprättats en promemoria, Nya bestämmelser om Tullverkets säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter (dnr Fi2011/2850). En sammanfattning av promemorian finns i *bilaga 2*. Promemorians lagförslag finns i *bilaga 3*.

Promemorian har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 4*. En sammanställning över remissyttrandena finns tillgänglig i Finansdepartementet (dnr Fi2011/2850).

Lagrådet

Regeringen beslutade den 20 februari 2014 att inhämta Lagrådets yttrande över lagförslagen i *bilaga 5*. Lagrådets yttrande finns i *bilaga 6*. Regeringen har delvis följt Lagrådets förslag, som behandlas i avsnitten 7.1.1, 7.2 och 9.1.

I förhållande till lagrådsremissen har också vissa mindre ändringar av i huvudsak språklig karaktär gjorts.

4 Bestämmelser om tullmyndigheters säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter – en översikt

Under 2012 gjorde EU:s tullmyndigheter nästan 90 000 ingripanden och stoppade ca 40 miljoner varor, främst cigaretter (31 procent), som misstänktes göra intrång i immateriella rättigheter. Värdet av varorna motsvarade ca 9 miljarder kronor. Kina fortsatte att vara den främsta källan.

Intrång i immateriella rättigheter är ett stort problem. Detta gäller för EU men också globalt. Förfalskningsverksamheten är inte begränsad till att gälla exklusiva kläder, skor och klockor. Det är fråga om internationell, storskalig, professionell verksamhet där varor från en mängd områden – från läkemedel och livsmedel till batterier och bildelar – omsätts. Bakom produktionen ligger inte sällan kriminella grupper och organisationer och intresset därifrån bedöms öka, eftersom vinstmöjligheterna är stora och riskerna små.

I ett försök att komma till rätta med problemet på global nivå har man inom Världshandelsorganisationen, WTO, antagit bestämmelser om tull-

myndigheters ingripande mot varor som gör intrång i immateriella rättigheter genom artiklarna 51–60 i avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter (det s.k. TRIPS-avtalet). Den 22 december 1994 godkände EG TRIPS-avtalet genom rådets beslut 94/800/EG[1]. För att genomföra artiklarna 51–60 i avtalet antog rådet samma datum förordning (EG) nr 3295/94 om fastställande av vissa åtgärder avseende införsel till gemenskapen samt export och återexport från gemenskapen av varor som gör intrång i viss immateriell äganderätt[2]. Förordningen ersattes 2003 av rådets förordning (EG) nr 1383/2003 av den 22 juli 2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som skall vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter[3]. Erfarenheterna hade visat att bestämmelserna i förordning (EG) nr 3295/94 i vissa delar var oklara och svåra att tillämpa. I syfte att uppnå större klarhet och att få till stånd ett effektivare instrument i kampen mot intrång i immateriella rättigheter arbetade man därför fram en ny förordning, dvs. förordning (EG) nr 1383/2003, se avsnitt 5.1.

I september 2008 uppmanade rådet[4] EU-kommissionen och medlemsstaterna att se över denna förordning och föreslå samt utvärdera förbättringar av regelverket. En översyn utfördes därefter av kommissionen i nära samarbete med experter från medlemsstaternas tullmyndigheter. Under översynen identifierades vissa förbättringar av regelverket som ansågs nödvändiga för att skärpa reglerna om kontroll av efterlevnaden av immateriella rättigheter, samtidigt som själva reglerna klargörs för att höja rättssäkerheten[5]. Efter förhandlingar mellan kommissionen, rådet och Europaparlamentet antogs den 12 juni 2013 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003, se avsnitt 6.

Bestämmelser i svensk lagstiftning som kompletterade förordning (EG) nr 1383/2003 fanns i tullagen (2000:1281), offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) och tullförordningen (2000:1306), se avsnitt 5.2.

5 Den gamla EU-förordningen

Nedan följer en kort sammanfattning av förordning (EG) nr 1383/2003 och de nationella bestämmelser som utfärdades för att komplettera förordningen.

[1] EGT L 336, 23.12.1994, s. 1 (svensk specialutgåva: område 11, volym 38, s. 3).
[2] EGT L 341, 30.12.1994, s. 8 (svensk specialutgåva: område 02, volym 16, s. 77).
[3] EUT L 196, 2.8.2003, s. 7.
[4] Rådets resolution av den 25 september 2008 om en övergripande europeisk plan för bekämpning varumärkesförfalskning och piratkopiering, EUT C 253, 4.10.2008, s. 1.
[5] KOM (2011) 285 slutlig.

5.1 Förordning (EG) nr 1383/2003

Gällande EU-bestämmelser fram till och med den 31 december 2013 återfanns i rådets förordning (EG) nr 1383/2003, som kompletterades av kommissionens förordning (EG) nr 1891/2004 av den 21 oktober 2004 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1383/2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som skall vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter[6]. Den fortsatta framställningen fokuserar på bestämmelserna i rådsförordningen.

Enligt rådsförordningen får EU:s tullmyndigheter vidta åtgärder mot varor som förs in till gemenskapens tullområde och som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter. En tullmyndighet kan ingripa mot en sändning som misstänks innehålla intrångsvaror antingen på eget initiativ eller med anledning av en beviljad ansökan om ingripande från en rättighetshavare.

Efter att tullmyndigheten har tagit ut den misstänkta sändningen för kontroll så kontaktar tullmyndigheten rättighetshavaren. När rättighetshavaren har bekräftat skriftligen att varorna gör intrång i en immateriell rättighet som omfattas av rådsförordningen, så kan tullmyndigheten fatta ett formellt beslut om ingripande: ett s.k. tredagarsingripande om det inte finns någon beviljad ansökan eller ett s.k. tiodagarsingripande om det finns en beviljad ansökan om ingripande. Under dessa perioder, tre respektive tio arbetsdagar, ska tullmyndigheterna uppskjuta frigörandet av varorna eller kvarhålla dem.

Om en ansökan om ingripande har inkommit inom tre arbetsdagar efter ett ex officio-ingripande kan tullmyndigheten fatta beslut om ett tiodagarsingripande. Om det inte har inkommit någon ansökan inom tre arbetsdagar, så ska varorna frigöras eller kvarhållandet hävas, under förutsättning att samtliga tullformaliteter fullgjorts.

Inom tiodagarsperioden, som vid behov kan förlängas ytterligare tio arbetsdagar, ska antingen en kopia av en stämningsansökan ha kommit in från rättighetshavaren eller en överenskommelse ha träffats mellan parterna, dvs. rättighetshavaren och deklaranten eller varuinnehavaren, om att godset skall förstöras under tullkontroll. Om inget av dessa dokument har kommit in till den behöriga tullenheten inom fristen ska godset frigöras med fullgörande av samtliga tullformaliteter.

5.2 Nationella bestämmelser

Bestämmelser som kompletterade rådets förordning (EG) nr 1383/2003 fanns i 7 kap. och 10 kap. 1 § tullagen. 7 kap. innehöll bl.a. bestämmelser om förvaring av varor som tagits om hand av Tullverket och om ersättning för förvaringskostnader (3 §), om ansvar för skada på varuprov (5 §), om att frågan om rättighetsintrång har skett prövas av domstol (6 §) och om kostnadsansvar (7 §). Enligt 2 § utsåg Tullverket den s.k.

[6] EUT L 328, 30.10.2004, s. 16.

behöriga enheten. Enligt 10 kap. 1 § dömdes den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bröt mot förbudet i artikel 16 i förordning (EG) nr 1383/2003 för tullförseelse till böter.

Ytterligare bestämmelser som kompletterade förordning (EG) nr 1383/2003 fanns i 67–70 §§ tullförordningen.

I 27 kap. 9 § offentlighets- och sekretesslagen fanns en upplysning om att det i förordning (EG) nr 1383/2003 finns bestämmelser om att uppgift i vissa fall får lämnas till en enskild.

6 Den nya EU-förordningen

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003[7] har antagits av rådet och Europaparlamentet inom ramen för den gemensamma handelspolitiken, se artikel 207 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Fördraget ger EU exklusiv befogenhet på den gemensamma handelspolitikens område, se artikel 3.1 i EUF-fördraget. Att en EU-förordning till alla delar är bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat framgår av artikel 288 i nämnda fördrag.

6.1 Nyheter i den nya förordningen

Den nya förordningen består av 31 skäl och 40 artiklar, som är indelade i sex kapitel. Vissa av de ändringar som har gjorts i förordningen är av rent lagteknisk natur men den innehåller också vissa förändringar i sak. Dessa är i huvudsak följande:

– Tillämpningsområdet för förordningen utvidgas till att även omfatta kretsmönster i halvledarprodukter, se artikel 2.1 j, bruksmönster, se artikel 2.1 k, och handelsnamn, se artikel 2.1 l, samt utrustning för kringgående av tekniska åtgärder, se artikel 2.7 b.

– Även förfalskade och piratkopierade varor som förs in i småförsändelser, jfr artikel 2.19, ska omfattas av förordningen.

– Tidsfristerna i samband med handläggningen av en ansökan om tullmyndigheternas ingripande förtydligas, se artiklarna 7.1, 9.1 och 9.2.

– Tidsfristerna för när tullmyndigheterna ska underrätta om att varors frigörande har skjutits upp eller att varor hålls kvar förtydligas, se artiklarna 17.3 och 18.3.

– Villkoren för när tullmyndigheterna ska vidarebefordra uppgifter om kvarhållna varor till berörda personer och enheter ändras, jfr artiklarna 17.3 och 17.4.

– Tullmyndigheterna ges rätt att utgå ifrån att deklaranten eller varuinnehavaren har godkänt att varor förstörs om denne inte uttryckligen har motsatt sig förstöringen, se artiklarna 23.1 första stycket c och 26.6.

[7] EUT L 181, 29.6.2013, s. 15.

– Tullmyndigheterna ges en möjlighet att besluta att varor som överlämnats för förstöring ska övergå till fri omsättning för vidare återvinning eller bortskaffande utanför handelsflödet, även för att öka medvetenheten och i utbildningssyfte, se artikel 25.1 a.

– Tullmyndigheterna ges en möjlighet att tillåta att varor som överlämnats för förstöring befordras under tullövervakning mellan olika platser inom unionens tullområde i syfte att förstöras under tullkontroll, se artikel 25.2.

– Information om beslut angående ansökningar och kvarhållanden ska göras tillgänglig via en central databas, jfr artiklarna 31.3, 32 och 33.

Den fortsatta genomgången av förordningens innehåll följer förordningens kapitelindelning och rubriksättning.

6.2 Syfte, tillämpningsområde och definitioner

Det huvudsakliga syftet med förordningen är att varor som gör intrång i immateriella rättigheter i möjligaste mån ska hållas borta från unionsmarknaden och att de åtgärder som vidtas för att uppnå detta syfte görs på ett sådant sätt att den lagliga handeln inte hindras, jfr skäl 2. Att EU-kommissionen och medlemsstaternas tullmyndigheter ska utbyta information med relevanta myndigheter i tredje land i syfte att stoppa internationell handel med varor som gör intrång i immateriella rättigheter framgår av artikel 22.

Förordningen ska enligt artikel 1.1 tillämpas av EU:s tullmyndigheter när varor, vilka misstänks göra intrång i en immateriell rättighet, är eller borde ha varit föremål för tullövervakning eller tullkontroll inom unionens tullområde i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen[8]. Detta gäller särskilt för varor som har deklarerats för övergång till fri omsättning, export eller återexport, som förs in till eller ut från unionens tullområde, eller som har hänförts till ett suspensivt arrangemang eller lagts upp i en frizon eller ett frilager.

Förordningen ska inte tillämpas på varor som har övergått till fri omsättning enligt förfarandet för användning för särskilda ändamål, eftersom dessa varor kvarstår under tullövervakning även efter att de övergått till fri omsättning, se artikel 1.3 och skäl 4. Den ska inte heller tillämpas på varor av icke-kommersiellt slag som ingår i en resandes personliga bagage, förutsatt att varorna är för dennes personliga bruk och det inte finns några tecken på att varorna ingår i kommersiell handel, se artikel 1.4 och skäl 4. Slutligen ska förordningen inte tillämpas på olaglig parallellhandel eller varor som visserligen tillverkats med rättighetshavarens samtycke, men som överskridit av denne tillåtna kvantiteter, se artikel 1.5 och skäl 6.

Förordningen är, som framgår av artikel 1.1, tillämplig på *varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet*. Begreppet definieras i artikel 2.7 som varor avseende vilka det vid första anblicken finns till-

[8] EGT L 302, 19.10.1992, s. 1.

räckliga indikationer på att det i den medlemsstat där dessa varor påträffas rör sig om

a. varor som har utsatts för en åtgärd som innebär ett intrång i en immateriell rättighet i den medlemsstaten,

b. anordningar, produkter eller komponenter som huvudsakligen är utformade, konstruerade eller anpassade i syfte att möjliggöra eller underlätta kringgående av teknik, anordning eller komponent som vid normalt bruk förhindrar eller begränsar handlingar med avseende på verk som inte har tillåtits av innehavaren av en upphovsrätt eller en till upphovsrätten närstående rättighet och som hänför sig till ett intrång i dessa rättigheter i den medlemsstaten, eller

c. en form eller matris som är särskilt utformad eller anpassad för tillverkning av varor som gör intrång i en immateriell rättighet, om denna form eller matris hänför sig till ett intrång i en immateriell rättighet i den medlemsstaten.

Med varor enligt punkt a avses *förfalskade varor*, som definieras i artikel 2.5, och *piratkopierade varor*, som definieras i artikel 2.6, samt *andra varor* som gör intrång i någon av de immateriella rättigheter som avses i artikel 2.1.

Med varor enligt punkt b avses sådan utrustning som i första hand är utformad, konstruerad, anpassad eller framtagen i syfte att möjliggöra eller underlätta kringgående av tekniska åtgärder, se skäl 5, när utrustningen används för att göra intrång i en upphovsrätt eller en till upphovsrätten närstående rättighet. Närmare bestämmelser om denna typ av utrustning finns i rådets direktiv 91/250/EEG av den 14 maj 1991 om rättsligt skydd för datorprogram[9] och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället[10]. Enligt dessa direktiv ska import eller export av sådan utrustning vara förbjuden. Import eller export i sig av utrustningen innebär dock inte att det begås immaterialrättsintrång, utan förbuden är ett komplement till immaterialrättsskyddet som sådant. Det har överlämnats till medlemsstaterna att avgöra om överträdelser av förbuden ska kunna beivras med civilrättsliga eller straffrättsliga sanktioner. Sverige har valt en rent straffrättslig reglering när det gäller denna typ av utrustning, se 57 a och 57 b §§ lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk.

Vilka *immateriella rättigheter* som omfattas av förordningen framgår av artikel 2.1. Dessa är följande:

a. Varumärke. Enligt artikel 2.2 avses därmed ett gemenskapsvarumärke enligt rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken[11], ett varumärke som har registrerats i en medlemsstat eller, vad avser Belgien, Luxemburg eller Nederländerna, hos Benelux byrå för immateriell äganderätt, eller ett varumärke som är föremål för en internationell registrering med rättsverkan i en medlemsstat eller i unionen.

[9] EGT L 122, 17.05.1991, s. 42 (svensk specialutgåva: område 17, volym 1, s. 111).
[10] EGT L 167, 22.06.2001, s. 10.
[11] EUT L 78, 24.3.2009, s. 1.

b. Formgivning. Enligt artikel 2.3 avses därmed en gemenskapsformgivning enligt rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning[12], en formgivning som har registrerats i en medlemsstat eller, vad avser Belgien, Luxemburg eller Nederländerna, hos Benelux byrå för immateriell äganderätt, eller en formgivning som är föremål för en internationell registrering med rättsverkan i en medlemsstat eller i unionen.

c. Upphovsrätt eller närstående rättighet enligt nationell lagstiftning eller unionslagstiftning.

d. Geografisk beteckning. Enligt artikel 2.4 avses därmed en geografisk beteckning eller en ursprungsbeteckning som skyddats för jordbruksprodukter och livsmedel enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1151/2012 av den 21 november 2012 om kvalitetsordningar för jordbruksprodukter och livsmedel[13], en ursprungsbeteckning eller geografisk beteckning för vin enligt rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter (förordningen om en samlad marknadsordning)[14], en geografisk beteckning för aromatiserade drycker baserade på vinprodukter enligt rådets förordning (EEG) nr 1601/91 av den 10 juni 1991 om allmänna bestämmelser för definition, beskrivning och presentation av aromatiserade viner, aromatiserade vinbaserade drycker och aromatiserade drinkar baserade på vinprodukter[15], en geografisk beteckning för spritdrycker enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 110/2008 av den 15 januari 2008 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, spritdrycker[16], en geografisk beteckning för produkter som inte omfattas av tidigare nämnda förordningar i denna punkt i den utsträckning den fastställs som en exklusiv immateriell rättighet i nationell lagstiftning eller unionslagstiftning, eller en geografisk beteckning enligt avtal mellan unionen och tredjeländer vilken förtecknas som sådan i dessa avtal.

e. Patent enligt nationell lagstiftning eller unionslagstiftning.

f. Tilläggsskydd för läkemedel enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 469/2009 av den 6 maj 2009 om tilläggsskydd för läkemedel[17].

g. Tilläggsskydd för växtskyddsmedel enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1610/96 av den 23 juli 1996 om införande av tilläggsskydd för växtskyddsmedel[18].

h. Rättighet enligt gemenskapens växtförädlarrätt, i enlighet med rådets förordning (EG) nr 2100/94 av den 27 juli 1994 om gemenskapens växtförädlarrätt[19].

i. Växtförädlarrätt enligt nationell lagstiftning.

[12] EGT L 3, 5.1.2002, s. 1.
[13] EUT L 343, 14.12.2012, s. 1.
[14] EUT L 299, 16.11.2007, s. 1.
[15] EGT L 149, 14.6.1991, s. 1 (svensk specialutgåva: område 03, volym 37, s. 244).
[16] EUT L 39, 13.2.2008, s. 16.
[17] EUT L 152, 16.6.2009, s. 1.
[18] EGT L 198, 8.8.1996, s. 30.
[19] EGT L 227, 1.9.1994, s. 1 (svensk specialutgåva: område 03, volym 60, s. 196).

j. Kretsmönster i halvledarprodukter enligt nationell lagstiftning eller unionslagstiftning.

k. Bruksmönster i den utsträckning det skyddas som en immateriell rättighet i nationell lagstiftning eller unionslagstiftning.

l. Handelsnamn i den utsträckning det skyddas som en exklusiv immateriell rättighet i nationell lagstiftning eller unionslagstiftning.

Nya immaterialrätter i förhållande till förordning (EG) nr 1383/2003 är kretsmönster i halvledarprodukter enligt nationell lagstiftning eller unionslagstiftning (j), bruksmönster i den utsträckning det skyddas som en immateriell rättighet i nationell lagstiftning eller unionslagstiftning (k) samt handelsnamn i den utsträckning det skyddas som en exklusiv immateriell rättighet i nationell lagstiftning eller unionslagstiftning (l).

6.3 Ansökningar

En ansökan om en tullmyndighets ingripande mot misstänkt immaterialrättsintrång kan göras som en nationell ansökan eller en unionsansökan.

Med *en nationell ansökan* avses enligt artikel 2.10 en ansökan om att tullmyndigheterna i en medlemsstat ska ingripa i den medlemsstaten.

Med *en unionsansökan* avses enligt artikel 2.11 en ansökan som lämnas i en medlemsstat om att tullmyndigheterna i den medlemsstaten och i en eller flera andra medlemsstater ska ingripa i sina respektive medlemsstater. Enligt artikel 4 får en unionsansökan endast lämnas in när det gäller immateriella rättigheter som grundas på unionsrätten som har verkan i unionen.

Som huvudregel får enligt artikel 5.4 endast en nationell ansökan och en unionsansökan lämnas in per medlemsstat för samma immateriella rättighet som skyddas i den medlemsstaten. I de fall som avses i artikel 3.3 får dock fler än en unionsansökan lämnas in.

Vem får göra en ansökan?

Rätt att lämna in en ansökan har enligt artikel 3 den person eller enhet som har rätt att inleda ett förfarande i syfte att fastställa om en immateriell rättighet har utsatts för intrång i den eller de medlemsstater där tullmyndigheterna uppmanas att ingripa.

Fyra kategorier av sökande kan enligt artikel 3.1 göra antingen en nationell ansökan eller en unionsansökan:

a. Rättighetshavare, dvs. innehavare av en immateriell rättighet, se artikel 2.8.

b. Sådana organ som avses i artikel 4.1 c i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter[20], dvs. organ som förvaltar kollektiva immateriella rättigheter och som regelmässigt anses ha rätt att företräda innehavare av immateriella rättigheter, i den mån detta tillåts i och överensstämmer med bestämmelserna i tillämplig lag.

[20] EUT L 157, 30.4.2004, s. 45.

c. Sådana organ som avses i artikel 4.1 d i direktiv 2004/48/EG, dvs. organ som tillvaratar branschintressen och som regelmässigt anses ha rätt att företräda innehavare av immateriella rättigheter, i den mån detta tillåts i och överensstämmer med bestämmelserna i tillämplig lag.

d. Grupper i den mening som avses i artikel 3.2 och artikel 49.1 i förordning (EU) nr 1151/2012, producentgrupper i den mening som avses i artikel 118e i förordning (EG) nr 1234/2007 eller liknande grupper av producenter som avses i unionsrätten om geografiska beteckningar och som företräder producenter av produkter med en geografisk beteckning eller företrädare för sådana grupper, särskilt förordningarna (EEG) nr 1601/91 och (EG) nr 110/2008, samt aktörer som har rätt att använda en geografisk beteckning och kontrollorgan eller kontrollmyndigheter som är behöriga för en sådan geografisk beteckning.

Två kategorier av sökande kan enligt artikel 3.2 endast göra en nationell ansökan:

a. Personer eller enheter som har tillstånd att använda immateriella rättigheter och som formellt har fått tillstånd av rättighetshavaren att inleda ett förfarande i syfte att fastställa om en immateriell rättighet har utsatts för intrång.

b. Grupper av producenter som fastställs i medlemsstatslagstiftningen om geografiska beteckningar och som företräder producenter av produkter med geografiska beteckningar eller företrädare för sådana grupper och aktörer som har rätt att använda en geografisk beteckning och kontrollorgan eller kontrollmyndigheter som är behöriga för en sådan geografisk beteckning.

En kategori av sökande kan enligt artikel 3.3 endast göra en unionsansökan. Detta är innehavare av exklusiva licenser som omfattar hela territoriet för två eller flera medlemsstater, om innehavaren formellt har fått tillstånd av rättighetshavaren att inleda ett förfarande i syfte att fastställa om en immateriell rättighet har utsatts för intrång. Med *exklusiv licens* avses enligt artikel 2.21 en allmän eller begränsad licens som ger licenstagaren tillstånd att, med uteslutande av alla övriga personer, inbegripet den som beviljar licensen, använda en immateriell rättighet på det sätt som följer av licensen.

Vart och på vilket sätt ska en ansökan lämnas?

En ansökan ska enligt artikel 5 lämnas in till den behöriga tullenheten, dvs. den av varje medlemsstat utsedda tullenhet som är behörig att ta emot och behandla ansökningar. Ansökan ska göras på det formulär och innehålla den information som avses i artikel 6.

Någon ansökningsavgift får enligt artikel 8 inte tas ut.

Om en ansökan lämnas in efter att tullmyndigheterna lämnat en underrättelse enligt artikel 18.3 (se avsnitt 6.4) om att varors frigörande har skjutits upp eller att varor kvarhållits, ska en sådan ansökan enligt artikel 5.3 uppfylla följande villkor: ansökan ska vara nationell och lämnas till den behöriga tullenheten inom fyra arbetsdagar efter underrättelsen om att varornas frigörande har skjutits upp eller att varor kvarhållits samt innehålla de uppgifter som avses i artikel 6.3, uppgifterna i punkterna g, h eller i får dock utelämnas.

Så snart det finns ett datasystem för mottagande och behandling av både ansökningar och bilagor ska dessa enligt artikel 5.6 lämnas med hjälp av elektronisk databehandlingsteknik.

Hur hanterar den behöriga tullenheten en ansökan?

Om en sökande lämnar en ofullständig ansökan ska den behöriga tullenheten enligt artikel 7 begära att den sökande inom tio arbetsdagar efter underrättelsen om denna begäran lämnar de uppgifter som saknas i ansökan. Till dess att de efterfrågade uppgifterna har tagits emot skjuts tidsfristen enligt artikel 9.1 upp (se nedan). En ansökan ska avslås om den sökande inte lämnar de efterfrågade uppgifterna inom tio arbetsdagar.

Den behöriga tullenheten ska enligt artikel 9.1 underrätta den sökande om sitt beslut om att bevilja eller avslå en ansökan inom 30 arbetsdagar efter att den mottagits. Om en ansökan avslås ska den behöriga tullenheten ange skälen för beslutet och lämna information om hur det kan överklagas.

Om den sökande har underrättats om att tullmyndigheterna har skjutit upp varornas frigörande eller har kvarhållit varorna innan ansökan lämnades in, ska den behöriga tullenheten enligt artikel 9.2 underrätta den sökande om sitt beslut om att bevilja eller avslå en ansökan inom två arbetsdagar efter att en ansökan har mottagits.

Ett beslut om att bevilja en nationell ansökan, eller ett beslut om att återkalla eller ändra ett sådant beslut, börjar enligt artikel 10.1 gälla i den medlemsstat där ansökan lämnats in från och med dagen efter den dag då beslutet fattades. Ett beslut om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa börjar gälla i den medlemsstat där den nationella ansökan lämnats in dagen efter den dag då den period som ska förlängas löper ut.

Ett beslut om att bevilja en unionsansökan, eller ett beslut om att återkalla eller ändra ett sådant beslut, börjar enligt artikel 10.2 gälla enligt följande: a) i den medlemsstat där ansökan lämnats in, från och med dagen efter den dag då beslutet fattades eller b) i alla andra medlemsstater där ett ingripande från tullmyndigheternas sida begärs, från och med dagen efter den dag då tullmyndigheterna underrättats i enlighet med artikel 14.2, förutsatt att innehavaren av beslutet har fullgjort sina skyldigheter enligt artikel 29.3 beträffande översättningskostnaderna. Ett beslut om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa börjar gälla i den medlemsstat där unionsansökan lämnats in och i alla övriga medlemsstater där ingripanden från tullmyndigheterna begärs dagen efter den dag då den period som ska förlängas löper ut.

Om en unionsansökan beviljas för en medlemsstat som redan omfattas av en annan unionsansökan som beviljats samma sökande och för samma immateriella rättighet, ska den medlemsstatens tullmyndigheter enligt artikel 5.5 ingripa på grundval av den unionsansökan som beviljades först. De ska informera den behöriga tullenheten i den medlemsstat där en efterföljande unionsansökan beviljades, vilken ska ändra eller återkalla beslutet att bevilja den efterföljande unionsansökan.

När en ansökan, som lämnas in efter att tullmyndigheterna enligt artikel 18.3 har underrättat om att varors frigörande har skjutits upp eller att varor kvarhållits, inte innehåller de uppgifter som avses i artikel 6.3

leden g, h eller i, ska ansökan enligt artikel 11.2 beviljas endast i fråga om uppskjutande av varors frigörande eller kvarhållande av varor, såvida inte dessa uppgifter lämnas inom tio arbetsdagar efter underrättelsen om att varors frigörande har skjutits upp eller att varor kvarhållits.

Den behöriga tullenhet som har fattat ett beslut om att bevilja en ansökan får enligt artikel 13 på begäran av innehavaren av beslutet ändra förteckningen över de immateriella rättigheter som omfattas av beslutet. Om en begäran gäller ett tillägg av nya immateriella rättigheter ska den innehålla den information som avses i artikel 6.3 c, e, g och i. När det gäller ett beslut om att bevilja en unionsansökan får en ändring som innebär att ytterligare immateriella rättigheter läggs till bara avse immateriella rättigheter som omfattas av artikel 4 (se ovan).

Den behöriga tullenhet, till vilken en nationell ansökan har lämnats in, ska enligt artikel 14.1 vidarebefordra följande beslut till tullkontoren i sin medlemsstat omedelbart efter det att besluten fattats:

a) beslut om att bevilja ansökningar,

b) beslut om att återkalla beslut om att bevilja ansökningar,

c) beslut om ändring av beslut om att bevilja ansökningar, och

d) beslut om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa.

Motsvarande gäller enligt artikel 14.2 vid en unionsansökan. Den behöriga tullenheten i den eller de medlemsstater som anges i unionsansökan ska omedelbart efter mottagandet av besluten vidarebefordra dem till sina tullkontor.

Den behöriga tullenheten i den eller de medlemsstater som anges i unionsansökan får enligt artikel 14.3 begära att den behöriga tullenhet som fattade beslutet om beviljande av ansökan ger den den ytterligare information som bedöms vara nödvändig för genomförandet av det beslutet.

Den behöriga tullenheten ska enligt artikel 14.4 vidarebefordra sina beslut om att skjuta upp tullmyndigheternas ingripande enligt artiklarna 16.1 b och 16.2 (se nedan) till tullkontoren i sin medlemsstat omedelbart efter det att besluten fattats.

Hur länge gäller ett beslut om att ingripa?

När en ansökan beviljas ska den behöriga tullenheten enligt artikel 11.1 ange under vilken period tullmyndigheterna ska ingripa. Perioden börjar löpa den dag då beslutet om att bevilja en ansökan börjar gälla enligt artikel 10 (se ovan). Den får inte överstiga ett år från och med dagen efter den dag då beslutet fattades.

När en immateriell rättighet upphör att gälla eller när en sökande av andra skäl inte längre har rätt att lämna in en ansökan ska tullmyndigheterna enligt artikel 11.3 inte längre ingripa. Den behöriga tullenhet som fattade beslut om att bevilja ansökan ska återkalla eller ändra beslutet i enlighet härmed.

När den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa löper ut får enligt artikel 12.1 den behöriga tullenhet som fattade det ursprungliga beslutet på begäran av innehavaren av beslutet förlänga denna period, under förutsättning att innehavaren betalat de skulder till tullmyndigheterna som denne ådragit sig enligt denna förordning (jfr artikel 29.1).

Om en begäran om förlängning tas emot av den behöriga tullenheten mindre än 30 arbetsdagar innan perioden som ska förlängas löper ut, får den enligt artikel 12.2 avslå en sådan begäran.

Den behöriga tullenheten ska enligt artikel 12.3 underrätta innehavaren om sitt beslut om förlängning inom 30 arbetsdagar efter mottagandet av den begäran om förlängning som avses i artikel 10.1. Den behöriga tullenheten ska ange under vilken period tullmyndigheterna ska ingripa.

Den förlängda period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa ska enligt artikel 12.4 börja löpa dagen efter det att den föregående perioden löper ut och får inte överstiga ett år.

När en immateriell rättighet upphör att gälla eller när en sökande av andra skäl inte längre har rätt att lämna in en ansökan ska tullmyndigheterna enligt artikel 12.5 inte längre ingripa. Den behöriga tullenhet som fattade beslutet om förlängning ska återkalla eller ändra beslutet i enlighet härmed.

Innehavaren av beslutet får enligt artikel 12.6 inte krävas på någon avgift för de administrativa kostnader som behandlingen av en begäran om förlängning ger.

Vad gäller för innehavaren av ett beslut?

Innehavaren av ett beslut om att bevilja en ansökan ska enligt artikel 15 omedelbart underrätta den behöriga tullenhet som beviljade ansökan i följande fall:

a) när en immateriell rättighet som täcks av ansökan upphör att gälla,

b) när innehavaren av beslutet av andra skäl upphör att ha rätt att lämna in en ansökan, och

c) när de uppgifter som tillhandahållits enligt artikel 6.3 ändras.

När innehavaren av ett beslut använder de uppgifter som lämnats av tullmyndigheterna för andra ändamål än de som föreskrivs i artikel 21 (se nedan) får enligt artikel 16.1 den behöriga tullenheten i den medlemsstat där informationen lämnades eller missbrukades

a) återkalla det beslut som den fattat om att bevilja en nationell ansökan för innehavaren av beslutet och vägra att förlänga den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa, eller

b) under perioden under vilken tullmyndigheterna ska ingripa, tillfälligt upphäva alla beslut om beviljande av unionsansökningar i sitt territorium för innehavaren av beslutet.

Den behöriga tullenheten får enligt artikel 16.2 besluta att återkalla tullmyndigheternas ingripande till och med utgången av den period under vilken dessa myndigheter ska ingripa, om innehavaren av beslutet

a) inte fullgör underrättelseskyldigheterna enligt artikel 15,

b) inte fullgör skyldigheten i artikel 19.3 att återlämna prov,

c) inte fullgör sina skyldigheter i fråga om kostnader och översättning enligt artiklarna 29.1 och 29.3, eller

d) utan giltiga skäl låter bli att inleda ett förfarande enligt artiklarna 23.3 eller 26.9, dvs. ett förfarande för att fastställa om intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

När det gäller en unionsansökan ska beslutet om att upphäva tullmyndigheternas ingripande gälla enbart i den medlemsstat där beslutet fattas.

6.4 Tullmyndigheternas ingripande

Åtgärder innan en ansökan har beviljats

Om tullmyndigheterna identifierar varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet som inte omfattas av ett beslut om att bevilja en ansökan får de enligt artikel 18.1 skjuta upp frigörandet av varorna eller kvarhålla dem. Detta gäller inte för lättförstörbara varor, dvs. varor som tullmyndigheterna anser försämras av att behållas i upp till 20 dagar från och med det att varornas frigörande skjuts upp eller från och med att de kvarhålls, se artikel 2.20.

Innan tullmyndigheterna vidtar någon av nämnda åtgärder får de enligt artikel 18.2 begära att den person eller enhet, som kan ha rätt att lämna in en ansökan beträffande det misstänkta intrånget i den immateriella rättigheten, tillhandahåller alla relevanta uppgifter. Tullmyndigheterna kan göra en sådan begäran utan att lämna några uppgifter utöver uppgifter om den faktiska eller uppskattade varukvantiteten och varornas faktiska och uppskattade beskaffenhet samt vid behov bilder på dessa varor.

Enligt artikel 18.3 ska tullmyndigheterna underrätta deklaranten eller varuinnehavaren om att varornas frigörande har skjutits upp eller att varorna kvarhålls inom en arbetsdag efter att åtgärden vidtagits. När tullmyndigheterna väljer att underrätta varuinnehavaren, och när två eller flera personer anses vara varuinnehavare, så är tullmyndigheterna inte skyldiga att underrätta mer än en av dessa personer. Tullmyndigheterna ska också underrätta de personer eller enheter, som har rätt att lämna in en ansökan avseende det misstänkta intrånget i den immateriella rättigheten, om att varornas frigörande har skjutits upp eller att varor kvarhållits, samma dag som deklaranten eller varuinnehavaren har underrättats eller så snart som möjligt därefter. Tullmyndigheterna får samråda med de behöriga myndigheterna – för svensk del torde exempelvis Patent- och registreringsverket kunna komma ifråga – för att identifiera de personer eller enheter som har rätt att lämna in en ansökan. Underrättelserna ska innehålla information om det förfarande som fastställs i artikel 23 (se nedan).

Tullmyndigheterna ska enligt artikel 18.4 i följande fall bevilja att varorna frigörs eller upphöra med kvarhållandet av dem omedelbart efter att samtliga tullformaliteter fullgjorts:

i) när de inte har identifierat någon person eller enhet som har rätt att lämna in en ansökan beträffande det misstänkta intrånget i en immateriell rättighet inom en arbetsdag från uppskjutandet av varornas frigörande eller kvarhållandet av varorna,

ii) när de inte har mottagit en ansökan i enlighet med artikel 5.3, eller

iii) när de har avslagit en sådan ansökan.

När en ansökan har beviljats ska tullmyndigheterna enligt artikel 18.5, på begäran och om uppgifterna är tillgängliga för dem, informera innehavaren av beslutet om namn på och adresser till mottagaren, avsändaren och deklaranten eller varuinnehavaren samt uppgifter om tullförfarandet och ursprung, härkomst och bestämmelseort för de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits.

När tullmyndigheterna identifierar varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet som omfattas av ett beslut om att bevilja en ansökan ska de enligt artikel 17.1 skjuta upp frigörandet av varorna eller kvarhålla dem.

Innan tullmyndigheterna vidtar någon av nämnda åtgärder kan de enligt artikel 17.2 begära att innehavaren av beslutet ska tillhandahålla alla relevanta uppgifter om varorna. Tullmyndigheterna får även lämna uppgifter till innehavaren av beslutet om faktisk eller uppskattad varukvantitet och varornas faktiska eller uppskattade beskaffenhet samt vid behov bilder på dessa varor.

Tullmyndigheterna ska enligt artikel 17.3 underrätta deklaranten eller varuinnehavaren om att varornas frigörande har skjutits upp eller att varorna kvarhålls inom en arbetsdag efter att åtgärden vidtagits. När tullmyndigheterna väljer att underrätta varuinnehavaren, och när två eller flera personer anses vara varuinnehavare, så är tullmyndigheterna inte skyldiga att underrätta mer än en av dessa personer. Tullmyndigheterna ska också underrätta innehavaren av beslutet om uppskjutandet eller kvarhållandet samma dag som deklaranten eller varuinnehavaren har underrättats eller så snart som möjligt därefter. Underrättelserna ska innehålla information om det förfarande som fastställs i artikel 23 (se nedan).

I fråga om de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits ska tullmyndigheterna enligt artikel 17.4 underrätta innehavaren av beslutet och deklaranten eller varuinnehavaren om den faktiska eller uppskattade varukvantiteten och varornas faktiska eller uppskattade beskaffenhet, och vid behov lämna tillgängliga bilder på dessa. Tullmyndigheterna ska också, på begäran och om de har uppgifterna tillgängliga, informera innehavaren av beslutet om namn på och adresser till mottagaren, avsändaren och deklaranten eller varuinnehavaren samt uppgifter om tullförfarandet och ursprung, härkomst och bestämmelseort för de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits.

Lagring, inspektion och provtagning av varorna

Enligt artikel 20 ska tullmyndigheterna fastställa villkoren för lagring av varorna under perioden då frigörandet av varorna är uppskjutet eller de kvarhålls.

Tullmyndigheterna ska enligt artikel 19.1 ge innehavaren av beslutet och deklaranten eller varuinnehavaren möjlighet att inspektera de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits.

Tullmyndigheterna får enligt artikel 19.2 ta prover som är representativa för varorna. De får överlämna eller skicka dessa prover till innehavaren av beslutet, på innehavarens begäran och enbart för analysändamål och för att underlätta det påföljande förfarandet i fråga om förfalskade och piratkopierade varor. Endast innehavaren av beslutet ska ha ansvaret för all analys av dessa prover.

Innehavaren av beslutet ska enligt artikel 19.3 återlämna de prover som avses i föregående stycke till tullmyndigheterna när analysen fullbordats senast innan varorna frigörs eller deras kvarhållande upphör, om inte omständigheterna förhindrar det.

Användningsbegränsningar för innehavaren av ett beslut

Om innehavaren av ett beslut har mottagit de uppgifter som avses i artikel 17.4, 18.5, 19 eller 26.8, får denne enligt artikel 21 lämna ut eller använda dessa uppgifter enbart för vissa ändamål.

De uppgifter som torde avses är följande:

a) Artikel 17.4: den faktiska eller uppskattade varukvantiteten, varornas faktiska eller uppskattade beskaffenhet och vid behov tillgängliga bilder på varorna, namn på och adresser till mottagaren, avsändaren och deklaranten eller varuinnehavaren samt uppgifter om tullförfarandet och ursprung, härkomst och bestämmelseort för de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits.

b) Artikel 18.5: namn på och adresser till mottagaren, avsändaren och deklaranten eller varuinnehavaren samt uppgifter om tullförfarandet och ursprung, härkomst och bestämmelseort för de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits.

c) Artikel 26.8: om deklaranten eller varuinnehavaren inte har bekräftat sitt samtycke till att varorna förstörs och om deklaranten eller varuinnehavaren inte heller anses ha bekräftat sitt samtycke i enlighet med artikel 26.6, om varukvantiteten och varornas beskaffenhet och vid behov tillhandahålla bilder på dessa och om namn på och adresser till mottagaren, avsändaren och deklaranten eller varuinnehavaren samt uppgifter om tullförfarandet och ursprung, härkomst och bestämmelseort för de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits.

De ändamål som avses är följande:

a) för att inleda ett förfarande för fastställande av huruvida intrång har gjorts i en immateriell rättighet och under ett sådant förfarande,

b) i samband med brottsutredningar avseende intrånget i en immateriell rättighet som görs av myndigheterna i de medlemsstater där varorna påträffas,

c) för att inleda straffrättsliga förfaranden och under sådana förfaranden,

d) för att begära kompensation från den som gör intrång eller andra personer,

e) för att komma överens med deklaranten eller varuinnehavaren om att varorna ska förstöras i enlighet med artikel 23.1, eller

f) för att komma överens med deklaranten eller varuinnehavaren om den garanti som avses i artikel 24.2 a.

Förenklat förfarande för förstöring av varor

Varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet får enligt artikel 23.1 förstöras under tullkontroll, utan att det är nödvändigt att fastställa huruvida ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet enligt lagstiftningen i den medlemsstat där varorna påträffas, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) innehavaren av beslutet har inom tio arbetsdagar eller, i fråga om lättförstörbara varor, inom tre arbetsdagar från underrättelsen om att varors frigörande skjuts upp eller att varor kvarhålls skriftligen till tullmyndigheterna bekräftat att han är övertygad om att intrång har gjorts i en immateriell rättighet,

b) innehavaren av beslutet har inom tio arbetsdagar eller, i fråga om lättförstörbara varor, inom tre arbetsdagar från underrättelsen om att varors frigörande skjuts upp eller att varor kvarhålls skriftligen till tullmyndigheterna gett sitt samtycke till förstöringen av varorna, och

c) deklaranten eller varuinnehavaren har inom tio arbetsdagar eller, i fråga om lättförstörbara varor, inom tre arbetsdagar från underrättelsen om att varors frigörande skjuts upp eller att varor kvarhålls skriftligen till tullmyndigheterna bekräftat sitt samtycke till förstöringen av varorna. Om deklaranten eller varuinnehavaren till tullmyndigheterna varken har bekräftat sitt samtycke till förstöringen av varorna eller meddelat att han bestrider förstöringen inom de fastställda tidsfristerna, får tullmyndigheterna anse att deklaranten eller varuinnehavaren har bekräftat sitt samtycke till att dessa varor förstörs.

Tullmyndigheterna ska bevilja frigörande av varorna eller upphöra med deras kvarhållande, omedelbart efter det att samtliga tullformaliteter fullgjorts, om de inom den tidsfrist som avses i punkterna a och b ovan inte har mottagit såväl skriftlig bekräftelse från innehavaren av beslutet att han är övertygad om att intrång har gjorts i en immateriell rättighet som hans samtycke till förstöring, såvida inte dessa myndigheter i vederbörlig ordning har informerats om att ett förfarande har inletts för fastställande av huruvida ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

Förstöringen av varorna ska enligt artikel 23.2 utföras under tullkontroll och innehavaren av beslutet ska ansvara för förstöringen, om inte annat föreskrivs i den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där varorna förstörs. De behöriga myndigheterna får ta prover av varorna innan de förstörs. Prover som tagits före förstöringen får användas i utbildningssyfte.

Om deklaranten eller varuinnehavaren inte har bekräftat sitt samtycke till förstöringen skriftligen och om deklaranten eller varuinnehavaren inte anses ha bekräftat sitt samtycke till förstöringen i enlighet med artikel 23.1 första stycket c inom de tidsfrister som anges i det ledet, ska tullmyndigheterna enligt artikel 23.3 omedelbart underrätta innehavaren av beslutet om detta. Innehavaren av beslutet ska inom tio arbetsdagar eller, i fråga om lättförstörbara varor, inom tre arbetsdagar från underrättelsen om att varors frigörande skjuts upp eller att varor kvarhålls, inleda ett förfarande för att fastställa huruvida intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

När det är lämpligt, och på vederbörligen motiverad begäran av innehavaren av beslutet, får tullmyndigheterna enligt artikel 23.4 förlänga den tidsfrist som avses i artikel 23.3 med högst tio arbetsdagar, förutom när det gäller lättförstörbara varor.

Tullmyndigheterna ska enligt artikel 23.5 bevilja frigörande av varorna eller upphöra med deras kvarhållande omedelbart efter det att samtliga tullformaliteter fullgjorts, om de inte inom de tidsfrister som avses i artiklarna 23.3 och 23.4 har blivit vederbörligen underrättade om att ett förfarande för att fastställa om ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet har inletts i enlighet med artikel 23.3.

Förenklat förfarande för förstöring av varor i småförsändelser

Bestämmelser om förstöring av varor i småförsändelser finns i artikel 26.

Artikeln ska tillämpas på varor som uppfyller alla följande villkor:

a) varorna misstänks vara förfalskade eller piratkopierade (jfr artikel 2.5 respektive 2.6),

b) varorna är inte lättförstörbara (jfr artikel 2.20),

c) varorna omfattas av ett beslut om beviljande av en ansökan (jfr artikel 9.1),

d) innehavaren av beslutet har i en ansökan begärt att förfarandet i denna artikel ska tillämpas (jfr artikel 6.3 q), och

e) varorna transporteras i småförsändelser, dvs. post- eller kurirförsändelser som innehåller högst tre enheter eller har en bruttovikt på mindre än två kilogram (jfr artikel 2.19).

När förfarandet i denna artikel tillämpas ska enligt artikel 26.2 artiklarna 17.3 och 17.4 samt 19.2 och 19.3 inte tillämpas.

Tullmyndigheterna ska enligt artikel 26.3 underrätta deklaranten eller varuinnehavaren om uppskjutandet av varornas frigörande eller kvarhållandet av varorna inom en arbetsdag efter det att frigörandet av varorna skjutits upp eller varorna kvarhållits. Underrättelsen om uppskjutandet av varornas frigörande eller kvarhållandet av varorna ska innehålla följande information:

a) att tullmyndigheterna avser att förstöra varorna, och

b) deklarantens eller varuinnehavarens rättigheter enligt artiklarna 26.4, 26.5 och 26.6.

Deklaranten eller varuinnehavaren ska enligt artikel 26.4 ges möjlighet att uttrycka sina synpunkter inom tio arbetsdagar efter underrättelsen om att varornas frigörande skjuts upp eller att varorna kvarhålls.

De berörda varorna får enligt artikel 26.5 förstöras om deklaranten eller varuinnehavaren, inom tio arbetsdagar efter underrättelsen om att varornas frigörande skjuts upp eller att varorna kvarhålls, bekräftar för tullmyndigheterna sitt samtycke till att varorna förstörs.

När deklaranten eller varuinnehavaren inte har bekräftat sitt samtycke till förstöringen av varorna och inte heller har meddelat att han bestrider förstöringen till tullmyndigheterna inom den tidsfrist som anges i artikel 26.5, får tullmyndigheterna enligt artikel 26.6 anse att deklaranten eller varuinnehavaren har bekräftat sitt samtycke till att varorna förstörs.

Förstöringen ska enligt artikel 26.7 utföras under tullens kontroll. Tullmyndigheterna ska, på begäran och på lämpligt sätt, lämna information till innehavaren av beslutet om den faktiska eller uppskattade kvantiteten förstörda varor och deras beskaffenhet.

Om deklaranten eller varuinnehavaren inte har bekräftat sitt samtycke till förstöringen av varorna och om deklaranten eller varuinnehavaren inte heller anses ha bekräftat sitt samtycke i enlighet med artikel 26.6, ska tullmyndigheterna enligt artikel 26.8 omedelbart underrätta innehavaren av beslutet om detta samt om varukvantiteten och varornas beskaffenhet, inklusive vid behov tillhandahålla bilder på dessa. Tullmyndigheterna ska också, på begäran och om uppgifterna är tillgängliga för dem, informera innehavaren av beslutet om namn på och adresser till mottagaren, avsändaren och deklaranten eller varuinnehavaren samt uppgifter om tullförfarandet och ursprung, härkomst och bestämmelseort för de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits.

Tullmyndigheterna ska enligt artikel 26.9 bevilja frigörande av varorna eller upphöra med deras kvarhållande omedelbart efter det att samtliga

tullformaliteter fullgjorts, om de inom tio arbetsdagar efter den underrättelse som avses i artikel 26.8, inte har mottagit uppgifter från innehavaren av beslutet beträffande inledande av ett förfarande för fastställande av huruvida ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

Varor för förstöring

Varor som ska förstöras enligt artikel 23 eller 26 får enligt artikel 25.1 inte

a) övergå till fri omsättning, såvida inte tullmyndigheterna, med samtycke från innehavaren av beslutet, beslutar att det är nödvändigt i de fall varorna ska återvinnas eller bortskaffas utanför handelsflödet, även för att öka medvetenheten och i utbildningssyfte; de villkor under vilka varorna kan övergå till fri omsättning ska fastställas av tullmyndigheterna,

b) föras ut ur unionens tullområde,

c) exporteras,

d) återexporteras,

e) hänföras till ett suspensivt arrangemang, eller

f) läggas upp i en frizon eller i ett frilager.

Tullmyndigheterna får enligt artikel 25.2 tillåta att sådana varor som avses i föregående stycke befordras under tullövervakning mellan olika platser inom unionens tullområde i syfte att förstöras under tullens kontroll.

Att frigöra varor i förtid

I de fall tullmyndigheterna har underrättats om att ett förfarande har inletts för att fastställa om intrång har gjorts i en formgivning, ett patent, ett bruksmönster, ett kretsmönster i halvledarprodukter eller en växtsort får en deklarant eller varuinnehavare enligt artikel 24.1 begära att tullmyndigheterna frigör varorna eller upphör med deras kvarhållande innan förfarandet är slutfört.

Tullmyndigheterna ska enligt artikel 24.2 frigöra varorna eller upphöra med deras kvarhållande endast om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) deklaranten eller varuinnehavaren har ställt en garanti som är på ett belopp som är tillräckligt för att skydda intressena hos innehavaren av beslutet,

b) den myndighet som är behörig för fastställandet av huruvida ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet – behörig myndighet enligt denna punkt är för svensk del allmän domstol – har inte beslutat om säkerhetsåtgärder, och

c) samtliga tullformaliteter har fullgjorts.

Det faktum att en garanti enligt punkten a i föregående stycke har ställts inverkar enligt artikel 24.3 inte på de andra rättsmedel som står till buds för innehavaren av beslutet.

6.5 Ansvarsskyldighet, kostnader och sanktioner

Utan att det påverkar tillämpningen av nationell lagstiftning ska enligt artikel 27 ett beslut om att bevilja en ansökan inte ge innehavaren av det beslutet rätt till kompensation för det fall att varor som misstänks göra

intrång i en immateriell rättighet inte upptäcks av ett tullkontor och frigörs eller när inga åtgärder vidtas för att kvarhålla varorna.

När ett enligt denna förordning vederbörligen inlett förfarande inte fullföljs till följd av en handling eller underlåtenhet av innehavaren av beslutet, när varuprover som tagits enligt artikel 19.2 antingen inte återsänds eller också skadas och blir obrukbara till följd av en handling eller underlåtenhet av innehavaren av beslutet eller när det senare konstateras att varorna i fråga inte gör intrång i en immateriell rättighet ska enligt artikel 28 innehavaren av beslutet vara ansvarsskyldig gentemot varje varuinnehavare eller deklarant som har lidit skada i detta avseende, i enlighet med den särskilda lagstiftning som är tillämplig. För svensk del kan skadeståndslagen (1972:207) bli tillämplig om inte speciallagstiftning föreskriver något särskilt i ersättningsfrågan.

På begäran av tullmyndigheterna ska enligt artikel 29.1 innehavaren av ett beslut ersätta de kostnader som tullmyndigheterna eller andra parter som agerar för tullmyndigheternas räkning har, från och med kvarhållandet av varorna eller uppskjutandet av varornas frigörande, inbegripet lagring och hantering av varorna, i enlighet med artiklarna 17.1, 18.1, 19.2 och 19.3 och när de använder korrigerande åtgärder, såsom förstöring av varor i enlighet med artiklarna 23 och 26. Innehavaren av ett beslut, vilken har underrättats om att frigörandet av varor skjutits upp eller om kvarhållande av varor, ska på begäran informeras av tullmyndigheterna om var och hur dessa varor lagras och om de uppskattade kostnader för lagring som avses i denna punkt. Informationen om uppskattade kostnader får uttryckas i tid, produkter, volym, vikt eller tjänst allteftter omständigheterna vid lagringen och varornas beskaffenhet.

Denna artikel ska enligt artikel 29.2 inte påverka tillämpningen av rätten för innehavaren av beslutet att begära kompensation från den som gör intrång eller andra personer i enlighet med tillämplig lagstiftning.

Innehavaren av ett beslut om beviljande av en unionsansökan ska enligt artikel 29.3 tillhandahålla och betala för all översättning som begärs av den behöriga tullenheten eller de tullmyndigheter som ska ingripa beträffande de varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet.

Medlemsstaterna ska enligt artikel 30 se till att innehavare av beslut uppfyller skyldigheterna i denna förordning, även genom att där så är lämpligt fastställa bestämmelser om sanktioner. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

6.6 Utbyte av uppgifter

Utbyte av uppgifter mellan medlemsstaterna och EU-kommissionen

De behöriga tullenheterna ska enligt artikel 31.1 utan dröjsmål underrätta EU-kommissionen om följande:

a) beslut om beviljande av ansökningar, inklusive ansökan och eventuella bilagor,

b) beslut om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa eller beslut om återkallande av beslut om beviljande av ansökningar eller beslut om ändring av dessa, och

c) upphävande av beslut om beviljande av ansökningar.

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 24 g i förordning (EG) nr 515/97[21] och när varors frigörande har skjutits upp eller varor har kvarhållits, ska tullmyndigheterna enligt artikel 31.2 lämna alla relevanta uppgifter till EU-kommissionen, med undantag för personuppgifter, inbegripet uppgifter om varukvantiteten och varornas typ, värde, immateriella rättigheter, tullförfaranden, ursprungsland, härkomstland och bestämmelseland samt transportvägar och transportmedel.

Överföring av de uppgifter som avses i föregående stycken och allt utbyte av uppgifter om beslut om ansökningar som avses i artikel 14 mellan medlemsstaternas tullmyndigheter ska enligt artikel 31.3 ske via en central databas hos EU-kommissionen (jfr artikel 32). Informationen och uppgifterna ska lagras i den databasen.

I syfte att se till att de uppgifter som avses i punkterna 1–3 i denna artikel behandlas, ska den centrala databas som avses i punkt 3 inrättas i elektronisk form. Detta framgår av artikel 31.4. Den centrala databasen ska innehålla de uppgifter, inklusive personuppgifter, som avses i artiklarna 6.3 och 14 samt denna artikel.

Medlemsstaternas tullmyndigheter och EU-kommissionen ska enligt artikel 31.5 ha tillgång till uppgifterna i den centrala databasen på lämpligt sätt för att fullgöra sina rättsliga skyldigheter vid tillämpningen av denna förordning. Tillgång till uppgifter som märkts med begränsad behandling i enlighet med artikel 6.3 ska begränsas till tullmyndigheterna i de medlemsstater där ingripande begärs. Medlemsstaternas tullmyndigheter får, efter motiverad begäran från EU-kommissionen, ge kommissionen tillgång till sådan information när detta är absolut nödvändigt för tillämpningen av denna förordning.

Enligt artikel 31.6 ska tullmyndigheterna i den centrala databasen föra in uppgifter om de ansökningar som lämnats in till den behöriga tullenheten. De tullmyndigheter som har fört in uppgifterna i den centrala databasen ska vid behov ändra, komplettera, rätta eller stryka sådana uppgifter. Varje tullmyndighet som har fört in uppgifter i den centrala databasen ska ansvara för att dessa uppgifter är korrekta, adekvata och relevanta.

EU-kommissionen ska enligt artikel 31.7 inrätta och upprätthålla adekvata tekniska och organisatoriska arrangemang för en pålitlig och säker drift av den centrala databasen. Varje medlemsstats tullmyndighet ska inrätta och upprätthålla adekvata tekniska och organisatoriska arrangemang för att säkerställa en konfidentiell och säker uppgiftsbehandling när det gäller den uppgiftsbehandling som utförs av deras tullmyndigheter och när det gäller den centrala databasens terminaler som är placerade på den medlemsstatens territorium.

Uppgiftsskydd

Behandlingen av personuppgifter i kommissionens centrala databas ska enligt artikel 33.1 utföras i enlighet med Europaparlamentets och rådets

[21] Rådets förordning (EG) nr 515/97 av den 13 mars 1997 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter och om samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen, se EGT L 82, 22.3.1997, s. 1.

förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter[22] och under övervakning av Europeiska datatillsynsmannen.

Behandlingen av personuppgifter hos medlemsstaternas behöriga myndigheter ska enligt artikel 33.2 utföras i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter[23] och under övervakning av de oberoende myndigheter i medlemsstaterna som avses i artikel 28 i det direktivet. För svensk del avses Datainspektionen, se 2 a § andra stycket förordningen (2007:975) med instruktion för Datainspektionen.

Personuppgifter ska enligt artikel 33.3 samlas in och användas endast för tillämpningen av denna förordning. De personuppgifter som samlas in ska vara korrekta och hållas uppdaterade.

Varje tullmyndighet som har fört in personuppgifter i den centrala databasen ska enligt artikel 33.4 vara registeransvarig vid behandlingen av dessa uppgifter.

Alla registrerade ska enligt artikel 33.5 ha rätt till tillgång till de personuppgifter avseende honom eller henne som behandlas via den centrala databasen och, vid behov, rätt till rättelse, utplåning eller blockering av personuppgifter i enlighet med förordning (EG) nr 45/2001 eller den nationella lagstiftningen om genomförande av direktiv 95/46/EG.

Varje begäran om utövande av rätten till tillgång, rättelse, utplåning eller blockering ska enligt artikel 33.6 översändas till och behandlas av tullmyndigheterna. Om en registrerad har översänt en begäran om utövande av den rätten till EU-kommissionen ska kommissionen vidarebefordra denna begäran till de berörda tullmyndigheterna.

Personuppgifter får enligt artikel 33.7 inte lagras längre än sex månader från det datum då det relevanta beslutet om beviljande av ansökan återkallades eller den relevanta period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa har löpt ut.

Om innehavaren av ett beslut har inlett förfaranden i enlighet med artikel 23.3 eller 26.9 och har underrättat de berörda tullmyndigheterna om inledandet av dessa förfaranden ska personuppgifterna enligt artikel 33.8 bevaras i sex månader efter det att förfarandena slutgiltigt har fastställt huruvida intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

6.7 Kommittébestämmelser, delegering och slutbestämmelser

Genomförandeakter

Som framgår av skäl 29 bör EU-kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter, jfr artikel 291 i EUF-fördraget, för att säkerställa enhetliga villkor avseende genomförandet av bestämmelser om

[22] EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.
[23] EGT L 281, 23.11.1995, s. 31. Det s.k. dataskyddsdirektivet, som i Sverige har genomförts genom personuppgiftslagen (1998:204).

a) formulär för ansökningar (se artikel 6.1),

b) formulär för begäran om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa (se artikel 12.7), och

c) fastställande av de praktiska arrangemangen för utbyte av uppgifter med tredjeländer (se artikel 22.3).

Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter[24].

Närmare bestämmelser om detta finns i artikel 34 av vilken det följer att EU-kommissionen ska biträdas av tullkodexkommittén och att det rådgivande förfarandet (se artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011) ska tillämpas avseende punkterna a och b ovan och att granskningsförfarandet (se artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011) ska tillämpas avseende punkten c.

Delegerade akter

Som framgår av skäl 28 bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till EU-kommissionen med avseende på att ändra icke väsentliga delar i definitionen av småförsändelser (se artikel 2.19), närmare bestämt de specifika kvantiteter som fastställs där, jfr artikel 26.10. Detta i syfte att säkerställa att definitionen av småförsändelser, om den visar sig vara opraktisk, kan anpassas, med hänsyn till behovet av ett effektivt förfarande eller, där så är nödvändigt, för att undvika att detta förfarande kringgås vid sammansättningen av försändelser.

Närmare bestämmelser om detta finns i artikel 35 av vilken det bl.a. följer att EU-kommissionens befogenhet att anta delegerade akter gäller fr.o.m. den 19 juli 2013 och tills vidare samt att befogenheten när som helst får återkallas av Europaparlamentet eller EU:s ministerråd.

Ömsesidigt administrativt bistånd

Enligt artikel 36 ska bestämmelserna i förordning (EG) nr 515/97 i tillämpliga delar tillämpas även för den här förordningen.

Ikraftträdande av förordning (EU) nr 608/2013, upphävande av förordning (EG) nr 1383/2003 och övergångsbestämmelser

Som framgår av artikel 40 träder förordningen i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning (EUT). Förordningen publicerades i EUT den 29 juni 2013 och trädde i kraft den 19 juli 2013. Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2014 med undantag för artiklarna 6, 12.7 och 22.3, vilka ska tillämpas från och med den 19 juli 2013, samt artiklarna 31.1, 31.3–31.7 och 33, vilka ska tillämpas från och med det datum då den centrala databas som avses i artikel 32 har inrättats. EU-kommissionen ska offentliggöra det datumet.

[24] EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

Förordning (EG) nr 1383/2003 ska enligt artikel 38 upphöra att gälla med verkan den 1 januari 2014. Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den nya förordningen och ska läsas enligt jämförelsetabellen i bilagan till den nya förordningen.

Ansökningar som beviljats enligt förordning (EG) nr 1383/2003 ska enligt artikel 39 fortsätta vara giltiga under den period då tullmyndigheterna ska ingripa enligt beslutet om beviljande av ansökan, och denna period ska inte förlängas.

7 Överväganden och förslag

I enlighet med den konstruktion som har valts vid utformningen av tullagen (2000:1281) innehåller den hänvisningar till artiklar i förordning (EG) nr 1383/2003. Dessa hänvisningar måste anpassas till förordning (EU) nr 608/2013, se avsnitt 2.1. Även den hänvisning som finns i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) måste anpassas till den nya förordningen, se avsnitt 2.2. Det finns också skäl att överväga andra ändringar i de svenska reglerna. Detta diskuteras i de följande avsnitten i detta kapitel.

7.1 Hanteringen av vissa beslut avseende en beviljad ansökan

7.1.1 Återkalla, upphäva eller ändra ett beslut om ingripande

Regeringens förslag: Det förtydligas i tullagen att innehavaren av ett beslut om ingripande ska underrättas om ett beslut om att återkalla, upphäva eller ändra beslutet och vilken tidsfrist som gäller för underrättelsen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker promemorians förslag eller lämnar förslaget utan erinran. *Kammarrätten i Göteborg* anför dock att det bör övervägas om 7 kap. 3 § tullagen även ska reglera underrättelse av beslut enligt artikel 12.5 i förordning (EU) nr 608/2013 samt att det skulle bli mer konsekvent om underrättelse av beslut enligt artikel 7.2 och beslut om att avvisa en ansökan som inte uppfyller villkoren i artikel 5.3 också regleras i nämnda lagrum. *Tullverket* anför i fråga om 7 kap. 3 § tullagen att paragrafen bör skrivas om så att det framgår att ett beslut om att återkalla, upphäva eller ändra beslutet ska fattas i enlighet med förvaltningslagens (1986:223) intentioner och att en underrättelse om ett sådant beslut ska lämnas i samband med att beslutet fattas. *Sveriges advokatsamfund* anför att 7 kap. 3 § tullagen kan uppfattas så att Tullverket kan fatta beslut och sedan vänta med att underrätta innehavaren av ett beslut upp till 30 dagar och att paragrafen bör förtydligas

på denna punkt. *Tullverket* framför också vissa förslag avseende utformningen av de föreslagna ändringarna.

Skälen för regeringens förslag: Att återkalla ett beslut om ingripande kan bli aktuellt enligt artiklarna 11.3, 16.1 a och 16.2 i förordning (EU) nr 608/2013. Enligt artikel 16.1 b finns också en möjlighet att upphäva vissa beslut. Att ändra ett beslut kan bli aktuellt enligt artiklarna 11.3 och 13.

Att innehavaren av beslutet ska underrättas om ett beslut om att återkalla, upphäva eller ändra beslutet om ingripande framgår inte av den nya EU-förordningen. Inte heller framgår av förordningen vilken tidsfrist som ska gälla för underrättelse om ett sådant beslut eller när tidsfristen ska börja löpa. Detta bör i stället framgå av 7 kap. 3 § tullagen.

Kammarrätten i Göteborg föreslår att lagrummet bör kompletteras med hänvisningar till artiklarna 5.3, 7.2 och 12.5. Regeringen gör följande bedömning. Varför artikel 5.3 inte behöver nämnas i paragrafen framgår av avsnitt 7.6. Att nämna artikel 7.2 är inte heller nödvändigt, eftersom det som sägs om avslag i artikel 9.1 enligt regeringens bedömning också gäller för beslut om avslag enligt artikel 7.2. Förslaget avseende artikel 12.5 har fog för sig, men regeringen anser att kompletteringen inte ska göras i 7 kap 3 § utan i 7 kap. 4 § tullagen, se avsnitt 7.1.2.

I fråga om tidsfristen framför *Tullverket* uppfattningen som förstås så att verket inte tycker att det är nödvändigt att uttryckligen ange en tidsfrist i lagrummet, utan att det i stället bör framgå att innehavaren av ett beslut ska underrättas så snabbt som möjligt i samband med att ett beslut har fattats. Regeringen gör beträffande tidsfristen en annan bedömning. Av tydlighetsskäl bör en tidsfrist uttryckligen anges i lagrummet. Regeringen instämmer naturligtvis i att innehavaren av ett beslut ska underrättas skyndsamt.

Vilken tidsfrist ska då gälla för underrättelsen? Normalfristen för underrättelse om beslut synes vara att en sådan ska lämnas inom 30 arbetsdagar, se artiklarna 9.1 och 12.3. Eftersom EU-förordningen är till alla delar bindande och direkt tillämplig, får de kompletterande bestämmelserna i 7 kap. tullagen inte medföra att det kan uppstå situationer där liknande beslut hanteras olika beroende på vilket regelverk som tillämpas. Därför ska samma tidsfrist, dvs. 30 arbetsdagar, gälla enligt 7 kap. 3 § tullagen när innehavaren av ett beslut underrättas om att ett beslut om ingripande har återkallats, upphävts eller ändrats.

Sveriges advokatsamfund föreslår att 7 kap. 3 § tullagen bör förtydligas eftersom lagrummet kan uppfattas så att Tullverket kan fatta beslut och sedan vänta med att underrätta innehavaren av ett beslut upp till 30 dagar. Utformningen av paragrafen bör ändras till att underrättelse ska lämnas skyndsamt och senast inom 30 arbetsdagar. Enligt regeringens bedömning är det inte möjligt att göra dessa tillägg i lagtexten. Om tilläggen gjordes skulle paragrafen inte längre bara komplettera EU-förordningen. Däremot instämmer regeringen som framgår ovan i att det självklart är så lagrummet ska förstås, nämligen att Tullverkets handläggning ska ske skyndsamt.

När ska tidsfristen börja löpa? I fråga om en begäran om ändring enligt artikel 13 torde utgångspunkten kunna vara att tidsfristen börjar löpa när Tullverket tar emot den begäran om ändring som avses i första stycket i nämnda artikel. I övriga fall, dvs. artiklarna 11.3 och 16, torde utgångs-

punkten kunna vara att tidsfristen börjar löpa när Tullverket fått kännedom om de omständigheter som kan ligga till grund för ett beslut enligt nämnda artiklar. Hur ska då detta förstås? Om Tullverket exempelvis blir varse att innehavaren av ett beslut om ingripande utan giltiga skäl låter bli att inleda ett förfarande enligt artikel 23.3 eller 26.9, dvs. talan i allmän domstol, får Tullverket besluta att återkalla beslutet, jfr artikel 16.2 första stycket d. Innehavaren av beslutet ska då underrättas om beslutet om återkallelse inom 30 arbetsdagar efter att verket blev medvetet om att innehavaren utan giltiga skäl avstått från att väcka talan.

I förslaget till lag om ändring i tullagen används av praktiska skäl vissa uttryck som förekommer i den nya EU-förordningen, varvid uttrycken får samma innebörd som där, se förslaget till 7 kap. 1 § andra stycket tullagen. Ett av de uttryck som föreslås bli övertaget från EU-förordningen är uttrycket ”innehavaren av ett beslut”, se artikel 2.13. Det används första gången i förslaget till 7 kap. 3 § tullagen och återkommer i 4 och 7 §§ i det kapitlet. *Lagrådet* anför att uttrycket får anses mindre lämpligt och att en bättre lösning synes vara att använda ordet ”rättighetshavaren” och på lämplig plats i lagen ange att därmed i förekommande fall avses de organisationer, organ, grupper, personer eller enheter som har rätt att lämna in en ansökan enligt artikel 3 i EU-förordningen. Regeringen gör följande bedömning. Också uttrycket ”rättighetshavare” definieras i EU-förordningen, se artikel 2.8. Med Lagrådets förslag skulle uttrycket ha olika innebörd vid tillämpning av EU-förordningens bestämmelser och vid tillämpning av tullagens bestämmelser. Förslaget skulle också innebära att uttrycket skulle få en annan betydelse i tullagen än i immaterialrättslagstiftningen. Såvitt regeringen förstår det, så är syftet med Lagrådets förslag att förenkla lagtexten. Enligt regeringens bedömning riskerar förslaget emellertid att få motsatt verkan och istället skapa osäkerhet hos användarna av regelverket. Det är därför inte aktuellt att ändra 7 kap. 3, 4 och 7 §§ tullagen på det sätt Lagrådet föreslår i detta avseende.

7.1.2 Förlänga ett beslut om ingripande

Regeringens förslag: Det förtydligas i tullagen att innehavaren av ett beslut om ingripande ska underrättas om att en begäran om förlängning har avslagits eller avvisats och ett beslut om förlängning har återkallats eller ändrats samt vilken tidsfrist som gäller för underrättelsen.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag men det beaktar inte artikel 12.5 i förordning (EU) nr 608/2013.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker promemorians förslag eller lämnar förslaget utan erinran. *Kammarrätten i Göteborg* anför dock att det bör övervägas om 7 kap. 3 § tullagen även ska reglera underrättelse av beslut enligt artikel 12.5 i förordning (EU) nr 608/2013. *Tullverket* anför i fråga om 7 kap. 4 § tullagen att paragrafen bör skrivas om så att det framgår att ett beslut att avslå en begäran om förlängning ska fattas i enlighet med förvaltningslagens (1986:223) intentioner och att en underrättelse om ett sådant beslut ska lämnas i samband med att beslutet fattas. *Kammarrätten* och *Tullverket* framför också vissa förslag avseende utformningen av de föreslagna ändringarna.

Skälen för regeringens förslag: En begäran om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna kan ingripa kan göras enligt artikel 12.1. En sådan begäran får avvisas av formella skäl, se artikel 12.2 (i artikeln talas om att ”avslå begäran”, men eftersom ingen materiell prövning sker, är det mer korrekt enligt svenskt språkbruk att säga att begäran får avvisas), eller avslås av materiella skäl, se exempelvis artikel 16.1 a. Av artikel 12.3 framgår hur den behöriga tullenheten ska underrätta innehavaren av beslutet om sitt beslut om förlängning. Vad som gäller när en begäran om förlängning avslås eller avvisas framgår inte av artikeln. Detta bör därför i stället framgå av 7 kap. 4 § tullagen. *Kammarrättens i Göteborg* förslag avseende artikel 12.5 har fog för sig, men regeringen anser att kompletteringen av systematiska skäl ska göras i 7 kap. 4 § och inte i 7 kap. 3 § tullagen. Vad *Tullverket* anför har diskuterats i avsnitt 7.1.1. I det avsnittet diskuteras också vissa frågor om tidsfristen.

7.2 Behovet av verkställighetsföreskrifter

Regeringens förslag: Tullagen kompletteras med en upplysning om verkställighetsföreskrifter om den begäran som avses i artikel 13 och samtycke enligt artikel 26.5 i förordning (EU) nr 608/2013.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker promemorians förslag eller lämnar förslaget utan erinran. *Justitiekanslern* anför att det finns goda skäl för bedömningen att det finns behov att meddela verkställighetsföreskrifter om formerna för samtycke enligt artikel 26.5. *Patent- och registreringsverket* instämmer i detta samt förordar att det även införs klargörande tillämpningsbestämmelser avseende motsvarande samtycke enligt artikel 23.1 första stycket c. Denna fråga berörs närmare i avsnitt 7.7.

Skälen för regeringens förslag: I 7 kap. 8 § tullagen finns en upplysning om att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare föreskrifter om de tidsperioder som avses i artikel 8 respektive provtagning enligt artikel 9.3 i förordningen (EG) nr 1383/2003 samt förvaring av varor enligt 7 kap. 3 § och verkställighet av domar och beslut enligt 7 kap. 6 § tredje stycket.

Eftersom den nya EU-förordningen innehåller tydliga bestämmelser om tidsperioder behövs inga ytterligare föreskrifter om detta. När det gäller förvaring kan kompletterande bestämmelser meddelas med stöd av 3 kap. 6 § andra stycket tullagen (avseende tillfälligt lager) respektive 4 kap. 8 § andra stycket tullagen (avseende tullager). Det finns därför inte längre något behov av att upplysa om verkställighetsföreskrifter om tidsperioder och förvaring i 7 kap. 8 § tullagen.

Det bör finnas behov av föreskrifter om verkställigheten av de bestämmelser om provtagning som finns i den nya EU-förordningen. Likaså bör det även fortsättningsvis finnas behov av föreskrifter om verkställigheten av de bestämmelser om domar och beslut som finns i 7 kap. 6 § tredje

stycket tullagen. Upplysningen om verkställighetsföreskrifter om detta bör därför behållas.

Det finns därtill anledning att komplettera 7 kap. 8 § tullagen i två avseenden. Enligt artikel 13 i förordning (EU) nr 608/2013 kan innehavaren av ett beslut begära att en behörig tullenhet ändrar förteckningen över de immateriella rättigheter som omfattas av beslutet. Till skillnad mot vad som gäller för en ansökan om ingripande eller en begäran om förlängning, se artikel 6 respektive 12.7, sägs i förordningen ingenting om formerna för en begäran enligt artikel 13. Enligt artikel 26.5 ska en deklarant eller varuinnehavare lämna samtycke till att varor förstörs. Till skillnad mot vad som gäller enligt artikel 23.1 första stycket c sägs i artikel 26.5 ingenting om formerna för samtycket. Det bör finnas behov av verkställighetsföreskrifter i dessa avseenden.

I fråga om upplysningen om verkställighetsföreskrifter om samtycke enligt artikel 26.5 i EU-förordningen anför *Lagrådet* följande. En EU-förordning gäller omedelbart i medlemsstaterna enligt sin lydelse. Den får därför inte genomföras på nationell nivå. Av det följer att det inte heller får vidtas några lagstiftningsåtgärder för att ändra innebörden av bestämmelser i förordningen. Det betyder att det inte torde vara möjligt att med rättslig verkan precisera kravet på samtycke på det sätt som regeringen aviserar. Till saken hör att det ter sig fullt möjligt att kravet på samtycke medvetet har ställts något lägre för förstöring av varor i småförsändelser än för andra varor. Regeringen gör följande bedömning. Enligt artikel 26.5 får varor i småförsändelser förstöras om deklaranten eller varuinnehavaren ”bekräftar sitt samtycke” till att varorna förstörs. Oavsett om bekräftelsen sker muntligen eller skriftligen – artikeln ger utrymme för båda möjligheterna – kommer det av rättssäkerhetsskäl finnas ett behov av att dokumentera att det är rätt person som bekräftar till Tullverket att varorna ska förstöras. Enligt regeringens bedömning skulle bestämmelser om sådan dokumentation inte ändra innebörden av EU-förordningens bestämmelser utan endast komplettera dem. Regeringen anser därför att upplysningsbestämmelsen om föreskrifter om samtycke enligt artikel 26.5 i den föreslagna ändringen av 7 kap. 8 § tullagen bör vara kvar.

7.3 Villkor för lagring

Regeringens förslag: Bestämmelsen om förvaring i 7 kap. 3 § tullagen tas bort, eftersom EU:s tullagstiftning innehåller utförliga bestämmelser om lagerhållning av varor. Som en följd av ändringen tas även upplysningen i 7 kap. 8 § 2 tullagen bort.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker promemorians förslag eller lämnar förslaget utan erinran.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 20 i förordning (EU) nr 608/2013 ska tullmyndigheterna fastställa villkoren för lagring av varorna under perioden då varornas frigörande är uppskjutet eller då de hålls kvar. De lager som kan komma ifråga för förvaring av dessa varor

är tillfälligt lager och tullager. Båda lagertyperna är föremål för en utförlig reglering inom ramen för EU:s tullagstiftning. Behovet för tullmyndigheterna att fastställa ytterligare villkor för lagringen torde därför endast uppstå i ett fåtal undantagsfall. I Sverige får dessa lager endast drivas efter tillstånd från Tullverket.

Att varorna under sin lagring ska förvaras på ett sätt som är i överensstämmelse med deras egenskaper – dvs. att torrvaror förvaras torrt, kylvaror i kylrum och stöldbegärliga varor bakom ”lås och bom”, för att ta några exempel – torde ligga i sakens natur. I ljuset av detta synes det inte vara nödvändigt att, som i 7 kap. 3 § första meningen tullagen, påpeka att varor vars frigörande har skjutits upp eller som hålls kvar av Tullverket ska förvaras på ett betryggande sätt. Denna mening bör därför tas bort.

En följd av den här slutsatsen är att också upplysningen i 7 kap. 8 § 2 tullagen kan tas bort.

7.4 Kostnadsansvar

Regeringens förslag: Bestämmelserna om kostnadsansvar i 7 kap. tullagen tas bort, eftersom förordning (EU) nr 608/2013 innehåller tydliga bestämmelser om detta.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker promemorians förslag eller lämnar förslaget utan erinran. *Tullverket* anför dock att verket anser att det kan ifrågasättas om dess verkställighet av domar omfattas av förordning (EU) nr 608/2013 och om därmed kostnadsansvaret för förstöring av varor i enlighet med en domstols dom eller beslut omfattas av art. 29.1 i nämnda förordning.

Skälen för regeringens förslag: Ansvaret för kostnader i samband med tullmyndigheternas ingripande regleras i artikel 29.1 första stycket i förordning (EU) nr 608/2013. Enligt denna bestämmelse ska innehavaren av ett beslut ersätta de kostnader som tullmyndigheterna, eller parter som agerar för tullmyndigheternas räkning, har från och med att varorna hålls kvar eller deras frigörande skjuts upp, oberoende av om detta sker efter att en ansökan om ingripande beviljats (jfr artikel 17.1) eller före att en sådan ansökan beviljats (jfr artikel 18.1, ex officio-ingripande) till och med att korrigerande åtgärder, exempelvis förstöring enligt artiklarna 23 och 26, vidtas. Av skäl 24 framgår att innehavaren av beslutet bör ersätta tullmyndigheterna för alla de kostnader som de har för att kontrollera skyddet för dennes immateriella rättigheter.

Kostnader som uppstår under detta förlopp torde främst vara kostnader för lagring. Andra kostnader som kan uppstå avser kostnader för hantering av varorna, vilket närmast synes avse hanteringen av eventuella varuprover (jfr hänvisningarna till artiklarna 19.2 och 19.3), och för s.k. korrigerande åtgärder, exempelvis förstöring. Eftersom EU-förordningen innehåller bestämmelser om detta behöver tullagen inte göra det. Det finns därmed anledning att se över innehållet i och utformningen av 7 kap. 3 och 7 §§ tullagen och att ta bort de delar som regleras i EU-förordningen.

Enligt *Tullverket* kan en tolkning av artikel 29.1 vara att den endast omfattar korrigerande åtgärder såsom förstöring i enlighet med artiklarna 23 och 26 och inte korrigerande åtgärder som vidtas enbart med nationell lagstiftning som grund, dvs. i samband med en lagakraftvunnen dom. Detta skulle innebära att en ändring av 7 kap. 7 § tullagen i enlighet med förslaget i promemorian medför att det blir oreglerat vem som ska ansvara för Tullverkets kostnader för förstöring som sker såsom verkställighet av domstols domar och beslut. Regeringen instämmer inte i dessa slutsatser. Enligt regeringens bedömning ska innehavaren av ett beslut ersätta Tullverket för alla verkets kostnader från början till slut med anledning av ett ingripande med stöd av förordning (EU) nr 608/2013.

7.5 Vissa frågor om ersättning

Regeringens förslag: Ersättningsbestämmelsen i 7 kap. tullagen anpassas till de förutsättningar som gäller enligt den nya EU-förordningen.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker promemorians förslag eller lämnar förslaget utan erinran. *Justitiekanslern* anför dock i fråga om artikel 27 i förordning (EU) nr 608/2013, vilken inte är föremål för några överväganden i promemorian, att det är svårt att förstå hur regleringen i nämnda artikel förhåller sig till bestämmelsen i 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207) om statens skadeståndsansvar. *Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG)* anför i fråga om artikel 28 i nämnda förordning, vilken inte är föremål för några överväganden i promemorian, att det bör införas en bestämmelse i tullagen som förtydligar vad som avses med satsen ”den särskilda lagstiftning som är tillämplig” i den artikeln.

Skälen för regeringens förslag: Enligt artikel 29.2 i förordning (EU) nr 608/2013 ska artikel 29, det torde primärt vara punkten 1 första stycket som avses, inte påverka tillämpningen av rätten för innehavaren av ett beslut om ingripande att begära kompensation från den som gör intrång eller andra personer i enlighet med tillämplig lagstiftning. Innebörden av artikel 29.1 första stycket diskuteras närmare i avsnitt 7.4. 7 kap. 3 § tullagen i dess nuvarande lydelse innehåller en bestämmelse om ersättning. Den synes emellertid vara snävare än EU-förordningens bestämmelse. Bestämmelsen i tullagen behöver därför anpassas till de förutsättningar som gäller enligt den nya EU-förordningen.

Enligt artikel 19.1 ska tullmyndigheterna ge innehavaren av ett beslut och deklaranten eller varuinnehavaren möjlighet att inspektera de varor vars frigörande har skjutits upp eller som hålls kvar. EU-förordningen saknar bestämmelser om ansvar för eventuella kostnader för skada som kan uppstå vid en sådan inspektion av varorna. Det är rimligt att tullagen innehåller kompletterande bestämmelser om detta. Sådana bestämmelser finns i nuvarande 7 kap. 5 § tullagen. Denna paragraf bör vara kvar men den behöver anpassas till de förutsättningar som gäller enligt den nya EU-förordningen.

Justitiekanslern efterfrågar en analys av förhållandet mellan artikel 27 i EU-förordningen och 3 kap. 2 § skadeståndslagen (1972:207). Enligt artikel 27 ska, utan att det påverkar tillämpningen av nationell lagstiftning, ett beslut om att bevilja en ansökan inte ge innehavaren av det beslutet rätt till kompensation för det fall att varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet inte upptäcks av ett tullkontor och frigörs eller när inga åtgärder vidtas för att kvarhålla varorna. Enligt regeringens bedömning kan denna artikel förstås så att rätten till skadestånd inte kan grundas direkt på artikeln i de fall som omfattas av den, men att artikeln inte utesluter att nationell lagstiftning, exempelvis 3 kap. 2 § skadeståndslagen, möjliggör skadestånd. I övrigt får tolkningen av denna artikel överlämnas till rättstillämpningen.

I fråga om artikel 28 i EU-förordningen föreslår *Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG)* att det bör införas en bestämmelse i tullagen som förtydligar att satsen ”den särskilda lagstiftning som är tillämplig” i nämnda artikel, utgörs av skadeståndslagen (1972:207) om inte specialagstiftning föreskriver något särskilt i ersättningsfrågan. Regeringen anser att detta inte behövs, eftersom skadeståndslagen enligt sin ordalydelse alltid är tillämplig, om inte något annat är särskilt föreskrivet.

7.6 Behandling av vissa ansökningar om ingripande

Regeringens bedömning: Kompletterande bestämmelser behöver inte införas i svensk rätt med anledning av bestämmelserna om ansökan efter ett ingripande enligt artikel 18 i förordning (EU) nr 608/2013.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser instämmer i promemorians bedömning eller har inget att erinra. *Kammarrätten i Göteborg* anför i fråga om artikel 5.3 att det bör övervägas om 7 kap. 3 § tullagen ska reglera underrättelse även enligt nämnda artikel, jfr avsnitt 7.1.1.

Skälen för regeringens bedömning: En ansökan om ingripande kan göras utan att något ingripande har skett eller efter att ett ingripande enligt artikel 18 i förordning (EU) nr 608/2013 har skett.

Hur en ansökan som inte görs med anledning av något ingripande ska behandlas när den är fullständig framgår av artikel 9 och behöver inte närmare beskrivas här. Att en sådan ansökan ska avvisas om den är ofullständig och inte kompletteras i tid följer av artikel 7. Vad som sägs om avslag i artikel 9.1 ska tillämpas på motsvarande sätt.

Vad gäller då för behandlingen av en ansökan som görs efter ett artikel 18-ingripande? Eftersom förordningen inte är helt tydlig på den punkten, kan det finnas anledningen att uppehålla sig något vid den frågan. En sådan ansökan ska för att upptas till prövning uppfylla villkoren i artikel 5.3, vilka förenklat kan sammanfattas som rätt tid (se punkten a i nämnda artikel), rätt ansökan (punkten b) och rätt uppgifter (punkten c).

Om det inte görs en ansökan i rätt tid, torde det bli aktuellt att avvisa den.

Om en ansökan lämnas i rätt tid, men övriga villkor inte är uppfyllda, ska ansökan då avvisas direkt? Lämnas en ansökan i rätt tid, men den saknar rätt uppgifter, torde gälla vad som sägs om ofullständiga ansökningar i artikel 7. Det framgår inte av den artikeln att den inte skulle vara tillämplig på denna typ av ansökningar. En ofullständig ansökan som inte kompletteras i tid bör avvisas. Om ansökan lämnas i rätt tid men det är fel ansökan, dvs. en unionsansökan i stället för en nationell ansökan, vad ska då ske? Det är rimligt att den sökande ges möjlighet att rätta till felet, jfr 7 § förvaltningslagen (1986:223). Det är också i linje med vad som gäller för en ofullständig ansökan. Den tidsfrist som gäller enligt artikel 7.1 för komplettering av en ofullständig ansökan bör också tillämpas i dessa fall. En felaktig ansökan som inte rättas i tid bör avvisas.

En ansökan som inte uppfyller villkoren i artikel 5.3 kan inte tas upp till materiell prövning. Den ska avfärdas genom ett beslut om avvisning, då gäller vad som sägs i artikel 18.4 b.

Den tidsfrist som gäller för underrättelse om beslutet till den sökande framgår av artikel 9.2. Att beslutet ska vara motiverat och innehålla information om hur det kan överklagas följer av artikel 9.1.

Enligt artikel 5.3 c får de uppgifter som avses i artikel 6.3 leden g, h eller i utelämnas i ansökan. Hur en ansökan som inte innehåller dessa uppgifter ska behandlas framgår av artikel 11.2.

Kommer det inte in någon ansökan alls efter ett artikel 18-ingripande, gäller vad som sägs i artikel 18.4 b.

Det synes inte vara nödvändigt att införa kompletterande bestämmelser i svensk rätt med anledning av förfarandet avseende ansökningar som görs efter ett artikel 18-ingripande. EU-förordningen är i huvudsak uttömmande avseende detta förfarande.

Kammarrätten i Göteborg anför att det bör övervägas om artikel 5.3 ska nämnas i 7 kap. 3 § tullagen. Av de skäl som redovisas ovan anser regeringen att det inte är nödvändigt.

7.7 Förfaranden vid förstöring av varor

Regeringens bedömning: Kompletterande bestämmelser behöver i huvudsak inte införas i svensk rätt med anledning av bestämmelserna om förenklade förfaranden för förstöring enligt artiklarna 23 och 26 i förordning (EU) nr 608/2013. Det kan finnas ett behov av verkställighetsföreskrifter med anledning av artikel 26.5 i den förordningen, se avsnitt 7.2.

Promemorians bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser instämmer i promemorians bedömning eller har inget att erinra. *Justitiekanslern* anför i fråga om passivt samtycke enligt artikel 23 respektive artikel 26 i förordning (EU) nr 608/2013 att man delar den bedömning som redovisas i promemorian – att förstöring av varor med stöd av dessa artiklar skulle kunna ses som ett principiellt tveksamt ingrepp i deklarantens eller varuinnehavarens äganderätt, om införseln trots allt är legitim. Förstöring

av varor efter passivt samtycke bör därför, även om en sådan möjlighet nu blir obligatorisk för alla intrång i immateriella rättigheter, enligt Justitiekanslerns bedömning tillämpas med stor försiktighet. Mot den bakgrunden finns goda skäl för promemorians bedömning att det finns behov att meddela verkställighetsföreskrifter om formerna för samtycke. *Tullverket* anför i fråga om passivt samtycke att verket initialt inte kommer att tillämpa det. Inga varor kommer att förstöras utan aktivt samtycke från deklaranten eller varuinnehavaren. Ett förnyat ställningstagande kan enligt verket komma att göras, om det visar sig nödvändigt i ljuset av gjorda erfarenheter. *Patent- och registreringsverket* anför i fråga om samtycke att verket tillstyrker förslaget att det införs tillämpningsbestämmelser beträffande förenklat förfarande för förstöring av varor i småförsändelser i enlighet med artikel 26.5 i EU-förordningen. Verket förordar att det även införs klargörande tillämpningsbestämmelser avseende motsvarande samtycke enligt artikel 23 eftersom denna bestämmelse lämnar en del i övrigt att önska vad gäller klarhet och tydlighet. *Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG)* anför i fråga om passivt samtycke att föreningen anser att det finns ett behov av att införa en bestämmelse i tullagen i vilken det anges att Tullverket ska godta passivt samtycke som grund för förstöring av varor. Föreningen har också anfört att det bör införas en ny bestämmelse i tullagen som föreskriver att Tullverket ska skicka ut sådan information som avses i artikel 26.7 på eget initiativ, utan begäran från innehavaren av ett beslut, med viss regelbundenhet. Därtill har föreningen anfört att det vore önskvärt att det införs en bestämmelse i tullagen om att Tullverket ska kontakta deklaranten eller varuinnehavaren, såsom vid förenklat förfarande enligt artikel 23.1, efter att en ansökan om stämning lämnats in enligt artikel 26.9. *Svenska industrins IP-förening (SIPF)* anför i fråga om passivt samtycke att föreningen anser att det bör föras in en bestämmelse i tullagen om att passivt samtycke alltid ska tillämpas. Föreningen har också anfört att det i fråga om småförsändelser återkommande bör ske någon form av avrapportering eller information om de förstörda produkterna till rättighetshavaren, för att denne ska kunna vidta nödvändiga åtgärder.

Skälen för regeringens bedömning: Efter ingripande enligt artikel 17 eller 18 i förordning (EU) nr 608/2013 från tullmyndigheterna mot sändningar som innehåller varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet, kan innehavaren av ett beslut om ingripande – ett ingripande enligt artikel 18 kan följas av en ansökan om ingripande enligt artikel 5.3 – inleda ett förfarande för att fastställa om varorna gör intrång i den immateriella rättigheten, jfr artikel 21 a. I Sverige äger detta förfarande rum vid allmän domstol, som prövar om varorna gör intrång enligt vad som gäller för den immateriella rättigheten i fråga och hur det ska förfaras med varorna om de visar sig göra intrång, jfr 7 kap. 6 § tullagen (2000:1281).

Artikel 23 innebär att det införs ett förenklat förfarande som gör det möjligt att under tullkontroll förstöra varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet utan att det är nödvändigt att fastställa om ett sådant intrång har gjorts.

En motsvarighet till denna artikel fanns i artikel 11 i förordning (EG) nr 1383/2003, med den stora skillnaden att det enligt denna artikel var

upp till varje medlemsstat att avgöra om förfarandet skulle införas eller inte. Sverige valde att inte införa något förenklat förfarande, se regeringens proposition Tullverkets ingripanden mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter (prop. 2005/06:89 s. 24ff). Eftersom förfarandet enligt den nämnda artikeln har varit mycket framgångsrikt i de medlemsstater där det har införts bör det enligt skäl 16 i förordning (EU) nr 608/2013 bli obligatoriskt för alla intrång i immateriella rättigheter.

Det förenklade förfarandet enligt artikel 23 får tillämpas – varorna får förstöras – om följande villkor är uppfyllda:

a) skriftlig bekräftelse från innehavaren av ett beslut att immaterialrättsintrång har gjorts,

b) skriftligt samtycke från innehavaren av beslutet till förstöring av de misstänkta intrångsvarorna, och

c) aktivt (skriftligt) samtycke, alternativt passivt samtycke, från deklaranten eller varuinnehavaren till förstöringen.

Förfarandet ska inte tillämpas – varorna ska frigöras, eller deras kvarhållande upphöra, omedelbart när samtliga tullformaliteter har fullgjorts – i följande fall:

a) om punkterna a och b ovan inte är uppfyllda eller om något rättsligt förfarande för att fastställa intrång inte har inletts, jfr artikel 23.1 andra stycket, eller

b) om punkten c ovan inte är uppfylld eller om något rättsligt förfarande för att fastställa intrång inte har inletts, jfr artiklarna 23.3 och 23.5.

Förfarandet enligt artikel 23 kan tillämpas efter ingripande enligt både artikel 17 och artikel 18, se artikel 17.3 sista stycket respektive 18.3 sista stycket. Man kan notera att de tidsfrister som gäller enligt artikel 23.1 respektive artikel 5.3 a för en ansökan efter ett artikel 18-ingripande börjar löpa samtidigt, nämligen vid mottagandet av underrättelsen om att varors frigörande skjuts upp eller att de hålls kvar.

Artikel 26 innebär att det införs ett förenklat förfarande som gör det möjligt att under tullkontroll förstöra varor i småförsändelser som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet utan att det är nödvändigt att fastställa om ett sådant intrång har gjorts. Någon motsvarighet till denna artikel fanns inte i förordning (EG) nr 1383/2003.

Det förenklade förfarandet enligt artikel 26 ska tillämpas om följande villkor är uppfyllda:

a) varorna misstänks vara förfalskade eller piratkopierade,

b) varorna är inte lättförstörbara,

c) varorna omfattas av ett beslut om beviljande av en ansökan,

d) innehavaren av beslutet har i en ansökan begärt att förfarandet i denna artikel ska tillämpas, och

e) varorna transporteras i småförsändelser.

Innebörden av punkten c torde vara att det här förfarandet bara är tillämpligt vid ingripanden enligt artikel 17 och inte vid ingripanden enligt artikel 18, eftersom det inte föreligger någon beviljad ansökan om ingripande vid tidpunkten för ett ingripande enligt artikel 18.

Varorna får förstöras om följande omständigheter föreligger:

a) aktivt samtycke från deklaranten eller varuinnehavaren till förstöringen (notera att det inte sägs hur samtycket ska gå till), eller

b) passivt samtycke från deklaranten eller varuinnehavaren till förstöringen.

Om deklaranten eller varuinnehavaren inte har lämnat aktivt alternativt passivt samtycke, ska tullmyndigheterna omedelbart underrätta innehavaren av beslutet om detta. Varorna ska frigöras, eller deras kvarhållande upphöra, omedelbart när samtliga tullformaliteter har fullgjorts, om tullmyndigheterna inom tio dagar efter underrättelsen inte har mottagit uppgift om att ett rättsligt förfarande för att fastställa intrång har inletts.

Ett inslag i artikel 23 resp. 26 som kan väcka frågor är förstöring av varor efter passivt samtycke. Ämnet var föremål för diskussion i prop. 2005/06:89 s. 24ff. Regeringen var positiv till införandet av ett förenklat förfarande men avvisande till förstöring vid passivitet, medan flera remissinstanser hade varit positiva till det inslaget i förslaget med hänvisning till regelverkets effektivitet. Någon bestämmelse om förenklat förfarande infördes inte i tullagen vid det tillfället med hänvisning till otillräckligt beredningsunderlag.

I och med förordning (EU) nr 608/2013 finns nu en direkt tillämplig bestämmelse i artikel 23.1 första stycket c andra meningen respektive artikel 26.6 som gör det möjligt att förstöra varor som misstänks göra immaterialrättsintrång utan deklarantens eller varuinnehavarens aktiva samtycke. Detta skulle kunna ses som ett principiellt tveksamt ingrepp i deklarantens eller varuinnehavarens äganderätt, om införseln trots allt är helt legitim. Emellertid innehåller bestämmelsen en ventil i form av verbet ”får”, vilket enligt regeringens uppfattning möjliggör en återhållsam tillämpning av bestämmelsen, något som får stöd av *Justitiekanslern* och *Patent- och registreringsverket*. Att göra passivt samtycke obligatoriskt, såsom *Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG)* och *Svenska industrins IP-förening (SIPF)* föreslår, vore enligt regeringens bedömning att gå längre än vad EU-förordningen medger.

Enligt regeringens bedömning föranleder de förenklade förfarandena enligt artiklarna 23 och 26 i huvudsak inga kompletteringar av svensk lagstiftning, utom på en punkt. Enligt artikel 26.5 ska en deklarant eller varuinnehavare lämna samtycke till att varor förstörs. Till skillnad mot vad som gäller enligt artikel 23.1 första stycket c första meningen sägs i artikel 26.5 ingenting om formerna för samtycket. Det kan finnas ett behov att meddela verkställighetsföreskrifter om detta, en upplysning om det bör tas in i 7 kap. 8 § tullagen, jfr avsnitt 7.2. Regeringen kan i nuläget dock inte se något omedelbart behov av verkställighetsföreskrifter om aktivt samtycke enligt artikel 23.1 såsom *Patent- och registreringsverket* förordar. I övrigt får användningen av dessa förfaranden överlämnas till rättstillämpningen.

Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG) föreslår att det bör införas en ny bestämmelse i tullagen som föreskriver att Tullverket ska skicka ut sådan information som avses i artikel 26.7 på eget initiativ, utan begäran från innehavaren av ett beslut, med viss regelbundenhet. *Svenska industrins IP-förening (SIPF)* ger uttryck för liknande idéer. *Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG)* föreslår också att det bör införas en bestämmelse i tullagen om att Tullverket ska kontakta deklaranten eller varuinnehavaren efter att en ansökan om stämning lämnats in enligt artikel 26.9. Enligt regeringens bedömning vore det att gå längre än vad

EU-förordningen medger att införa de föreslagna bestämmelserna i tullagen. Det är därför inte aktuellt.

7.8 Frigörande av varor i förtid

Regeringens bedömning: Beredningsunderlaget är inte tillräckligt för att behovet av kompletterande bestämmelser till artikel 24.2 i förordning (EU) nr 608/2013 ska kunna bedömas. Det finns inte något behov av att göra annat än mindre, redaktionella ändringar i 7 kap. 6 § tullagen.

Promemorians bedömning: Frågan är inte föremål för bedömning i promemorian.

Remissinstanserna: *Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG)* anför att följande förtydliganden bör införas i tullagen. För det första bör det införas en bestämmelse i tullagen som förklarar hur ställande av säkerhet (”garanti”) enligt artikel 24.2 a ska gå till och i vilken mån innehavaren av beslutet ska medges tillfälle att yttra sig över säkerhetens belopp. För det andra bör det införas en bestämmelse i tullagen som förtydligar att den ”myndighet” som är behörig att besluta om sådana säkerhetsåtgärder som avses i artikel 24.2 b är den domstol som är behörig enligt hänvisningen i 7 kap. 6 § första stycket tullagen, dvs. domstol enligt vad som gäller för den immateriella rättigheten i fråga. För det tredje bör det införas en bestämmelse i tullagen som förtydligar vad för sorts ”säkerhetsåtgärder” som innevararen av beslutet ska ansöka om enligt artikel 24.2 b till förhindrande av frigörande av varor i förtid. För det fjärde bör det förtydligas vad som gäller under tiden som behörig domstol behandlar ansökan om säkerhetsåtgärd enligt artikel 24.2 b. I det här sammanhanget har föreningen också anfört att 7 kap. 6 § andra stycket tullagen bör justeras för att kodifiera principerna för den begränsade överprövning av Tullverkets beslut som domstol kan utföra i enlighet med vad som har fastställts i NJA 2005 s. 214. Enligt föreningen har den nuvarande utformningen av det nämnda lagrummet tidigare föranlett tvist om vad domstolens prövning ska omfatta.

Skälen för regeringens bedömning: Regeringen gör följande bedömning avseende förslagen om kompletterande bestämmelser till artikel 24.2. Enligt uppgift från *Tullverket* är det väldigt ovanligt att det ställs säkerhet i samband med att varor frigörs. Samtidigt sägs att kompletterande bestämmelser till artikel 24 i förordning (EU) nr 608/2013 i linje med förslagen från *Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG)* skulle både förtydliga och underlätta Tullverkets agerande vid tillämpning av artikel 24.2. Enligt regeringens uppfattning talar den förstnämnda omständigheten mot kompletterande bestämmelser, medan den sistnämnda omständigheten talar för sådana bestämmelser. Det finns emellertid inte beredningsunderlag för att i detta lagstiftningsärende ta ställning i frågan. Förslagen kommer att övervägas i annat sammanhang.

I fråga om förslaget att justera 7 kap. 6 § andra stycket tullagen gör regeringen följande bedömning. Det har inte framkommit att det efter Högsta domstolens avgörande i NJA 2005 s. 214 skulle funnits tveksam-

heter i rättstillämpningen om vad prövningen ska omfatta. Det finns därför inte anledning att förtydliga bestämmelsen på det sätt som Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG) har föreslagit.

7.9 Vissa besluts överklagbarhet

Regeringens förslag: Bestämmelsen i 9 kap. 2 § tullagen om överklagande anpassas till de förutsättningar som gäller enligt den nya EU-förordningen.

Promemorians förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag men det beaktar inte artikel 12.5 i förordning (EU) nr 608/2013.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker promemorians förslag eller lämnar förslaget utan erinran. *Kammarrätten i Göteborg* anför dock att det även bör framgå av 9 kap. 2 § tullagen att beslut enligt artikel 12.5 i förordning (EU) nr 608/2013 får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. *Domstolsverket* anför att också ett beslut om ändring enligt artikel 13 bör kunna överklagas. Att det är möjligt att komma in med en ny ansökan om ingripande till Tullverket är inte ett skäl att ta bort möjligheten för den enskilde att överklaga.

Skälen för regeringens förslag: I 9 kap. 2 § tullagen (2000:1281) finns bestämmelser om överklagande av Tullverkets beslut.

I bestämmelsen i dess nuvarande lydelse sägs att beslut av Tullverket enligt artikel 5 i förordning (EG) nr 1383/2003 eller beslut om förlängning enligt artikel 8 i nämnda förordning får överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Av artikel 5.7 följer att den behöriga tullenheten kan bevilja eller avslå en ansökan om ingripande och av artikel 5.8 att en ofullständig ansökan får avvisas. Ett sådant beslut ska enligt förordningen vara överklagbart. Enligt artikel 8.1 får perioden för tullmyndigheternas ingripande förlängas på begäran av rättighetshavaren.

Artiklarna ovan motsvaras i förordning (EU) nr 608/2013 av artiklarna 7.2 (beslut avseende ofullständig ansökan), 9.1 (beslut om ingripande) och 12.1 (beslut om förlängning). Att beslut enligt artiklarna 7.2 och 9.1 ska vara överklagbara följer av artikel 9. Även beslut att avvisa en ansökan som inte uppfyller villkoren i artikel 5.3 bör vara överklagbara, jfr avsnitt 7.6. Att ett beslut om förlängning enligt artikel 12.1 också fortsättningsvis ska vara överklagbart får anses ligga i sakens natur eftersom sådana beslut kan överklagas enligt gällande bestämmelser i tullagen. Denna överklagbarhet ska också omfatta ett beslut enligt artikel 12.2 att avvisa en för sent inkommen begäran om förlängning.

Den nya förordningen innehåller, till skillnad mot den gamla förordningen, dels bestämmelser om att en beviljad ansökan om ingripande kan ändras enligt artiklarna 11.3 och 13, återkallas enligt artiklarna 11.3, 16.1 a och 16.2 samt upphävas enligt artikel 16.1 b, dels bestämmelser om att ett beslut om förlängning kan återkallas eller ändras enligt artikel 12.5. Dessa åtgärder får anses vara så pass ingripande för innehavaren av beslutet att det är skäligt att åtgärderna i huvudsak kan överklagas. Promemorians förslag till ändring i 9 kap. 2 § tullagen innehöll inga hänvisningar till artikel 12.5 respektive 13, men regeringen instämmer med

Kammarrätten i Göteborg och *Domstolsverket* att det nämnda lagrummet bör innehålla hänvisningar också till dessa artiklar.

7.10 Sanktioner

Regeringens bedömning: Kompletterande bestämmelser behöver inte införas i svensk rätt med anledning av bestämmelserna om förbud i artikel 25 och sanktioner i artikel 30 i förordning (EU) nr 608/2013.

Promemorians förslag överensstämmer inte med regeringens bedömning. I promemorian föreslås att bestämmelsen i 10 kap. 1 § tullagen (2000:1281) ska anpassas till de förutsättningar som gäller enligt den nya EU-förordningen.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker promemorians förslag eller lämnar förslaget utan erinran. *Tullverket* anför dock att verket inte instämmer i promemorians resonemang avseende artiklarna 25 och 30 i förordning (EU) nr 608/2013, då verket inte kan se att sanktionerna enligt artikel 30 är avsedda för de förbudssituationer som finns i artikel 25 på det sätt som sägs i promemorian.

Skälen för regeringens bedömning: I promemorian anförs bl.a. följande. Förordning (EU) nr 608/2013 innehåller, liksom förordning (EG) nr 1383/2003, en bestämmelse om sanktioner, se artikel 30. När man i prop. 2005/06:89 utredde behovet av lagändringar till följd av förordning (EG) nr 1383/2003 konstaterades i fråga om sanktioner att svensk rätt uppfyller de krav som förordningen ställer i fråga om effektiva, proportionella och avskräckande påföljder som ska tillämpas vid överträdelser av förordningen, eftersom sanktioner kan komma i fråga vid alla överträdelser av förordningens förbudsbestämmelse, dvs. artikel 16, som en följd dels av straffbestämmelser i den immaterialrättsliga lagstiftningen, dels av straffbestämmelsen i 10 kap. 1 § tullagen, se nämnda prop. s. 21. Det finns inte anledning att göra någon annan bedömning med anledning av den nya förordningens förbudsbestämmelse, se artikel 25, och sanktionsbestämmelse, dvs. artikel 30. Därför ska enligt promemorian den nuvarande konstruktionen behållas.

Tullverket anför att verket inte instämmer i promemorians resonemang avseende artiklarna 25 och 30 i förordning (EU) nr 608/2013, eftersom man inte kan se att sanktionerna enligt artikel 30 är avsedda för de förbudssituationer som finns i artikel 25 på det sätt som sägs i promemorian.

Enligt regeringens bedömning är Tullverkets invändning mot promemorians resonemang berättigad. Regeringen gör i stället följande bedömning avseende de nämnda artiklarna.

Enligt artikel 30 ska medlemsstaterna se till att innehavare av beslut uppfyller skyldigheterna i förordning (EU) nr 608/2013, även genom att där så är lämpligt fastställa bestämmelser om sanktioner. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

De skyldigheter som avses i artikel 30 är, såvitt regeringen kan bedöma följande:

- underrättelseskyldigheterna enligt artikel 15,
- skyldigheten enligt artikel 19.3 att återlämna varuprov,
- skyldigheten enligt artikel 21 att använda vissa uppgifter enbart för vissa ändamål,
- skyldigheter enligt artikel 29.1 och 29.3 i fråga om kostnader och översättning, och
- skyldigheten enligt artikel 23.3 respektive 26.9 att inleda ett rättsligt förfarande.

Vad som kan hända om innehavaren av ett beslut inte uppfyller dessa skyldigheter framgår av artikel 16. Det är återkallelse enligt punkterna 1 a och 2 samt upphävande enligt punkten 1 b, därtill kan en begäran om förlängning enligt artikel 12.1 vägras enligt punkten 1 a. Dessa åtgärder får anses vara så pass ingripande för innehavaren av beslutet att det i nuläget inte bedöms nödvändigt att införa några särskilda sanktioner för den händelse innehavare av beslut inte uppfyller skyldigheterna i förordning (EU) nr 608/2013.

I fråga om artikel 25 gör regeringen bedömningen att den inte omfattas av sanktionsbestämmelsen i artikel 30, eftersom artikel 25 inte innehåller några skyldigheter för innehavare av beslut. Avsikten synes vara att artikel 25 inte ska sanktioneras. Detta innebär att hänvisningen i 10 kap. 1 § tullagen till artikel 16 i förordning (EG) nr 1383/2003 ska tas bort, utan att ersättas med en hänvisning till motsvarande artikel i den nya förordningen, dvs. artikel 25.

7.11 Delgivning får användas

Regeringens förslag: Det ska framgå av 1 kap. tullagen att Tullverket får använda delgivning.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser tillstyrker promemorians förslag eller lämnar förslaget utan erinran. *Tullverket* anför dock att verket ställer sig tveksamt till behovet av en sådan bestämmelse. *Sveriges advokatsamfund* anför att delgivning bör användas vid underrättelse till deklaranten eller varuinnehavaren vid tillämpning av de förenklade förfarandena för förstöring enligt artiklarna 23 och 26 i förordning (EU) nr 608/2013 när stora värden står på spel. *Sveriges patentbyråers förening (SEPAF)* anför att användning av delgivning kommer att kunna innebära både en betydande kostnadsökning för Tullverket och en uppenbar risk för förseningar och dröjsmål i hanteringen.

Skälen för regeringens förslag: I tullagen (2000:1281) finns för närvarande ingen bestämmelse om att delgivning får användas vid kommunikation med den som för in eller ut en vara eller den som på något sätt är berörd av in- eller utförseln, om det skulle vara påkallat med hänsyn till omständigheterna i det enskilda ärendet.

Förordning (EU) nr 608/2013 innehåller en mängd tidsfrister som ska iakttas. Olika händelser utgör startpunkten för tidsfristerna, exempelvis

att en ansökan om ingripande lämnas in, se artikel 5.2, eller att ett ingripande sker, jfr artikel 17. Att inte iaktta tidsfristerna kan ge olika konsekvenser, exempelvis att ansökan avslås, se artikel 7.2, att varor förstörs, jfr artikel 23.1 första stycket c, eller att varor frigörs eller deras kvarhållande upphör, jfr artikel 26.9. Både för Tullverket och den som är berörd är det således viktigt att veta tidpunkten när en tidsfrist börjar löpa. Det bör därför finnas en möjlighet för Tullverket att använda delgivning enligt delgivningslagen (2010:1932) om Tullverket vid tillämpningen av förordning (EU) 608/2013 ska underrätta någon om innehållet i en handling eller om något annat. Delgivningslagen ska tillämpas när det i annan lag eller annan författning framgår att en handling ska eller får delges, se regeringens proposition Ny delgivningslag (prop. 2009/10:237 s. 228). En bestämmelse av denna innebörd bör därför tas in i tullagen.

En bestämmelse om delgivning i tullagen bör inte vara begränsad enbart till förordning (EU) nr 608/2013. Det kan finnas anledning att låta bestämmelsen också omfatta tullagstiftningen (jfr 1 kap. 5 § tullagen) och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1889/2005 av den 26 oktober 2005 om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur gemenskapen[25]. Därför föreslås att en mer generellt utformad bestämmelse om delgivning införs i 1 kap. tullagen.

I varje enskilt fall bör Tullverket pröva om en formell delgivning är befogad. Avgörande är hur viktig handlingen eller meddelandet är för mottagaren, liksom hur viktigt det är för Tullverket att få ett bevis om delgivning. Om det handlar om att underrätta någon om ett positivt beslut torde det inte vara nödvändigt att göra detta genom delgivning. Enligt delgivningslagen kan delgivning gå till på flera olika sätt. Som framgår av 4 § nämnda lag ska delgivningssätt väljas med utgångspunkt från att det ska vara ändamålsenligt med hänsyn till handlingens innehåll och omfattning och medföra så lite kostnader och besvär som möjligt. Delgivning får inte ske på ett sätt som är olämpligt med hänsyn till omständigheterna i det enskilda ärendet.

Tullverket anför att förslaget kan medföra att Tullverket mer aktivt än idag måste utreda och dokumentera när omständigheter som föranleder delgivning föreligger och att det kan medföra att Tullverket känner sig tvunget att använda delgivning när det egentligen inte behövs. Med anledning av dessa synpunkter och de som *Sveriges patentbyråers förening (SEPAF)* ger uttryck för, vill regeringen betona att bestämmelsen innebär en möjlighet för Tullverket att använda delgivning och att så bör ske bara om det är påkallat med hänsyn till omständigheterna. Eftersom Tullverket enligt egen utsago redan idag i vissa fall tillämpar bestämmelserna i delgivningslagen bör frågeställningarna inte heller vara obekanta. *Sveriges advokatsamfund* anger två fall när delgivning enligt dess uppfattning bör användas. Exemplen är sådana där frågan om delgivning kan aktualiseras. Det bör dock enligt regeringens uppfattning överlämnas till den praktiska tillämpningen att i det enskilda fallet ta ställning till i vilka fall delgivning bör ske.

[25] EUT L 309, 25.11.2005, s. 9.

7.12 Ikraftträdande

Regeringens förslag: De föreslagna ändringarna i tullagen och offentlighets- och sekretesslagen ska träda i kraft den 1 juli 2014. Några övergångsbestämmelser är inte nödvändiga.

Promemorians förslag överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna tillstyrker promemorians förslag eller lämnar förslaget utan erinran. *Domstolsverket* anför dock att en ordning som innebär att relevanta äldre bestämmelser i svensk lag ska tillämpas analogt under perioden 1 januari–30 juni 2014, vilket föreslås i promemorian, framstår som mindre lämplig. Verket har bl.a. svårt att se hur den utvidgade rätten att överklaga vissa beslut, i de fall som det inte direkt av den nya förordningen följer att ett beslut är överklagbart, ska kunna hanteras genom en analog tillämpning av äldre bestämmelser. *Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG)* framför att föreningen beklagar att ändringarna i tullagen inte träder i kraft redan den 1 januari 2014. Föreningen anför därtill att den anser att det i tullagen bör införas en övergångsbestämmelse, avseende sådana ansökningar som har beviljats enligt den tidigare EU-förordningen, av innebörden att en ansökan enligt den nya förordningen ska kunna handläggas som om den avsåg en förlängning av en ansökan beviljad enligt förordning (EG) nr 1383/2003.

Skälen för regeringens förslag: Av artikel 40 i förordning (EU) 608/2013 framgår att förordningen träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning (EUT). Förordningen publicerades i EUT den 29 juni 2013 och trädde i kraft den 19 juli 2013. Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2014 med undantag för artiklarna 6, 12.7 och 22.3, vilka ska tillämpas från och med den 19 juli 2013, samt artiklarna 31.1, 31.3–31.7 och 33, vilka ska tillämpas från och med det datum då den centrala databas som avses i artikel 32 har inrättats. EU-kommissionen ska offentliggöra det datumet.

Förordning (EG) nr 1383/2003 ska enligt artikel 38 upphöra att gälla med verkan den 1 januari 2014. Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den nya förordningen och ska läsas enligt jämförelsetabellen i bilagan till den nya förordningen.

Ansökningar som beviljats enligt förordning (EG) nr 1383/2003 ska enligt övergångsbestämmelserna i artikel 39 fortsätta vara giltiga under den period då tullmyndigheterna ska ingripa enligt beslutet om beviljande av ansökan, och denna period ska inte förlängas. Några ytterligare övergångsbestämmelser torde enligt regeringens uppfattning inte vara nödvändiga i det svenska regelverket. När det gäller förslaget till övergångsbestämmelse från *Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG)* ger artikel 39 enligt regeringens bedömning inte utrymme för en bestämmelse av den föreslagna innebörden i tullagen.

De föreslagna ändringarna i tullagen (2000:1281) och offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) bör träda i kraft den 1 juli 2014. Detta innebär att det blir ett glapp om sex månader mellan att regelverken ska börja tillämpas. I promemorian konstaterades att den nya EU-förordningen är den primära rättskällan och den överensstämmer i väsentliga

delar med förordning (EG) nr 1383/2003. Därför förordades en analogisk tillämpning av relevanta bestämmelser i tullagen och tullförordningen i deras nuvarande lydelse, i den utsträckning reglerna inte ersätts av regler i den nya EU-förordningen, till dess att de nya nationella bestämmelserna träder i kraft. *Domstolsverket* framför att man ser denna lösning som mindre lämplig, eftersom man exempelvis inte kan se hur den utvidgade rätten att överklaga vissa beslut ska kunna hanteras genom en analog tillämpning av äldre bestämmelser.

Regeringen konstaterar att den nya EU-förordningen ska börja tillämpas från och med den 1 januari 2014 och att den gamla lydelsen av 7 kap. tullagen gäller t.o.m. den 30 juni 2014. Under sex månader kommer 7 kap. tullagen med andra ord att innehålla hänvisningar till den gamla EU-förordningen. Enligt artikel 38 andra stycket i den nya förordningen ska dock hänvisningar till den upphävda förordningen anses som hänvisningar till den nya förordningen och ska läsas enligt jämförelsetabellen i bilagan till den nya förordningen. Detta gör det möjligt att under en övergångsperiod tillämpa 7 kap. tullagen i dess äldre lydelse, naturligtvis med hänsyn till de ramar som sätts upp av den nya förordningen.

7.13 Övriga frågor

Två remissinstanser, *Svenska föreningen för immaterialrätt (SFIR)* och *Svenska industrins IP-förening (SIPF)*, framför synpunkter på den språkliga utformningen avseende såväl förordning (EU) nr 608/2013 som de aktuella bestämmelserna i tullagen och de föreslagna ändringarna av dessa. Enligt Svenska föreningen för immaterialrätt (SFIR) är det ett rättssäkerhetsintresse att bestämmelser som ingriper i annans egendom är begripliga och förutsebara. Av ordalydelsen ska klart framgå vad som avses med olika åtgärder. Oklarheter motverkar reglernas syfte.

Regeringen har ingen annan uppfattning i denna fråga och eftersträvar alltid att språket i lagförslag ska vara vårdat, enkelt och begripligt. Denna strävan gäller också i EU-sammanhang. Man kan notera att EU har en liknande ambition, men i EU-samarbetet kan det vara svårare att få genomslag för denna strävan då numera 28 olika förvaltningstraditioner ska jämkas samman när man förhandlar om nya bestämmelser.

Vid översättningen av utkastet till förordning (EU) nr 608/2013 samarbetade regeringen nära med de svenska översättarna vid EU-kommissionen och Europaparlamentet för att översättningen skulle bli så bra och tydlig som möjligt. När förordningen väl har antagits är den emellertid till alla delar bindande och direkt tillämplig. Nationellt finns då bara ett tämligen begränsat utrymme för kompletterande bestämmelser. Dessa får inte på något sätt gå utöver eller avvika från EU:s förordning.

Datainspektionen anför att det bör förtydligas om det är personuppgiftslagen (1998:204), lagen (2001:185) om behandling av uppgifter i Tullverkets verksamhet eller lagen (2005:787) om behandling av personuppgifter i Tullverkets brottsbekämpande verksamhet som ska tillämpas på den personuppgiftsbehandling som Tullverket gör inom

ramen för det nu aktuella informationsutbytet. Inspektionen anför också att det är oklart om begränsningen i artikel 33.7 – att personuppgifter inte får lagras längre än sex månader – endast avser lagring i den centrala databasen eller om det även ska gälla den nationella behandlingen och sådant som en nationell tullmyndighet har hämtat från den centrala databasen. Därtill har inspektionen anfört följande. Artikel 22 ger kommissionen och de nationella tullmyndigheterna möjlighet att lämna uppgifter till relevanta myndigheter i tredje land. Detta ska regleras närmare av kommissionen i s.k. genomförandeakter. Mot bakgrund av denna reglering blir det svårt att förstå innebörden i bisatsen ”utan att det påverkar tillämpliga bestämmelser om uppgiftsskydd i unionen”. Det behöver klargöras om rådsförordningen och de genomförandeakter som kommissionen antar är tillräckliga för att det ska vara tillåtet att överföra personuppgifter till ett tredje land eller om de krav som ställs i nationell lagstiftning också ska gälla.

Regeringen konstaterar att lagen (2001:185) om behandling av uppgifter i Tullverkets verksamhet är tillämplig på den behandling av personuppgifter som kommer att ske vid Tullverket med stöd av artikel 33 i förordning (EU) nr 608/2013.

I artikel 33.7 sägs inte uttryckligen att det är den centrala databasen som avses i den punkten, men med tanke på sammanhanget anser regeringen att det bör vara lagringstiden i den databasen som regleras i den här bestämmelsen.

Av artikel 22.1 framgår att utbytet får ske utan att det påverkar tillämpliga bestämmelser om uppgiftsskydd i unionen. Denna formulering innebär, som regeringen tolkar det, att bestämmelserna i förordningen inte äger företräde framför bestämmelserna i direktiv 95/46/EG om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och förordning (EG) nr 45/2001 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter. Artiklarna 25 och 26 i direktiv 95/46/EG innehåller bestämmelser om överföring av personuppgifter till tredje land. Dessa artiklar har genomförts i svensk lagstiftning genom 33 och 34 §§ personuppgiftslagen. Genom en hänvisning i lagen om behandling av uppgifter i Tullverkets verksamhet gäller de nämnda bestämmelserna i personuppgiftslagen i Tullverkets verksamhet. Tullverket ska tillämpa dessa bestämmelser när personuppgifter i enlighet med förordningen överförs till tredjeland.

Justitiekanslern noterar att artikel 21 i förordning (EU) nr 608/2013 begränsar rätten för innehavaren av ett beslut att lämna ut eller använda vissa uppgifter till vissa angivna ändamål. Justitiekanslern konstaterar att artikeln, i stora delar, motsvarar artikel 12 jämförd med artiklarna 9.3 första stycket, 10, 11 och 13.1 i förordning (EG) nr 1383/2003 och att förordningen alltså, som det får förstås, inte innebär någon förändring i förhållande till vad som gäller i dag. Justitiekanslern noterar att promemorian inte innehåller någon analys av hur begränsningen i rätten för innehavaren av ett beslut att använda vissa uppgifter förhåller sig till meddelarfriheten. Regeringen konstaterar att artikel 21 begränsar på vilka sätt innehavaren av ett beslut får använda vissa uppgifter. En

liknande bestämmelse finns redan i artikel 12 i förordning (EG) nr 1383/2003. Artikel 21 innehåller således inte något nytt i detta avseende.

Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG) anför att det är av yttersta vikt att det finns en effektiv reglering som möjliggör säkerställande av bevisning och ingripande mot immaterialrättsintrång. Det är enligt föreningen önskvärt att det införs en bestämmelse om att polis eller åklagare vid brottsmisstanke ska bli informerade av Tullverket om ett ingripande före deklaranten eller varuinnehavaren. En sådan ordning skulle medföra att bevisning om immaterialrättsintrång kan säkerställas av myndigheterna innan de misstänkta får kännedom om ett ingripande från Tullverket. Regeringen delar uppfattningen att det är angeläget att bekämpa immaterialrättsintrång men den bestämmelse som Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG) efterfrågar är straffrättslig. Sådana frågor ligger enligt regeringens bedömning vid sidan av tillämpningsområdet för förordning (EU) nr 608/2013 och diskuteras därför inte i detta lagstiftningsärende.

8 Ekonomiska konsekvenser

8.1 Konsekvenser för myndigheter och domstolar

Det arbete som Tullverket har att utföra enligt den nya EU-förordningen är att jämföra med det arbete som Tullverket har utfört enligt den gamla EU-förordningen. De något utökade möjligheterna att överklaga vissa beslut och användningen av delgivning kan möjligen innebära en viss ökning av Tullverkets arbetsbörda, men den kostnadsökning som detta skulle kunna leda till bedöms i nuläget vara marginell. Eventuella merkostnader för Tullverket ska hanteras inom befintliga och beräknade ramar inom utgiftsområdet.

Författningsändringarna kan eventuellt innebära en marginell ökning av antalet mål som överklagas till domstol. En sådan ökning bedöms bli så begränsad att den kan hanteras inom befintliga och beräknade ramar inom utgiftsområdet.

8.2 Konsekvenser för företag

Tre kategorier av aktörer omfattas av den nya EU-förordningen: innehavare av ett beslut, deklaranter och varuinnehavare.

Innehavare av ett beslut

Begreppet ”innehavare av ett beslut” definieras som innehavaren av ett beslut om beviljande av en ansökan om tullmyndigheternas ingripande mot misstänkta intrångsvaror, jfr artikel 2 i förordning (EU) nr 608/2013. Denna krets är tämligen vid och består både av fysiska personer och olika slags juridiska personer, jfr artikel 3 i nämnda förordning. För enkelhetens skull betecknas samtliga beslutsinnehavare i den fortsatta fram-

ställningen som ”företag”. Det kan inte råda någon tvekan om att förordningen i första hand syftar till att tillgodose dessa företags intressen.

Företagen förenas av ett intresse att säkerställa skyddet av de immateriella rättigheter som omfattas av förordning (EU) nr 608/2013, se definition i artikel 2.1. Hos Tullverket finns för närvarande ca 1 000 beviljade ansökningar om ingripande, varav 150 stycken är beviljade av verket och ca 850 stycken beviljade av tullmyndigheter i andra medlemsstater. Företagen är verksamma i de flesta branscher, möjligen med viss överrepresentation för kläder och accessoarer samt alkohol. Det spänner från enmansföretag och Sveriges största tillverkare till de största alkoholproducenterna i världen. Bland de beviljade ansökningarna dominerar europeiska och amerikanska storföretag med välkända varumärken. 2012 gjorde Tullverket 324 ingripanden, motsvarande 52 100 varor, till ett värde av 18,2 miljoner kronor. Motsvarande siffror för 2011 var 462 ingripanden, 68 700 varor och 44,7 miljoner kronor i värde.

För dessa företag torde EU-förordningens bestämmelser i huvudsak inte innebära några förändringar. Ansökningsförfarandet förändras inte på något avgörande sätt, förutom att det förtydligas vilka tidsfrister som gäller vid olika skeden i processen och vilka konsekvenserna kan bli om fristerna inte iakttas, så i den delen torde den administrativa bördan vara oförändrad. Liksom tidigare är det den som har fått en ansökan om ingripande beviljad som ska stå för tullmyndigheternas kostnader i samband med ett ingripande mot en sändning som misstänks innehålla intrångsvaror.

Genom EU-förordningen och bestämmelser i tullagen ges ökade möjligheter för dessa företag att få beslut enligt EU-förordningen omprövade. Det är något som i grunden torde vara i huvudsak positivt för dem.

Deklaranter och varuinnehavare

Även om begreppen ”deklarant” och ”varuinnehavare” definieras i artikel 2 i förordning (EU) nr 608/2013 så är detta aktörer eller företag som inte på något enkelt sätt låter sig identifieras, eftersom det i princip kan vara vilka företag som helst som för in eller låter föra in varor till Sverige från tredje land i kommersiellt syfte. För dessa företag torde EU-förordningens bestämmelser i huvudsak inte innebära några förändringar. Att det förtydligas vilka tidsfrister som gäller vid ingripanden och vilka konsekvenserna kan bli om fristerna inte iakttas är något som i grunden torde vara i huvudsak positivt för dem.

Den stora förändringen, vars konsekvenser är svåra att bedöma, är att det förenklade förfarandet för förstöring i artikel 11 i förordning (EG) nr 1383/2003, som var frivilligt för medlemsstaterna att införa, blir obligatoriskt i och med den nya förordningen, se artiklarna 23 och 26. Förenklingen innebär bl.a. att misstänkta intrångsvaror får förstöras efter passivitet från deklarantens eller varuinnehavarens sida, vilket ställer större krav på agerande från dessa företags sida om de vill undvika att varorna förstörs. Det torde innebära en viss ökning av de administrativa kostnaderna för deklaranter och varuinnehavare.

9 Författningskommentar

Bestämmelser där ändringen endast innebär att ordet ”skall” ändrats till ”ska” kommenteras inte särskilt.

9.1 Förslaget till lag om ändring i tullagen (2000:1281)

1 kap.

9 §

Paragrafen är ny, se avsnitt 7.11. Den är utformad med 47 § första stycket förvaltningsprocesslagen (1971:291) som förebild. Om Tullverket vid tillämpningen av tullagstiftningen, förordning (EG) nr 1889/2005 eller förordning (EU) 608/2013 ska underrätta någon om innehållet i en handling eller om något annat, får det ske genom delgivning enligt delgivningslagen (2010:1932). Delgivning bör användas bara om det är påkallat med hänsyn till omständigheterna i det enskilda ärendet. Avgörande är hur viktig en handling eller ett meddelande är för mottagaren, liksom hur viktigt det är för Tullverket att få ett bevis om delgivning.

6 kap.

10 §

Genom lagen (2006:423) om ändring i tullagen (2000:1281) infördes en uttrycklig hänvisning till EU:s bestämmelser om tullkontroll vid misstänkt intrång i vissa immateriella rättigheter i denna paragraf. De skäl som låg till grund för denna ändring är fortfarande giltiga, se avsnitten 5.2 och 8.1 i prop. 2005/06:89. Därför bör paragrafen också fortsättningsvis innehålla en hänvisning till dessa bestämmelser. Hänvisningen till den äldre förordningen, förordning (EG) nr 1383/2003, ersätts emellertid med en hänvisning till den nya förordningen, förordning (EU) nr 608/2013.

7 kap.

1 §

Paragrafen ändras på två sätt. Hänvisningen i den nuvarande paragrafen till de äldre EU-bestämmelserna ersätts med en hänvisning till den nya EU-förordningen, förordning (EU) nr 608/2013. Några tillämpningsföreskrifter till denna förordning har ännu inte antagits. Samtidigt införs ett andra stycke i paragrafen av innebörden att uttryck som används i detta kapitel, dvs. 7 kap. tullagen, ska ha den innebörd som anges i förordning (EU) nr 608/2013. Avsikten är att uttryck som är specifika för nämnda förordning, se definitionerna i artikel 2, ska ha samma betydelse också i de kompletterande bestämmelserna i tullagen. Andra stycket har utformats med 1 kap. 5 § andra stycket tullagen som förebild.

2 §

Paragrafen innehåller bl.a. en bestämmelse om utpekandet av den s.k. behöriga tullenheten. Den ändras på så sätt att hänvisningen till artikel 5.2 i den äldre förordningen ersätts med en hänvisning till motsvarande arti-

kel, dvs. artikel 5.1, i den nya förordningen. Samtidigt tas andra meningen i paragrafen bort. Det som sägs i den meningen framgår av 7 § förvaltningslagen (1986:223) där det bl.a. anges att myndigheten ”[v]id handläggningen skall…beakta möjligheten att själv inhämta upplysningar och yttranden från andra myndigheter, om sådana behövs.”

3 §

Paragrafen ges en helt ny lydelse. *Första meningen* i den nuvarande lydelsen tas bort. Frågor om lagring regleras utförligt på annan plats i tullagstiftningen, se avsnitt 7.3. *Andra meningen* i den nuvarande lydelsen tas också bort. Eftersom ansvaret för kostnader, exempelvis för lagring, tydligt regleras i artikel 29.1 i förordning (EU) nr 608/2013 fyller denna regel i tullagen inte längre någon funktion, se avsnitt 7.4. *Tredje och fjärde meningarna* i den nuvarande lydelsen flyttas till 7 §, se kommentaren till den paragrafen. Paragrafen i sin nya lydelse innebär att innehavaren av ett beslut om ingripande ska underrättas om ett beslut om att återkalla, upphäva eller ändra beslutet. Tidsfristen som gäller för underrättelsen är 30 arbetsdagar, se avsnitt 7.1.1.

4 §

Paragrafen ges en helt ny lydelse. Tullmyndigheternas informationsskyldighet framgår av artiklarna 17.4, 18.5, 19 och 26.8 i förordning (EU) nr 608/2013. Detta behöver inte upprepas i tullagen. Paragrafen i sin nya lydelse innebär att innehavaren av ett beslut om ingripande ska underrättas om att en begäran om förlängning har avslagits eller avvisats och ett beslut om förlängning har återkallats eller ändrats. Tidsfristen som gäller för underrättelsen är 30 arbetsdagar, se avsnitt 7.1.2.

Första stycket 1 har utformats i enlighet med *Lagrådets* förslag.

5 §

Paragrafen får ny lydelse, se avsnitt 7.5. I dess nya lydelse innehåller den en bestämmelse om ansvar för en eventuell skada på en vara vid en sådan inspektion som avses i artikel 19.1 i förordning (EU) nr 608/2013. Enligt paragrafen är den som inspekterar varan ansvarig för skadan. Enligt artikel 19.1 ska innehavaren av ett beslut samt deklaranten eller varuinnehavaren ges möjlighet att inspektera de varor vars frigörande har skjutits upp eller som hålls kvar. Det är således någon av dessa personer som blir ansvarig för den eventuella skada som uppstår vid inspektionen.

Ansvaret vid eventuella skador i samband med analys av varuprover, jfr artikel 19.2, framgår av artikel 28 i förordning (EU) nr 608/2013.

7 §

Paragrafen i dess nuvarande lydelse reglerar kostnadsansvaret när korrigerande åtgärder vidtas, i första stycket ändring av varor och i andra stycket förstöring av varor. Eftersom ansvaret för kostnader, exempelvis för korrigerande åtgärder, tydligt regleras i artikel 29.1 i förordning (EU) nr 608/2013 fyller dessa regler i tullagen inte längre någon funktion. De tas därför bort.

I stället får paragrafen ny lydelse, se avsnitt 7.4. Paragrafen reglerar nu rätten för innehavaren av ett beslut att få ersättning för kostnader med an-

ledning av Tullverkets ingripande mot en sändning med varor som visat sig vara intrångsvaror.

8 §

Paragrafen innehåller upplysningar om verkställighetsföreskrifter, se avsnitt 7.2.

Punkten 1. Den nuvarande upplysningen tas bort och ersätts med en upplysning om den begäran som avses i artikel 13 i förordning (EU) nr 608/2013. *Punkten 2.* Den nuvarande upplysningen tas bort. I stället placeras upplysningen avseende provtagning här, jfr punkten 3. Hänvisningen till artikel 9.3 i den gamla förordningen ersätts med en hänvisning till motsvarande artikel i den nya förordningen, dvs. artikel 19.2. *Punkten 3.* Beträffande provtagning, se punkten 2. Här placeras en upplysning om samtycke enligt artikel 26.5 i förordning (EU) nr 608/2013.

Punkten 4 är oförändrad.

9 kap.

2 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om överklagande av Tullverkets beslut.

Första stycket ändras på följande sätt. I *första meningen* ställs hänvisningarna till olika beslut upp i punktform för tydlighetens skull. Hänvisningarna till specifika artiklar i den gamla EU-förordningen ersätts med hänvisningar till specifika artiklar i den nya EU-förordningen. Övriga hänvisningar är oförändrade. Hänvisningarna till den nya förordningen tar sikte på artiklar som på olika sätt ligger till grund för beslut som rör en ansökan om ingripande och beslut som rör en beviljad ansökan, se avsnitt 7.9. *Andra meningen* bryts ut och får ett eget stycke, det nya andra stycket.

Återstående stycken i paragrafen är oförändrade.

10 kap.

1 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om straffansvar för tullförseelse. Den ändras på så sätt att hänvisningen till artikel 16 i den äldre förordningen tas bort, utan att ersättas med en hänvisning till motsvarande artikel i den nya förordningen, se avsnitt 7.10.

9.2 Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

27 kap.

9 §

Paragrafen ändras endast på så sätt att hänvisningen till den gamla förordningen ersätts med en hänvisning till den nya förordningen.

(Det kan förekomma fel i förordningstexten. Kontrollera därför mot den tryckta versionen, se EUT L 181, 29.6.2013, s. 15.)

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 207,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet[1], och

av följande skäl:

(1) Rådet begärde i sin resolution av den 25 september 2008 om en övergripande europeisk plan för bekämpning av varumärkesförfalskning och piratkopiering en översyn av rådets förordning (EG) nr 1383/2003 av den 22 juli 2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som ska vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter[2].

(2) Saluföring av varor som gör intrång i immateriella rättigheter medför betydande skada för rättighetshavare, användare eller producentgrupper samt laglydiga tillverkare och handlare. Sådan saluföring kan också vilseleda konsumenterna och kan i vissa fall hota deras hälsa och säkerhet. Dessa varor bör i möjligaste mån hållas borta från unionsmarknaden och åtgärder bör vidtas för att ta itu med sådan olaglig saluföring utan att den lagliga handeln hindras.

(3) Översynen av förordning (EG) nr 1383/2003 visade att det, mot bakgrund av den ekonomiska, kommersiella och juridiska utvecklingen, krävs vissa förbättringar av regelverket för att stärka tullmyndigheternas

[1] Europaparlamentets ståndpunkt av den 3 juli 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets ståndpunkt vid första behandlingen av den 16 maj 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT). Europaparlamentets ståndpunkt av den 11 juni 2013 (ännu ej offentliggjord i EUT).
[2] EUT L 196, 2.8.2003, s. 7.

kontroll av skyddet för immateriella rättigheter och för att uppnå en tillräcklig grad av rättssäkerhet.

(4) För att tullmyndigheterna ska kunna kontrollera efterlevnaden av lagstiftningen om immateriella rättigheter bör de vara behöriga att kontrollera skyddet för immateriella rättigheter när det gäller varor som, i enlighet med unionens tullagstiftning, ska underkastas tullövervakning eller tullkontroll, och att genomföra lämpliga kontroller av sådana varor. Kontroll av skyddet för immateriella rättigheter vid gränsen, oavsett var varorna är eller borde vara föremål för tullövervakning eller tullkontroll, är ett effektivt sätt att snabbt och effektivt ge rättsligt skydd åt både rättighetshavaren och användarna samt producentgrupperna. När frigörandet av varor skjuts upp eller varor kvarhålls av tullmyndigheterna vid gränsen bör endast ett rättsligt förfarande krävas medan det i fråga om varor som påträffas på marknaden och som har delats upp och levererats till olika detaljhandlare bör krävas flera separata förfaranden för att uppnå samma nivå på säkerställandet av kontrollen. Ett undantag bör göras för varor som övergår till fri omsättning enligt förfarandet för användning för särskilda ändamål, eftersom dessa varor kvarstår under tullövervakning även efter att de övergått till fri omsättning. Denna förordning bör inte tillämpas på varor som resande medför i sitt personliga bagage, förutsatt att varorna är för deras eget personliga bruk och det inte finns några tecken på att varorna ingår i kommersiell handel.

(5) Förordning (EG) nr 1383/2003 omfattar inte vissa immateriella rättigheter, och vissa intrång undantas från dess tillämpningsområde. För att stärka säkerställandet av skyddet av immateriella rättigheter bör tullens ingripande utvidgas till att omfatta andra typer av intrång som inte täcks av förordning (EG) nr 1383/2003. Den här förordningen bör därför, utöver de rättigheter som redan täcks av förordning (EG) nr 1383/2003, även omfatta handelsnamn i den utsträckning de skyddas som exklusiva rättigheter i nationell lagstiftning, kretsmönster i halvledarprodukter, bruksmönster och utrustning som i första hand är utformad, konstruerad, anpassad eller framtagen i syfte att möjliggöra eller underlätta kringgående av tekniska åtgärder.

(6) Intrång till följd av så kallad olaglig parallellhandel och överskridanden omfattas inte av tillämpningsområdet för förordning (EG) nr 1383/2003. Varor som är föremål för dels olaglig parallellhandel, dvs. varor som har tillverkats med rättighetshavarens godkännande men släppts ut på marknaden för första gången i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet utan dennes godkännande, dels överskridande, dvs. varor som tillverkas av en person som av en rättighetshavare fått vederbörligt tillstånd att tillverka en viss kvantitet varor men överskrider de kvantiteter som den personen och rättighetshavaren enats om, tillverkas som äkta varor, och det är därför inte lämpligt att tullmyndigheterna inriktar sina insatser på sådana varor. Olaglig parallellhandel och överskridanden bör därför också undantas från den här förordningens tillämpningsområde.

(7) Medlemsstaterna bör i samarbete med kommissionen tillhandahålla lämplig utbildning för tulltjänstemän för att säkerställa att denna förordning genomförs på ett korrekt sätt.

(8) När den här förordningen är helt genomförd kommer den att bidra till en inre marknad som säkerställer ett effektivare skydd för rättighetshavare, uppmuntrar kreativitet och innovation samt ger konsumenterna tillgång till tillförlitliga produkter av hög kvalitet, vilket i sin tur borde bidra till utvecklingen av gränsöverskridande transaktioner mellan konsumenter, företag och handlare.

(9) Medlemsstaterna står inför en situation där resurserna för tullverksamhet blir alltmer begränsade. Åtgärder för att främja såväl ny riskhanteringsteknik som strategier för att maximalt utnyttja de resurser som står till tullmyndigheternas förfogande bör därför stödjas.

(10) Denna förordning innehåller endast regler om vilka förfaranden tullmyndigheterna ska tillämpa. I denna förordning fastställs således inte några kriterier för att bedöma huruvida det föreligger intrång i en immateriell rättighet.

(11) Enligt den förklaring om avtalet om handelsbaserade aspekter av immaterialrätter (Trips-avtalet) och folkhälsa som antogs vid WTO:s ministerkonferens i Doha den 14 november 2001 kan och bör Trips-avtalet tolkas och tillämpas på ett sätt som underbygger WTO-medlemmarnas rätt att skydda folkhälsan, särskilt genom att främja tillgång till läkemedel för alla. I enlighet med unionens internationella åtaganden och dess politik på området för utvecklingssamarbete bör därför tullmyndigheterna, beträffande läkemedel vars transport genom unionens tullområde, med eller utan omlastning, lagring, uppdelning av partier eller förändringar av transportsätt eller transportmedel, endast utgör en del av en hel transport som påbörjas och avslutas utanför unionens territorium, när de bedömer risken för intrång i immateriella rättigheter, beakta alla påtagliga risker för att sådana läkemedel avleds och släpps ut på unionens marknad.

(12) Denna förordning bör inte inverka på bestämmelserna om domstolars behörighet, särskilt de som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område[3].

(13) Personer, användare, organ eller producentgrupper, som har rätt att inleda ett rättsligt förfarande i deras eget namn när det gäller ett eventuellt intrång i en immateriell rättighet bör ha rätt att lämna in en ansökan.

[3] EUT L 351, 20.12.2012, s. 1.

(14) För att se till att immateriella rättigheter skyddas i hela unionen bör personer och enheter som begär kontroll av skyddet för en immateriell rättighet som omfattar hela unionens territorium ha rätt att ansöka om detta hos tullmyndigheterna i en medlemsstat. De sökande bör kunna begära att dessa myndigheter fattar beslut om ingripande för att säkerställa skyddet för den immateriella rättigheten både i deras egen medlemsstat och i alla andra medlemsstater.

(15) För att se till att skyddet för immateriella rättigheter kontrolleras snabbt bör det föreskrivas att tullmyndigheterna, när de på grundval av tillräckliga indikationer misstänker att varor under deras övervakning gör intrång i immateriella rättigheter, får, på eget initiativ eller på grundval av en ansökan, skjuta upp frigörandet av varorna eller kvarhålla dem, för att en person eller enhet som har rätt att lämna in en ansökan ska kunna inleda ett förfarande för att fastställa om ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

(16) Genom förordning (EG) nr 1383/2003 har medlemsstaterna fått möjlighet att föreskriva ett förfarande för förstöring av vissa varor utan skyldighet att inleda ett förfarande för fastställande av om ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet. Precis som det görs gällande i Europaparlamentets resolution av den 18 december 2008 om varumärkesförfalskningens inverkan på den internationella handeln[4] har ett sådant förfarande varit mycket framgångsrikt i de medlemsstater där det har varit tillgängligt. Detta förfarande bör således bli obligatoriskt för alla intrång i immateriella rättigheter och bör tillämpas när deklaranten eller varuinnehavaren godkänner förstöring. Förfarandet bör dessutom innefatta en rätt för tullmyndigheterna att utgå ifrån att deklaranten eller innehavaren av varorna har godkänt att varorna förstörs om denne inte uttryckligen har motsatt sig förstöring inom den föreskrivna perioden.

(17) För att minimera de administrativa bördorna och kostnaderna bör ett särskilt förfarande införas för småförsändelser av förfalskade och piratkopierade varor, genom vilket det bör ges en möjlighet att förstöra sådana varor utan uttryckligt samtycke från sökanden i varje enskilt fall. En allmän begäran från sökanden i ansökan bör dock krävas för tillämpning av det förfarandet. Tullmyndigheterna bör också ha möjlighet att kräva att sökanden står för de kostnader som tillämpningen av detta förfarande medför.

(18) För att det ska råda större rättssäkerhet bör man ändra de tidsfrister för uppskjutande av frigörandet och kvarhållande av varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet och de villkor för när tullmyndigheterna ska vidarebefordra uppgifter om kvarhållna varor till berörda personer och enheter som föreskrivs i förordning (EG) nr 1383/2003.

(19) Med hänsyn till den provisoriska och förebyggande karaktären hos de åtgärder som antas av tullmyndigheterna vid tillämpningen av denna

[4] EUT C 45 E, 23.2.2010, s. 47.

förordning och de motstridande intressena hos de parter som berörs av åtgärderna bör vissa aspekter av förfarandena anpassas för att säkerställa en smidig tillämpning av förordningen samtidigt som de berörda parternas rättigheter respekteras. När det gäller de olika underrättelser som föreskrivs i denna förordning bör följaktligen tullmyndigheterna skicka underrättelsen till berörd person, i enlighet med vad som framgår av dokumenten över tullbehandling eller den situation som gäller för varorna. Eftersom förfarandet för förstöring av varor innebär att både deklaranten eller varuinnehavaren och innehavaren av ett beslut bör framföra eventuella invändningar mot förstöringen parallellt, bör det dessutom säkerställas att innehavaren av beslutet får möjlighet att reagera på en eventuell invändning mot förstöringen från deklaranten eller varuinnehavaren. Det bör därför säkerställas att deklaranten eller varuinnehavaren underrättas om att frigörandet av varorna har skjutits upp eller att varorna har kvarhållits före, eller samma dag som, innehavaren av beslutet.

(20) Tullmyndigheterna och kommissionen uppmanas att samarbeta med Europeiska observatoriet avseende intrång i immateriella rättigheter inom ramen för sina respektive befogenheter.

(21) Med sikte på att undanröja internationell handel med varor som gör intrång i immateriella rättigheter anges det i Trips-avtalet att WTO-medlemmarna ska främja utbyte av information mellan tullmyndigheterna om sådan handel. Kommissionen och medlemsstaternas tullmyndigheter bör således ha möjlighet att utbyta information om misstänkta intrång i immateriella rättigheter med tredjeländers berörda myndigheter, även beträffande varor som transiteras genom unionens territorium och som har sitt ursprung i eller ska till de tredjeländerna.

(22) Bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 515/97 av den 13 mars 1997 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter och om samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen[5] bör av effektivitetsskäl tillämpas.

(23) Tullmyndigheternas ansvar bör regleras av medlemsstaternas lagstiftning, även om det faktum att tullmyndigheterna beviljar en ansökan inte bör ge innehavaren av det beslutet rätt till kompensation för det fall att varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet inte upptäcks av tullmyndigheterna och frigörs eller inga åtgärder vidtas för att kvarhålla varorna.

(24) Med hänsyn till att tullmyndigheterna kommer att ingripa efter ansökan bör det föreskrivas att innehavaren av beslutet bör ersätta dem för alla de kostnader som de har för att kontrollera skyddet för dennes immateriella rättigheter. Detta bör emellertid inte hindra innehavaren av beslutet från att begära kompensation från den som gör intrång eller andra personer som kan anses vara ansvariga enligt lagstiftningen i den med-

[5] EGT L 82, 22.3.1997, s. 1.

lemsstat där varorna påträffades. Sådana personer kan även omfatta mellanhänder. När frigörandet av varorna skjuts upp eller när varor kvarhålls på grundval av en begäran från en tredje part baserad på immateriella rättigheter bör de kostnader och skador som uppstår för andra än tullmyndigheterna till följd av ingripandet från tullens sida regleras av den specifika lagstiftningen som är tillämplig i varje enskilt fall.

(25) Genom denna förordning införs en möjlighet för tullmyndigheterna att tillåta att varor som ska förstöras flyttas, under tullens överinseende, mellan olika platser inom unionens tullområde. Tullmyndigheterna kan dessutom besluta att sådana varor ska övergå till fri omsättning för vidare återvinning eller bortskaffande utanför handelsflödet, även för att öka medvetenheten och i utbildningssyfte.

(26) Tullens kontroll av skyddet för immateriella rättigheter medför ett utbyte av uppgifter om de beslut som fattas angående ansökningar. En sådan databehandling omfattar även personuppgifter och bör ske i enlighet med unionslagstiftningen, som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter[6] och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter[7].

(27) Utbyte av information om beslut som baseras på ansökningar och om tullingripanden ska göras tillgängliga via en central databas. Det bör fastställas vilket organ som ska kontrollera och ha hand om den databasen samt vilket organ som ska ansvara för att de uppgifter som lagras i databasen behandlas på ett säkert sätt. Varje åtgärd för att införa någon form av driftskompatibilitet eller system för dataöverföring bör i första hand vara förenlig med principen om ändamålsbegränsning, dvs. principen att uppgifter i databasen endast bör användas i det syfte för vilket databasen upprättades, och ingen överföring eller sammankoppling i andra syften bör få förekomma.

(28) I syfte att säkerställa att definitionen av småförsändelser, om den visar sig vara opraktisk, kan anpassas, med hänsyn till behovet av ett effektivt förfarande eller, där så är nödvändigt, för att undvika att detta förfarande kringgås vid sammansättningen av försändelser, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på att ändra icke väsentliga delar i definitionen av småförsändelser, närmare bestämt de specifika kvantiteter som fastställs där. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. När kommissionen förbereder och utarbetar delegerade akter bör den se till att relevanta handlingar

[6] EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.
[7] EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.

(29) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av bestämmelser om fastställande av de praktiska arrangemangen för utbyte av uppgifter med tredjeländer och bestämmelser om formulär för ansökningar och för begäran om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för att fastställa de praktiska arrangemangen och standardformulär. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter[8]. Med hänsyn till vilken typ av genomförandeakter som ska antas för att fastställa standardformulären, och den inverkan som dessa genomförandeakter har, bör det rådgivande förfarandet användas för antagandet av dessa, trots att innehållet i de bestämmelser i denna förordning som ska genomföras omfattas av den gemensamma handelspolitiken, eftersom alla uppgifter om vilken information som ska ingå i formulären följer direkt av denna förordnings text. I dessa genomförandeakter kommer därför endast formulärets utformning att fastställas, och de kommer inte att få några ytterligare konsekvenser för unionens gemensamma handelspolitik.

(30) Förordning (EG) nr 1383/2003 bör upphävas.

(31) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i förordning (EG) nr 45/2001 och avgav ett yttrande den 12 oktober 2011[9].

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I denna förordning fastställs villkor och förfaranden för tullmyndigheternas ingripande när varor som misstänks göra intrång i en immaterielll rättighet är eller borde ha varit föremål för tullövervakning eller tullkontroll inom unionens tullområde i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen[10], särskilt varor som omfattas av följande situationer:

[8] EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.
[9] EUT C 363, 13.12.2011, s. 3.
[10] EGT L 302, 19.10.1992, s. 1.

a) När de har deklarerats för övergång till fri omsättning, export eller återexport.

b) När de förs in till eller ut från unionens tullområde.

c) När de hänförts till ett suspensivt arrangemang eller lagts upp i en frizon eller ett frilager.

2. Tullmyndigheterna ska, när det gäller varor som är föremål för tullövervakning eller tullkontroll och utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 17 och 18, genomföra lämpliga tullkontroller och vidta proportionerliga identifieringsåtgärder enligt artiklarna 13.1 och 72 i förordning (EEG) nr 2913/92 med stöd av riskanalyskriterier i syfte att förebygga åtgärder som innebär en överträdelse av immaterialrättslagstiftning som är tillämplig i unionens territorium och för att samarbeta med tredjeländer när det gäller att säkerställa skyddet för immateriella rättigheter.

3. Denna förordning ska inte tillämpas på varor som har övergått till fri omsättning enligt förfarandet för användning för särskilda ändamål.

4. Denna förordning ska inte tillämpas på varor av icke-kommersiell karaktär som ingår i resandes personliga bagage.

5. Denna förordning ska inte tillämpas på varor som har tillverkats med rättighetshavarens medgivande eller beträffande varor som tillverkats av en person som av rättighetshavaren fått vederbörligt tillstånd att tillverka sådana varor, de varor som tillverkats utöver de kvantiteter som den personen och rättighetshavaren enats om.

6. Denna förordning ska inte påverka nationell lagstiftning eller unionslagstiftning om immaterialrätt eller medlemsstaternas straffrättprocesslagstiftning.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

1. *immateriell rättighet*:

a) ett varumärke,

b) en formgivning,

c) en upphovsrätt eller närstående rättighet enligt nationell lagstiftning eller unionslagstiftning,

d) en geografisk beteckning,

e) ett patent enligt nationell lagstiftning eller unionslagstiftning,

f) ett tilläggsskydd för läkemedel enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 469/2009 av den 6 maj 2009 om tilläggsskydd för läkemedel[11],

[11] EUT L 152, 16.6.2009, s. 1.

g) ett tilläggsskydd för växtskyddsmedel enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1610/96 av den 23 juli 1996 om införande av tilläggsskydd för växtskyddsmedel[12],

h) en rättighet enligt gemenskapens växtförädlarrätt, i enlighet med rådets förordning (EG) nr 2100/94 av den 27 juli 1994 om gemenskapens växtförädlarrätt[13],

i) en växtförädlarrätt enligt nationell lagstiftning,

j) ett kretsmönster i halvledarprodukter enligt nationell lagstiftning eller unionslagstiftning,

k) ett bruksmönster i den utsträckning det skyddas som en immateriell rättighet i nationell lagstiftning eller unionslagstiftning,

l) ett handelsnamn i den utsträckning det skyddas som en exklusiv immateriell rättighet i nationell lagstiftning eller unionslagstiftning.

2. *varumärke*:

a) ett gemenskapsvarumärke enligt rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken[14],

b) ett varumärke som har registrerats i en medlemsstat eller, vad avser Belgien, Luxemburg eller Nederländerna, hos Benelux byrå för immateriell äganderätt,

c) ett varumärke som är föremål för en internationell registrering med rättsverkan i en medlemsstat eller i unionen.

3. *formgivning*:

a) en gemenskapsformgivning enligt rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning[15],

b) en formgivning som har registrerats i en medlemsstat eller, vad avser Belgien, Luxemburg eller Nederländerna, hos Benelux byrå för immateriell äganderätt,

c) en formgivning som är föremål för en internationell registrering med rättsverkan i en medlemsstat eller i unionen.

4. *geografisk beteckning*:

a) en geografisk beteckning eller en ursprungsbeteckning som skyddats för jordbruksprodukter och livsmedel enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1151/2012 av den 21 november 2012 om kvalitetsordningar för jordbruksprodukter och livsmedel[16],

b) en ursprungsbeteckning eller geografisk beteckning för vin enligt rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om

[12] EGT L 198, 8.8.1996, s. 30.
[13] EGT L 227, 1.9.1994, s. 1.
[14] EUT L 78, 24.3.2009, s. 1.
[15] EGT L 3, 5.1.2002, s. 1.
[16] EUT L 343, 14.12.2012, s. 1.

särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter (förordningen om en samlad marknadsordning)[17],

c) en geografisk beteckning för aromatiserade drycker baserade på vinprodukter enligt rådets förordning (EEG) nr 1601/91 av den 10 juni 1991 om allmänna bestämmelser för definition, beskrivning och presentation av aromatiserade viner, aromatiserade vinbaserade drycker och aromatiserade drinkar baserade på vinprodukter[18],

d) en geografisk beteckning för spritdrycker enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 110/2008 av den 15 januari 2008 om definition, beskrivning, presentation och märkning av, samt skydd av geografiska beteckningar för, spritdrycker[19],

e) en geografisk beteckning för produkter som inte omfattas av leden a–d i den utsträckning den fastställs som en exklusiv immateriell rättighet i nationell lagstiftning eller unionslagstiftning,

f) en geografisk beteckning enligt avtal mellan unionen och tredjeländer vilken förtecknas som sådan i dessa avtal.

5. *förfalskade varor*:

a) varor som har utsatts för en åtgärd som innebär ett intrång i ett varumärke i den medlemsstat där de påträffas och som utan tillstånd har försetts med en symbol som är identisk med det giltigt registrerade varumärket för varor av samma slag eller som i väsentliga drag inte kan skiljas från ett sådant varumärke,

b) varor som har utsatts för en åtgärd som innebär ett intrång i en geografisk beteckning i den medlemsstat där de påträffas och som är försedda med eller beskrivs med, ett namn eller uttryck som är skyddat för den geografiska beteckningen,

c) varje emballage, etikett, klistermärke, broschyr, bruksanvisning, garantihandling eller liknande, även om den föreligger separat, som utsatts för en åtgärd som innebär ett intrång i ett varumärke eller en geografisk beteckning, som innehåller en symbol, ett namn eller uttryck som är identiskt med ett giltigt registrerat varumärke eller en skyddad geografisk beteckning, eller som i väsentliga drag inte kan skiljas från ett sådant varumärke eller en sådan geografisk beteckning, som kan användas för samma typ av varor som de för vilka varumärket eller den geografiska beteckningen har registrerats.

6. *piratkopierade varor*: varor som har utsatts för en åtgärd som innebär ett intrång i en upphovsrätt, närstående rättighet eller formgivning i den medlemsstat där varorna påträffas och som är eller innehåller kopior som tillverkats utan medgivande från innehavaren av en upphovsrätt, närstående rättighet eller formgivning eller från en person som har ett tillstånd av rättighetshavaren i tillverkningslandet.

[17] EUT L 299, 16.11.2007, s. 1.
[18] EGT L 149, 14.6.1991, s. 1.
[19] EUT L 39, 13.2.2008, s. 16.

7. *varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet*: varor avseende vilka det vid första anblicken finns tillräckliga indikationer på att det i den medlemsstat där dessa varor påträffas rör sig om

a) varor som har utsatts för en åtgärd som innebär ett intrång i en immateriell rättighet i den medlemsstaten,

b) anordningar, produkter eller komponenter som huvudsakligen är utformade, konstruerade eller anpassade i syfte att möjliggöra eller underlätta kringgående av teknik, anordning eller komponent som vid normalt bruk förhindrar eller begränsar handlingar med avseende på verk som inte har tillåtits av innehavaren av en upphovsrätt eller en till upphovsrätten närstående rättighet och som hänför sig till ett intrång i dessa rättigheter i den medlemsstaten,

c) en form eller matris som är särskilt utformad eller anpassad för tillverkning av varor som gör intrång i en immateriell rättighet, om denna form eller matris hänför sig till ett intrång i en immateriell rättighet i den medlemsstaten.

8. *rättighetshavare*: innehavaren av en immateriell rättighet.

9. *ansökan*: en begäran till den behöriga tullenheten om att tullmyndigheten ska ingripa i ett fall där varor misstänks göra intrång i en immateriell rättighet.

10. *nationell ansökan*: en ansökan om att tullmyndigheterna i en medlemsstat ska ingripa i den medlemsstaten.

11. *unionsansökan*: en ansökan som lämnas i en medlemsstat om att tullmyndigheterna i den medlemsstaten och i en eller flera andra medlemsstater ska ingripa i sina respektive medlemsstater.

12. *sökanden*: den person eller enhet i vars namn en ansökan lämnas in.

13. *innehavare av ett beslut*: innehavaren av ett beslut om beviljande av ansökan.

14. *varuinnehavare*: den person som äger varorna som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet eller har en liknande förfoganderätt eller fysisk kontroll över dessa varor.

15. *deklarant*: den deklarant som avses i artikel 4.18 i förordning (EEG) nr 2913/92.

16. *förstöring*: fysisk förstöring, återvinning eller bortskaffande av varor från handelsflödet på ett sådant sätt att skada för innehavaren av beslutet utesluts.

17. *unionens tullområde*: gemenskapens tullområde som det definieras i artikel 3 i förordning (EEG) nr 2913/92.

18. *frigörande av varor*: frigörande av varor enligt artikel 4.20 i förordning (EEG) nr 2913/92.

19. *småförsändelse*: en postförsändelse eller kurirförsändelse som

a) innehåller högst tre enheter, eller
b) har en bruttovikt på mindre än två kilogram.

Vid tillämpning av led a ska *enheter* utgöras av varor som klassificeras enligt den kombinerade nomenklaturen i enlighet med bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan[20] om de är opaketerade, eller paketering av sådana varor som är avsedda för återförsäljning till slutkonsumenter.

Enligt denna definition anses separata varor som omfattas av samma KN-nummer utgöra skilda enheter, och varor som presenteras som en sats som klassificeras under ett KN-nummer anses utgöra en enhet.

20. *lättförstörbara varor*: varor som tullmyndigheterna anser försämras av att behållas i upp till 20 dagar från och med det att varornas frigörande skjuts upp eller från och med att de kvarhålls.

21. *exklusiv licens*: en licens (allmän eller begränsad) som ger licenstagaren tillstånd att, med uteslutande av alla övriga personer, inbegripet den som beviljar licensen, använda en immateriell rättighet på det sätt som följer av licensen.

KAPITEL II

ANSÖKNINGAR

AVSNITT 1

Inlämning av ansökningar

Artikel 3

Rätt att lämna in en ansökan

Följande personer och enheter ska, i den mån de har rätt att inleda ett förfarande i syfte att fastställa om en immateriell rättighet har utsatts för intrång, i den eller de medlemsstater där tullmyndigheterna uppmanas att ingripa, ha rätt att lämna in:

1. En nationell ansökan eller en unionsansökan:

a) Rättighetshavare.

[20] EGT L 256, 7.9.1987, s. 1.

b) Organisationer för kollektiv förvaltning av immateriella rättigheter som avses i artikel 4.1 c i Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/48/EG av den 29 april 2004 om säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter[21].

c) De organ som tillvaratar branschintressen som avses i artikel 4.1 d i direktiv 2004/48/EG.

d) Grupper i den mening som avses i artikel 3.2 och artikel 49.1 i förordning (EU) nr 1151/2012, producentgrupper i den mening som avses i artikel 118e i förordning (EG) nr 1234/2007 eller liknande grupper av producenter som avses i unionsrätten om geografiska beteckningar och som företräder producenter av produkter med en geografisk beteckning eller företrädare för sådana grupper, särskilt förordningarna (EEG) nr 1601/91 och (EG) nr 110/2008 samt aktörer som har rätt att använda en geografisk beteckning och kontrollorgan eller kontrollmyndigheter som är behöriga för en sådan geografisk beteckning.

2. En nationell ansökan:

a) Personer eller enheter som har tillstånd att använda immateriella rättigheter, som formellt har fått tillstånd av rättighetsinnehavaren att inleda ett förfarande i syfte att fastställa om en immateriell rättighet har utsatts för intrång.

b) Grupper av producenter som fastställs i medlemsstatslagstiftningen om geografiska beteckningar och som företräder producenter av produkter med geografiska beteckningar eller företrädare för sådana grupper och aktörer som har rätt att använda en geografisk beteckning och kontrollorgan eller kontrollmyndigheter som är behöriga för en sådan geografisk beteckning.

3. En unionsansökan:

Innehavare av exklusiva licenser som omfattar hela territoriet för två eller flera medlemsstater, om innehavaren formellt har fått tillstånd av rättighetsinnehavaren att inleda ett förfarande i syfte att fastställa om en immateriell rättighet har utsatts för intrång.

Artikel 4

Immateriella rättigheter som täcks av unionsansökningar

En unionsansökan får lämnas in endast när det gäller immateriella rättigheter som grundas på unionsrätten som har verkan i unionen.

[21] EUT L 157, 30.4.2004, s. 45

Artikel 5

Inlämning av en ansökan

1. Varje medlemsstat ska utse den tullenhet som är behörig att ta emot och behandla ansökningar (nedan kallad *behörig tullenhet*). Medlemsstaten ska informera kommissionen om detta, och kommissionen ska offentliggöra en förteckning över de behöriga tullenheter som medlemsstaterna utsett.

2. Ansökan ska lämnas in till den behöriga tullenheten. Ansökan ska upprättas på det formulär och ska innehålla den information som avses i artikel 6.

3. Om en ansökan lämnas in efter det att tullmyndigheterna lämnat underrättelse om att varors frigörande har skjutits upp eller att varor kvarhållits enligt artikel 18.3, ska denna ansökan uppfylla följande:

a) Den ska lämnas in till den behöriga tullenheten inom fyra arbetsdagar efter underrättelsen om att varornas frigörande har skjutits upp eller att varor kvarhållits.
b) Den ska vara en nationell ansökan.
c) Den ska innehålla de uppgifter som avses i artikel 6.3. Sökanden får dock utelämna de uppgifter som avses i leden g, h eller i i den punkten.

4. Förutom i de fall som avses i artikel 3.3 får endast en nationell ansökan och en unionsansökan lämnas in per medlemsstat för samma immateriella rättighet som skyddas i den medlemsstaten. I de fall som avses i artikel 3.3 får fler än en unionsansökan lämnas in.

5. Om en unionsansökan beviljas för en medlemsstat som redan omfattas av en annan unionsansökan som beviljats samma sökande och för samma immateriella rättighet, ska den medlemsstatens tullmyndigheter ingripa på grundval av den unionsansökan som beviljades först. De ska informera den behöriga tullenheten i den medlemsstat där en efterföljande unionsansökan beviljades, vilken ska ändra eller återkalla beslutet att bevilja den efterföljande unionsansökan.

6. När det finns datorsystem för mottagande och behandling av både ansökningar och bilagor ska dessa lämnas med hjälp av elektronisk databehandlingsteknik. Medlemsstaterna och kommissionen ska utveckla, upprätthålla och använda sådana system i enlighet med den fleråriga strategiska plan som avses i artikel 8.2 i Europaparlamentets och rådets beslut nr 70/2008/EG av den 15 januari 2008 om en papperslös miljö för tullen och handeln[22].

[22] EUT L 23, 26.1.2008, s. 21.

Artikel 6

Ansökningsformulär

1. Kommissionen ska fastställa ett ansökningsformulär med hjälp av genomförandeakter. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 34.2.

2. Ansökningsformuläret ska specificera den information som ska lämnas till den registrerade enligt förordning (EG) nr 45/2001 och nationell lagstiftning genom vilken direktiv 95/46/EG genomförs.

3. Kommissionen ska säkerställa att det i ansökningsformuläret anges att sökanden ska lämna följande information:

a) Uppgifter om sökanden.
b) Sökandens status i den mening som avses i artikel 3.
c) Handlingar som på ett övertygande sätt visar för den behöriga tullenheten att sökanden har rätt att lämna in en ansökan.
d) Om sökanden lämnar in ansökan genom en företrädare, uppgifter om personen som företräder sökanden och bevis för att denne har behörighet att agera som företrädare, i enlighet med lagstiftningen i den medlemsstat där ansökan lämnas in.
e) De immateriella rättigheter vars skydd ska kontrolleras.
f) När det gäller en unionsansökan, de medlemsstater där tullens ingripande begärs.
g) Specifika och tekniska uppgifter om de autentiska varorna, inklusive märkning, såsom streckkodsmärkning, och vid behov bilder.
h) Uppgifter som gör att tullmyndigheterna lätt kan identifiera berörda varor.
i) Uppgifter som är relevanta för tullmyndigheternas analys och bedömning av risken för att intrång görs i den eller de berörda immateriella rättigheterna, till exempel uppgifter om auktoriserade återförsäljare.
j) Huruvida uppgifter som lämnas enligt leden g, h eller i i den här punkten ska märkas för begränsad behandling i enlighet med artikel 31.5.
k) Uppgifter om den företrädare som utsetts av sökanden som ansvarig för juridiska och tekniska frågor.
l) Ett åtagande från sökanden om att underrätta den behöriga tullenheten om någon av de situationer som anges i artikel 15 uppstår.
m) Ett åtagande från sökanden om att vidarebefordra och uppdatera alla uppgifter som är relevanta för tullmyndigheternas analys och bedömning av risken för att intrång görs i berörda immateriella rättigheter.
n) Ett åtagande från sökanden om att ta på sig ansvaret på de villkor som anges i artikel 28.
o) Ett åtagande från sökanden om att bära de kostnader som avses i artikel 29, på de villkor som anges i den artikeln.
p) Att sökanden går med på att de uppgifter som denne lämnar får behandlas av kommissionen och medlemsstaterna.
q) Huruvida sökanden begär att det förfarande som avses i artikel 26 ska användas och, där tullmyndigheterna så begär, går med på att stå för kostnaderna för förstöring av varor enligt det förfarandet.

AVSNITT 2

Beslut beträffande ansökningar

Artikel 7

Behandling av ofullständiga ansökningar

1. När den behöriga tullenheten mottar en ansökan och finner att den ansökan inte innehåller alla de uppgifter som föreskrivs i artikel 6.3 ska tullenheten begära att sökanden lämnar de uppgifter som saknas inom tio arbetsdagar efter underrättelsen om denna begäran.

I sådana fall ska den tidsfrist som avses i artikel 9.1 skjutas upp tills de relevanta uppgifterna har mottagits.

2. Om sökanden inte lämnar de uppgifter som saknas inom den tidsfrist som avses i punkt 1 första stycket ska den behöriga tullenheten avslå ansökan.

Artikel 8

Avgifter

Sökanden ska inte krävas på någon avgift för de administrativa kostnader som behandlingen av ansökan leder till.

Artikel 9

Underrättelse om beslut om beviljande eller avslående av en ansökan

1. Den behöriga tullenheten ska underrätta sökanden om sitt beslut om beviljande eller avslående av ansökan inom 30 arbetsdagar efter mottagandet av ansökan. Om ansökan avslås ska den behöriga tullenheten ange skälen till sitt beslut och lämna information om överklagandeförfarandet.

2. Om sökanden har underrättats om att tullmyndigheterna har skjutit upp varornas frigörande eller har kvarhållit varorna innan ansökan lämnades in, ska den behöriga tullenheten underrätta sökanden om sitt beslut om beviljande eller avslående av ansökan inom två arbetsdagar efter mottagandet av ansökan.

Artikel 10

Beslut beträffande en ansökan

1. Ett beslut om beviljande av en nationell ansökan och beslut om återkallande eller ändring av sådant beslut ska, i den medlemsstat där den na-

tionella ansökan lämnats in, börja gälla från och med dagen efter den dag då beslutet fattades.

Ett beslut om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa ska, i den medlemsstat där den nationella ansökan lämnats in, börja gälla dagen efter den dag då den period som ska förlängas löper ut.

2. Ett beslut om beviljande av en unionsansökan och om återkallande eller ändring av sådant beslut ska börja gälla enligt följande:

a) I den medlemsstat där ansökan lämnats in, från och med dagen efter den dag då beslutet fattades.

b) I alla andra medlemsstater där ett ingripande från tullmyndigheternas sida begärs, från och med dagen efter den dag då tullmyndigheterna underrättats i enlighet med artikel 14.2, förutsatt att innehavaren av beslutet har fullgjort sina skyldigheter enligt artikel 29.3 beträffande översättningskostnaderna.

Ett beslut om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa ska, i den medlemsstat där unionsansökan lämnats in och i alla övriga medlemsstater där ingripanden från tullmyndigheterna begärs, börja gälla dagen efter den dag då den period som ska förlängas löper ut.

Artikel 11

Period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa

1. Vid beviljandet av en ansökan ska den behöriga tullenheten ange under vilken period tullmyndigheterna ska ingripa.

Perioden ska börja löpa den dag då beslutet om beviljande av ansökan börjar gälla enligt artikel 10 och får inte överstiga ett år från och med dagen efter den dag då beslutet fattades.

2. När en ansökan som lämnas in efter tullmyndigheternas underrättelse om att varors frigörande har skjutits upp eller att varor kvarhållits enligt artikel 18.3 inte innehåller de uppgifter som avses i artikel 6.3 leden g, h eller i, ska ansökan beviljas endast i fråga om uppskjutande av varors frigörande eller kvarhållande av varor, såvida inte dessa uppgifter lämnas inom tio arbetsdagar efter underrättelsen om att varors frigörande har skjutits upp eller att varor kvarhållits.

3. När en immateriell rättighet upphör att gälla eller när sökanden av andra skäl upphör att ha rätt att lämna in en ansökan ska tullmyndigheterna inte längre ingripa. Den behöriga tullenhet som fattade beslutet om beviljande av ansökan ska återkalla eller ändra beslutet i enlighet härmed.

Artikel 12

Förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa

1. När den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa löper ut, och förutsatt att innehavaren av beslutet betalat de skulder till tullmyndigheterna som denne ådragit sig enligt denna förordning, får den behöriga tullenhet som fattade det ursprungliga beslutet, på begäran av innehavaren av beslutet, förlänga denna period.

2. Om begäran om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa mottas av behörig tullmyndighet mindre än 30 arbetsdagar innan perioden som ska förlängas löper ut, får den avslå begäran.

3. Den behöriga tullenheten ska underrätta innehavaren av beslutet om sitt beslut om förlängning inom 30 arbetsdagar efter mottagandet av den begäran om förlängning som avses i punkt 1. Den behöriga tullmyndigheten ska ange under vilken period tullmyndigheterna ska ingripa.

4. Den förlängda period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa ska börja löpa dagen efter det att den föregående perioden löper ut och får inte överstiga ett år.

5. När en immateriell rättighet upphör att gälla eller när sökanden av andra skäl upphör att ha rätt att lämna in en ansökan ska tullmyndigheterna inte längre ingripa. Den behöriga tullenhet som fattade beslutet om förlängning ska återkalla eller ändra beslutet i enlighet härmed.

6. Innehavaren av beslutet ska inte krävas på någon avgift för de administrativa kostnader som behandlingen av begäran om förlängning leder till.

7. Kommissionen ska fastställa ett formulär för begäran om förlängning med hjälp av genomförandeakter. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det rådgivande förfarande som avses i artikel 34.2.

Artikel 13

Ändring av ett beslut vad gäller immateriella rättigheter

Den behöriga tullenhet som har fattat ett beslut om beviljande av ansökan får på begäran av innehavaren av beslutet ändra förteckningen över de immateriella rättigheter som omfattas av beslutet.

Om begäran gäller tillägg av nya immateriella rättigheter ska den innehålla den information som avses i artikel 6.3 c, e, g och i.

När det gäller ett beslut om beviljande av en unionsansökan får en ändring som består i tillägg av ytterligare immateriella rättigheter bara avse immateriella rättigheter som omfattas av artikel 4.

Artikel 14

Den behöriga tullenhetens underrättelseskyldigheter

1. Den behöriga tullenhet till vilken en nationell ansökan har lämnats in ska vidarebefordra följande beslut till tullkontoren i sin medlemsstat omedelbart efter det att besluten fattats:

a) Beslut om beviljande av ansökningar.
b) Beslut om återkallande av beslut om beviljande av ansökningar.
c) Beslut om ändring av beslut om beviljande av ansökningar.
d) Beslut om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa.

2. Den behöriga tullenhet till vilken en unionsansökan har lämnats in ska vidarebefordra följande beslut till den behöriga tullenheten i den eller de medlemsstater som anges i unionsansökan, omedelbart efter det att besluten fattats:

a) Beslut om beviljande av ansökningar.
b) Beslut om återkallande av beslut om beviljande av ansökningar.
c) Beslut om ändring av beslut om beviljande av ansökningar.
d) Beslut om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa.

Den behöriga tullenheten i den eller de medlemsstater som anges i unionsansökan ska omedelbart efter mottagandet av dessa beslut vidarebefordra dem till sina tullkontor.

3. Den behöriga tullenheten i den eller de medlemsstater som anges i unionsansökan får begära att den behöriga tullenhet som fattade beslutet om beviljande av ansökan ger dem den ytterligare information som bedöms vara nödvändig för genomförandet av det beslutet.

4. Den behöriga tullenheten ska vidarebefordra sina beslut om att skjuta upp tullmyndigheternas ingripande enligt artikel 16.1 b och 16.2 till tullkontoren i sin medlemsstat omedelbart efter det att besluten fattats.

Artikel 15

Underrättelseskyldigheter för innehavaren av ett beslut

Innehavaren av ett beslut om beviljande av en ansökan ska omedelbart underrätta den behöriga tullenhet som beviljade ansökan i följande fall:

a) När en immateriell rättighet som täcks av ansökan upphör att gälla.
b) När innehavaren av beslutet av andra skäl upphör att ha rätt att lämna in en ansökan.
c) När de uppgifter som tillhandahållits enligt artikel 6.3 ändras.

Artikel 16

Innehavaren av ett beslut fullgör inte sina skyldigheter

1. När innehavaren av ett beslut använder de uppgifter som lämnats av tullmyndigheterna för andra ändamål än de som föreskrivs i artikel 21 får den behöriga tullenheten i den medlemsstat där informationen lämnades eller missbrukades

a) återkalla det beslut som den fattat om att bevilja en nationell ansökan för den innehavaren av beslutet och vägra att förlänga den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa,
b) under perioden under vilken tullmyndigheterna ska ingripa, tillfälligt upphäva alla beslut om beviljande av unionsansökningar i sitt territorium för den innehavaren av beslutet.

2. Den behöriga tullenheten får besluta att återkalla tullmyndigheternas ingripande till och med utgången av den period under vilken dessa myndigheter ska ingripa, om innehavaren av beslutet

a) inte fullgör underrättelseskyldigheterna enligt artikel 15,
b) inte fullgör skyldigheten att återlämna prov i artikel 19.3,
c) inte fullgör sina skyldigheter i fråga om kostnader och översättning enligt artikel 29.1 och 29.3,
d) utan giltiga skäl låter bli att inleda ett förfarande enligt artikel 23.3 eller artikel 26.9.

När det gäller en unionsansökan ska beslutet om att upphäva tullmyndigheternas ingripande gälla enbart i den medlemsstat där beslutet fattas.

KAPITEL III

TULLMYNDIGHETERNAS INGRIPANDE

AVSNITT 1

Kvarhållande eller uppskjutande av frigörande av sådana varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet

Artikel 17

Kvarhållande av varor eller uppskjutande av varors frigörande efter beviljande av en ansökan

1. När en tullmyndighet identifierar varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet som omfattas av ett beslut om beviljande av en ansökan, ska de skjuta upp frigörandet av varorna eller kvarhålla dem.

2. Innan tullmyndigheterna skjuter upp varors frigörande eller kvarhåller varor kan de begära att innehavaren av beslutet ska tillhandahålla dem alla relevanta uppgifter om varorna. Tullmyndigheterna får även lämna

uppgifter till innehavaren av beslutet om faktisk eller uppskattad varukvantitet och varornas faktiska eller uppskattade beskaffenhet samt vid behov bilder på dessa.

3. Tullmyndigheterna ska underrätta deklaranten eller varuinnehavaren om uppskjutandet av varors frigörande eller kvarhållandet av varorna inom en arbetsdag efter uppskjutandet eller kvarhållandet.

När tullmyndigheten väljer att underrätta varuinnehavaren och när två eller flera personer anses vara varuinnehavare ska tullmyndigheterna inte vara skyldiga att underrätta mer än en av dessa personer.

Tullmyndigheterna ska underrätta innehavaren av beslutet om uppskjutandet eller kvarhållandet samma dag, eller utan dröjsmål därefter, som deklaranten eller varuinnehavaren har underrättats.

Underrättelserna ska innehålla information om det förfarande som fastställs i artikel 23.

4. I fråga om de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits ska tullmyndigheterna underrätta innehavaren av beslutet och deklaranten eller varuinnehavaren om den faktiska eller uppskattade varukvantiteten och varornas faktiska eller uppskattade beskaffenhet, och vid behov lämna tillgängliga bilder på dessa. Tullmyndigheterna ska också, på begäran och om de har uppgifterna tillgängliga, informera innehavaren av beslutet om namn på och adresser till mottagaren, avsändaren och deklaranten eller varuinnehavaren samt uppgifter om tullförfarandet och ursprung, härkomst och bestämmelseort för de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits.

Artikel 18

Uppskjutande av varors frigörande eller kvarhållande av varor före det att en ansökan beviljats

1. När tullmyndigheterna identifierar varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet som inte omfattas av ett beslut om beviljande av en ansökan får de, förutom för lättförstörbara varor, skjuta upp frigörandet av varorna eller kvarhålla dem.

2. Innan tullmyndigheterna skjuter upp varors frigörande eller kvarhåller varor som misstänks göra intrång i den immateriell rättighet, får de, utan att lämna några uppgifter utöver uppgifter om den faktiska eller uppskattade varukvantiteten och varornas faktiska och uppskattade beskaffenhet samt vid behov bilder av dessa varor, begära att en person eller enhet som kan ha rätt att lämna in en ansökan beträffande det misstänkta intrånget i den immateriella rättigheten tillhandahåller alla relevanta uppgifter.

3. Tullmyndigheterna ska underrätta deklaranten eller varuinnehavaren om uppskjutandet av varors frigörande eller kvarhållandet av varorna inom en arbetsdag efter detta uppskjutande eller kvarhållande.

När tullmyndigheten väljer att underrätta varuinnehavaren och när två eller flera personer anses vara varuinnehavare ska tullmyndigheterna inte vara skyldiga att underrätta mer än en av dessa personer.

Tullmyndigheterna ska underrätta de personer eller enheter som har rätt att lämna in en ansökan beträffande det misstänkta intrånget i den immateriella rättigheten om att varornas frigörande har skjutits upp eller att varor kvarhållits samma dag, eller utan dröjsmål därefter, som deklaranten eller varuinnehavaren har underrättats.

Tullmyndigheterna får samråda med de behöriga myndigheterna för att identifiera de personer eller enheter som har rätt att lämna in en ansökan.

Underrättelserna ska innehålla information om det förfarande som fastställs i artikel 23.

4. Tullmyndigheterna ska bevilja frigörande av varor eller upphöra med kvarhållandet av varor omedelbart efter fullgörandet av samtliga tullformaliteter i följande fall:

a) När de inte har identifierat någon person eller enhet som har rätt att lämna in en ansökan beträffande det misstänkta intrånget i en immateriell rättighet inom en arbetsdag från uppskjutandet av varornas frigörande eller kvarhållandet av varorna.
b) När de inte har mottagit en ansökan i enlighet med artikel 5.3.eller när de har avslagit en sådan ansökan.

5. Om en ansökan har beviljats ska tullmyndigheterna, på begäran och om uppgifterna är tillgängliga för dem, informera innehavaren av beslutet om namn på och adresser till mottagaren, avsändaren och, deklaranten eller varuinnehavaren, samt uppgifter om tullförfarandet och ursprung, härkomst och bestämmelseort för de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits.

Artikel 19

Inspektion och provtagning av varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits

1. Tullmyndigheterna ska ge innehavaren av beslutet och deklaranten eller varuinnehavaren möjlighet att inspektera de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits.

2. Tullmyndigheterna får ta prover som är representativa för varorna. De får överlämna eller skicka dessa prover till innehavaren av beslutet, på innehavarens begäran och enbart för analysändamål och för att underlätta det påföljande förfarandet i fråga om förfalskade och piratkopierade

varor. Endast innehavaren av beslutet ska ha ansvaret för all analys av dessa prover.

3. Innehavaren av beslutet ska, om inte omständigheterna förhindrar det, återlämna de prover som avses i punkt 2 till tullmyndigheterna när analysen fullbordats, senast innan varorna frigörs eller deras kvarhållande upphör.

Artikel 20

Villkor för lagring

Tullmyndigheterna ska fastställa villkoren för lagring av varorna under perioden då frigörandet är uppskjutet eller varorna kvarhålls.

Artikel 21

Tillåten användning av vissa uppgifter av innehavaren av ett beslut

Om innehavaren av ett beslut har mottagit de uppgifter som avses i artikel 17.4, 18.5, 19 eller 26.8, får denne lämna ut eller använda dessa uppgifter enbart för följande ändamål:

a) För att inleda ett förfarande för fastställande av huruvida intrång har gjorts i en immateriell rättighet och under ett sådant förfarande.
b) I samband med brottsutredningar avseende intrånget i en immateriell rättighet som görs av myndigheterna i de medlemsstater där varorna påträffas.
c) För att inleda straffrättsliga förfaranden och under sådana förfaranden.
d) För att begära kompensation från den som gör intrång eller andra personer.
e) För att komma överens med deklaranten eller varuinnehavaren om att varorna ska förstöras i enlighet med artikel 23.1,
f) För att komma överens med deklaranten eller varuinnehavaren om den garanti som avses i artikel 24.2 a.

Artikel 22

Utbyte av information och uppgifter mellan tullmyndigheterna

1. Kommissionen och medlemsstaternas tullmyndigheter får, utan att det påverkar tillämpliga bestämmelser om uppgiftsskydd i unionen och för att bidra till att stoppa internationell handel med varor som gör intrång i immateriella rättigheter, utbyta vissa uppgifter och viss information som finns tillgänglig för dem med relevanta myndigheter i tredjeländer i enlighet med de praktiska arrangemang som avses i punkt 3.

2. De uppgifter och den information som avses i punkt 1 ska utbytas för att snabbt möjliggöra effektiv kontroll av skyddet när det gäller försän-

delser av varor som gör intrång i en immateriell rättighet. Sådana uppgifter och sådan information kan avse beslag, utveckling och allmän information om risker, även om varor som transiteras genom unionens territorium och som har sitt ursprung i eller ska till de berörda tredjeländernas territorium. Sådana uppgifter och sådan information kan, vid behov, avse följande:

a) Varornas beskaffenhet och kvantitet.
b) Immateriell rättighet som misstänks utsättas för intrång.
c) Varornas ursprung, härkomst och bestämmelseort.
d) Information om förflyttningar av transportmedel, i synnerhet
i) fartygets namn eller transportmedlets registreringsnummer,
ii) fraktsedelns eller annat transportdokuments referensnummer,
iii) antal containrar,
iv) lastvikt,
v) beskrivning av och/eller kodbeteckning för varorna,
vi) bokningsnummer,
vii) förseglingsnummer,
viii) första inlastningsort,
ix) slutlig avlastningsort,
x) omlastningsort,
xi) förmodad ankomstdag på den slutliga avlastningsorten.
e) Information om transport av containrar, i synnerhet
i) containerns nummer,
ii) containerns lastning,
iii) transportdatum,
iv) typ av transport (lastad, tom, omlastad, ankomstdatum, avsändningsdatum etc.),
v) fartygets namn eller transportmedlets registreringsnummer,
vi) transportnummer,
vii) ort,
viii) fraktsedel eller annat transportdokument.

3. Kommissionen ska anta genomförandeakter för att fastställa de praktiska arrangemang som är nödvändiga för det utbyte av uppgifter och information som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 34.3.

AVSNITT 2

Förstöring av varor, inledande av ett förfarande och frigörande av varor i förtid

Artikel 23

Förstöring av varor och inledande av ett förfarande

1. Varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet får förstöras under tullkontroll utan att det är nödvändigt att fastställa huruvida ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet enligt lagstiftningen i den

medlemsstat där varorna påträffas, om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Innehavaren av beslutet har, inom tio arbetsdagar eller, i fråga om lättförstörbara varor, inom tre arbetsdagar från underrättelsen om att varors frigörande skjuts upp eller att varor kvarhålls, skriftligen till tullmyndigheterna bekräftat att han är övertygad om att intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

b) Innehavaren av beslutet har, inom tio arbetsdagar eller, i fråga om lättförstörbara varor, inom tre arbetsdagar från underrättelsen om att varors frigörande skjuts upp eller att varor kvarhålls, skriftligen till tullmyndigheterna gett sitt samtycke till förstöringen av varorna.

c) Deklaranten eller varuinnehavaren har, inom tio arbetsdagar eller, i fråga om lättförstörbara varor, inom tre arbetsdagar från underrättelsen om att varors frigörande skjuts upp eller att varor kvarhålls, skriftligen till tullmyndigheterna bekräftat sitt samtycke till förstöringen av varorna. Om deklaranten eller varuinnehavaren till tullmyndigheterna varken har bekräftat sitt samtycke till förstöringen av varorna eller meddelat att han bestrider förstöringen inom de fastställda tidsfristerna, får tullmyndigheterna anse att deklaranten eller varuinnehavaren har bekräftat sitt samtycke till att dessa varor förstörs.

Tullmyndigheterna ska bevilja frigörande av varorna eller upphöra med deras kvarhållande, omedelbart efter det att samtliga tullformaliteter fullgjorts, om de inom den tidsfrist som avses i första stycket a och b inte har mottagit såväl skriftlig bekräftelse från innehavaren av beslutet att han är övertygad om att intrång har gjorts i en immateriell rättighet som hans samtycke till förstöring, såvida inte dessa myndigheter i vederbörlig ordning har informerats om att ett förfarande har inletts för fastställande av huruvida ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

2. Förstöringen av varorna ska utföras under tullkontroll och innehavaren av beslutet ska ansvara för förstöringen, om inte annat föreskrivs i den nationella lagstiftningen i den medlemsstat där varorna förstörs. De behöriga myndigheterna får ta prover av varorna innan de förstörs. Prover som tagits före förstöringen får användas i utbildningssyfte.

3. Om deklaranten eller varuinnehavaren inte har bekräftat sitt samtycke till förstöringen skriftligen och om deklaranten eller varuinnehavaren inte anses ha bekräftat sitt samtycke till förstöringen i enlighet med punkt 1 första stycket c inom de tidsfrister som anges i det ledet, ska tullmyndigheterna omedelbart underrätta innehavaren av beslutet om detta. Innehavaren av beslutet ska inom tio arbetsdagar eller, i fråga om lättförstörbara varor, inom tre arbetsdagar från underrättelsen om att varors frigörande skjuts upp eller att varor kvarhålls, inleda ett förfarande för att fastställa huruvida intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

4. När det är lämpligt och på vederbörligen motiverad begäran av innehavaren av beslutet får tullmyndigheterna, förutom när det gäller lätt-

förstörbara varor, förlänga den tidsfrist som avses i punkt 3 med högst tio arbetsdagar.

5. Tullmyndigheterna ska bevilja frigörande av varorna eller upphöra med deras kvarhållande omedelbart efter det att samtliga tullformaliteter fullgjorts, om de inte inom de tidsfrister som avses i punkterna 3 och 4 har blivit vederbörligen underrättade om att ett förfarande har inletts, i enlighet med punkt 3, för fastställande av huruvida ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

Artikel 24

Frigörande av varor i förtid

1. I de fall tullmyndigheterna har underrättats om inledandet av ett förfarande för fastställande av huruvida intrång har gjorts i en formgivning, ett patent, ett bruksmönster, ett kretsmönster i halvledarprodukter eller en växtsort, får deklaranten eller varuinnehavaren begära att tullmyndigheterna frigör varorna eller upphör med deras kvarhållande innan förfarandet är slutfört.

2. Tullmyndigheterna ska frigöra varorna eller upphöra med deras kvarhållande endast om samtliga följande villkor är uppfyllda:

a) Deklaranten eller varuinnehavaren har ställt en garanti som är på ett belopp som är tillräckligt för att skydda intressena hos innehavaren av beslutet.
b) Den myndighet som är behörig för fastställandet av huruvida ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet har inte beslutat om säkerhetsåtgärder.
c) Samtliga tullformaliteter har fullgjorts.

3. Det faktum att en garanti enligt punkt 2 a ställts ska inte inverka på de andra rättsmedel som står till buds för innehavaren av beslutet.

Artikel 25

Varor för förstöring

1. Varor som ska förstöras enligt artikel 23 eller 26 får inte

a) övergå till fri omsättning, såvida inte tullmyndigheterna, med samtycke från innehavaren av beslutet, beslutar att det är nödvändigt i de fall varorna ska återvinnas eller bortskaffas utanför handelsflödet, även för att öka medvetenheten och i utbildningssyfte; de villkor under vilka varorna kan övergå till fri omsättning ska fastställas av tullmyndigheterna,
b) föras ut ur unionens tullområde,
c) exporteras,
d) återexporteras,
e) hänföras till ett suspensivt arrangemang,

f) läggas upp i en frizon eller i ett frilager.

2. Tullmyndigheterna får tillåta att sådana varor som avses i punkt 1 befordras under tullövervakning mellan olika platser inom unionens tullområde i syfte att förstöras under tullens kontroll.

Artikel 26

Förfarande för förstöring av varor i småförsändelser

1. Denna artikel ska tillämpas på varor som uppfyller alla följande villkor:

a) Varorna misstänks vara förfalskade eller piratkopierade.
b) Varorna är inte lättförstörbara.
c) Varorna omfattas av ett beslut om beviljande av en ansökan.
d) Innehavaren av beslutet har i ansökan begärt att förfarandet i denna artikel ska tillämpas.
e) Varorna transporteras i småförsändelser.

2. När förfarandet i denna artikel tillämpas ska artiklarna 17.3, 17.4, 19.2 och 19.3 inte tillämpas.

3. Tullmyndigheterna ska underrätta deklaranten eller varuinnehavaren om uppskjutandet av varornas frigörande eller kvarhållandet av varorna inom en arbetsdag efter det att frigörandet av varorna skjutits upp eller varorna kvarhållits. Underrättelsen om uppskjutandet av varornas frigörande eller kvarhållandet av varorna ska innehålla följande information:

a) Att tullmyndigheternas avser att förstöra varorna.
b) Deklarantens eller varuinnehavarens rättigheter enligt punkterna 4, 5 och 6.

4. Deklaranten eller varuinnehavaren ska ges möjlighet att uttrycka sina synpunkter inom tio arbetsdagar efter underrättelsen om att varornas frigörande skjuts upp eller att varorna kvarhålls.

5. De berörda varorna får förstöras om deklaranten eller varuinnehavaren, inom tio arbetsdagar efter underrättelsen om att varornas frigörande skjuts upp eller att varorna kvarhålls, bekräftar för tullmyndigheterna sitt samtycke till att varorna förstörs.

6. När deklaranten eller varuinnehavaren inte har bekräftat sitt samtycke till förstöringen av varorna och inte heller har meddelat att han bestrider förstöringen till tullmyndigheterna inom den tidsfrist som anges i punkt 5, får tullmyndigheterna anse att deklaranten eller varuinnehavaren har bekräftat sitt samtycke till att varorna förstörs.

7. Förstöringen ska utföras under tullens kontroll. Tullmyndigheterna ska, på begäran och på lämpligt sätt, lämna information till innehavaren

av beslutet om den faktiska eller uppskattade kvantiteten förstörda varor och deras beskaffenhet.

8. Om deklaranten eller varuinnehavaren inte har bekräftat sitt samtycke till förstöringen av varorna och om deklaranten eller varuinnehavaren inte heller anses ha bekräftat sitt samtycke i enlighet med punkt 6, ska tullmyndigheterna omedelbart underrätta innehavaren av beslutet om detta samt om varukvantiteten och varornas beskaffenhet, inklusive vid behov tillhandahålla bilder på dessa. Tullmyndigheterna ska också, på begäran och om uppgifterna är tillgängliga för dem, informera innehavaren av beslutet om namn på och adresser till mottagaren, avsändaren och deklaranten eller varuinnehavaren samt uppgifter om tullförfarandet och ursprung, härkomst och bestämmelseort för de varor vars frigörande har skjutits upp eller som har kvarhållits.

9. Tullmyndigheterna ska bevilja frigörande av varorna eller upphöra med deras kvarhållande omedelbart efter det att samtliga tullformaliteter fullgjorts, om de inom tio arbetsdagar efter den underrättelse som avses i punkt 8, inte har mottagit uppgifter från innehavaren av beslutet beträffande inledande av ett förfarande för fastställande av huruvida ett intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

10. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 35 avseende ändringar av kvantiteterna i definitionen av småförsändelser om definitionen visar sig vara opraktisk med hänsyn till behovet av att förfarandet enligt denna artikel fungerar effektivt eller där så är nödvändigt för att undvika att detta förfarande kringgås vid sammansättningen av försändelser.

KAPITEL IV

ANSVARSSKYLDIGHET, KOSTNADER OCH SANKTIONER

Artikel 27

Tullmyndigheternas ansvarsskyldighet

Utan att det påverkar tillämpningen av nationell lagstiftning ska ett beslut om att bevilja en ansökan inte ge innehavaren av det beslutet rätt till kompensation för det fall att varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet inte upptäcks av ett tullkontor och frigörs eller när inga åtgärder vidtas för att kvarhålla varorna.

Artikel 28

Ansvarsskyldighet för innehavaren av ett beslut

När ett enligt denna förordning vederbörligen inlett förfarande inte fullföljs till följd av en handling eller underlåtenhet av innehavaren av beslutet, när varuprover som tagits enligt artikel 19.2 antingen inte återsänds eller också skadas och blir obrukbara till följd av en handling eller under-

låtenhet av innehavaren av beslutet, eller när det senare konstateras att varorna i fråga inte gör intrång i en immateriell rättighet, ska innehavaren av beslutet vara ansvarsskyldig gentemot varje varuinnehavare eller deklarant som har lidit skada i detta avseende, i enlighet med den särskilda lagstiftning som är tillämplig.

Artikel 29

Kostnader

1. På begäran av tullmyndigheterna ska innehavaren av ett beslut ersätta de kostnader som tullmyndigheterna eller andra parter som agerar för tullmyndigheternas räkning har, från och med kvarhållandet av varorna eller uppskjutandet av varornas frigörande, inbegripet lagring och hantering av varorna, i enlighet med artiklarna 17.1, 18.1, 19.2 och 19.3 och när de använder korrigerande åtgärder, såsom förstöring av varor i enlighet med artiklarna 23 och 26.

Innehavaren av ett beslut, vilken har underrättats om att frigörandet av varor skjutits upp eller om kvarhållande av varor, ska på begäran informeras av tullmyndigheterna om var och hur dessa varor lagras och om de uppskattade kostnader för lagring som avses i denna punkt. Informationen om uppskattade kostnader får uttryckas i tid, produkter, volym, vikt eller tjänst alltefter omständigheterna vid lagringen och varornas beskaffenhet.

2. Denna artikel ska inte påverka tillämpningen av rätten för innehavaren av beslutet att begära kompensation från den som gör intrång eller andra personer i enlighet med tillämplig lagstiftning.

3. Innehavaren av ett beslut om beviljande av en unionsansökan ska tillhandahålla och betala för all översättning som begärs av den behöriga tullenheten eller de tullmyndigheter som ska ingripa beträffande de varor som misstänks göra intrång i en immateriell rättighet.

Artikel 30

Sanktioner

Medlemsstaterna ska se till att innehavare av beslut uppfyller skyldigheterna i denna förordning, även genom att där så är lämpligt fastställa bestämmelser om sanktioner. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Medlemsstaterna ska utan dröjsmål delge kommissionen dessa bestämmelser och alla senare ändringar som påverkar bestämmelserna.

KAPITEL V

UTBYTE AV UPPGIFTER

Artikel 31

Utbyte av uppgifter mellan medlemsstaterna och kommissionen om beslut angående ansökningar och kvarhållanden

1. De behöriga tullenheterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om följande:

a) Beslut om beviljande av ansökningar, inbegripet ansökan och dess bilagor.
b) Beslut om förlängning av den period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa eller beslut om återkallande av beslut om beviljande av ansökningar eller beslut om ändring av dessa.
c) Upphävande av beslut om beviljande av ansökningar.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 24 g i förordning (EG) nr 515/97 och när varors frigörande har skjutits upp eller varor har kvarhållits, ska tullmyndigheterna lämna alla relevanta uppgifter till kommissionen, med undantag för personuppgifter, inbegripet uppgifter om varukvantiteten och varornas typ, värde, immateriella rättigheter, tullförfaranden, ursprungsland, härkomstland och bestämmelseland samt transportvägar och transportmedel.

3. Överföring av de uppgifter som avses i punkterna 1 och 2 i denna artikel och allt utbyte av uppgifter om beslut om ansökningar som avses i artikel 14 mellan medlemsstaternas tullmyndigheter ska ske via en central databas hos kommissionen. Informationen och uppgifterna ska lagras i den databasen.

4. I syfte att se till att de uppgifter som avses i punkterna 1–3 i denna artikel behandlas, ska den centrala databas som avses i punkt 3 inrättas i elektronisk form. Den centrala databasen ska innehålla de uppgifter, inklusive personuppgifter, som avses i artiklarna 6.3 och 14 samt den här artikeln.

5. Medlemsstaternas tullmyndigheter och kommissionen ska ha tillgång till uppgifterna i den centrala databasen på lämpligt sätt för att fullgöra sina rättsliga skyldigheter vid tillämpningen av denna förordning. Tillgång till uppgifter som märkts med begränsad behandling i enlighet med artikel 6.3 ska begränsas till tullmyndigheterna i de medlemsstater där ingripande begärs. Medlemsstaternas tullmyndigheter får, efter motiverad begäran från kommissionen, ge kommissionen tillgång till sådan information när detta är absolut nödvändigt för tillämpningen av denna förordning.

6. Tullmyndigheterna ska i den centrala databasen föra in uppgifter om de ansökningar som lämnats in till den behöriga tullenheten. De tullmyn-

digheter som har fört in uppgifterna i den centrala databasen ska, vid behov, ändra, komplettera, rätta eller stryka sådana uppgifter. Varje tullmyndighet som har fört in uppgifter i den centrala databasen ska ansvara för att dessa uppgifter är korrekta, adekvata och relevanta.

7. Kommissionen ska inrätta och upprätthålla adekvata tekniska och organisatoriska arrangemang för en pålitlig och säker drift av den centrala databasen. Varje medlemsstats tullmyndighet ska inrätta och upprätthålla adekvata tekniska och organisatoriska arrangemang för att säkerställa en konfidentiell och säker uppgiftsbehandling när det gäller den uppgiftsbehandling som utförs av deras tullmyndigheter och när det gäller den centrala databasens terminaler som är placerade på den medlemsstatens territorium.

Artikel 32

Inrättande av en central databas

Kommissionen ska inrätta den centrala databasen som avses i artikel 31. Databasen ska tas i drift så snart som möjligt, dock senast den 1 januari 2015.

Artikel 33

Uppgiftsskydd

1. Behandlingen av personuppgifter i kommissionens centrala databas ska utföras i enlighet med förordning (EG) nr 45/2001 och under övervakning av Europeiska datatillsynsmannen.

2. Behandlingen av personuppgifter hos medlemsstaternas behöriga myndigheter ska utföras i enlighet med direktiv 95/46/EG och under övervakning av de oberoende myndigheter i medlemsstaterna som avses i artikel 28 i det direktivet.

3. Personuppgifter ska samlas in och användas endast för tillämpningen av denna förordning. De personuppgifter som samlas in ska vara korrekta och hållas uppdaterade.

4. Varje tullmyndighet som har fört in personuppgifter i den centrala databasen ska vara registeransvarig vid behandlingen av dessa uppgifter.

5. Alla registrerade ska ha rätt till tillgång till de personuppgifter avseende honom eller henne som behandlas via den centrala databasen och, vid behov, rätt till rättelse, utplåning eller blockering av personuppgifter i enlighet med förordning (EG) nr 45/2001 eller den nationella lagstiftningen för genomförande av direktiv 95/46/EG.

6. Varje begäran om utövande av rätten till tillgång, rättelse, utplåning eller blockering ska översändas till och behandlas av tullmyndigheterna. Om en registrerad har översänt en begäran om utövande av den rätten till

kommissionen ska kommissionen vidarebefordra denna begäran till de berörda tullmyndigheterna.

7. Personuppgifter får inte lagras längre än sex månader från det datum då det relevanta beslutet om beviljande av ansökan återkallades eller den relevanta period under vilken tullmyndigheterna ska ingripa har löpt ut.

8. Om innehavaren av ett beslut har inlett förfaranden i enlighet med artikel 23.3 eller 26.9 och har underrättat de berörda tullmyndigheterna om inledandet av dessa förfaranden ska personuppgifterna bevaras i sex månader efter det att förfarandena slutgiltigt har fastställt huruvida intrång har gjorts i en immateriell rättighet.

KAPITEL VI

KOMMITTÉBESTÄMMELSER, DELEGERING OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 34

Kommitteförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av den tullkodexkommitté som inrättats genom artiklarna 247a och 248a i förordning (EEG) nr 2913/92. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 35

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 26.10 ska ges till kommissionen tills vidare från och med den 19 juli 2013.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 26.10 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i Europeiska unionens officiella tidning, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 26.10 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 36

Ömsesidigt administrativt bistånd

Bestämmelserna i förordning (EG) nr 515/97 ska i tillämpliga delar tillämpas även för den här förordningen.

Artikel 37

Rapportering

Kommissionen ska senast den 31 december 2016 överlämna en rapport om tillämpningen av denna förordning till Europaparlamentet och rådet. Vid behov ska rapporten åtföljas av lämpliga rekommendationer.

Rapporten ska ta upp alla relevanta incidenter avseende läkemedel som transiteras genom unionens tullområde som kan inträffa vid tillämpningen av denna förordning, inklusive en bedömning av dess eventuella konsekvenser för unionens åtaganden i fråga om tillgång till läkemedel inom ramen för förklaringen om Trips-avtalet och folkhälsa, som antogs vid WTO:s ministerkonferens i Doha den 14 november 2001, och de åtgärder som vidtagits mot alla situationer som leder till negativa effekter i det avseendet.

Artikel 38

Upphävande

Förordning (EG) nr 1383/2003 ska upphöra att gälla med verkan den 1 januari 2014.

Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen och ska läsas enligt jämförelsetabellen i bilagan.

Artikel 39

Övergångsbestämmelser

Ansökningar som beviljats enligt förordning (EG) nr 1383/2003 ska fortsätta vara giltiga under den period då tullmyndigheterna ska ingripa enligt beslutet om beviljande av ansökan, och denna period ska inte förlängas.

Artikel 40

Ikraftträdande och tillämpning

1. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning.

2. Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2014 med undantag för

a) artiklarna 6, 12.7 och 22.3 som ska tillämpas från och med den 19 juli 2013,
b) artiklarna 31.1, 31.3–31.7 och 33 som ska tillämpas från och med det datum då den centrala databas som avses i artikel 32 har inrättats. Kommissionen ska offentliggöra det datumet.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 12 juni 2013.

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
M. SCHULZ	L. CREIGHTON
Ordförande	*Ordförande*

Jämförelsetabell

Förordning (EG) nr 1383/2003	Den här förordningen
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 3	Artikel 1
Artikel 4	Artikel 18
Artikel 5	Artiklarna 3 till 9
Artikel 6	Artiklarna 6 och 29
Artikel 7	Artikel 12
Artikel 8	Artiklarna 10, 11, 12, 14 och 15
Artikel 9	Artiklarna 17 och 19
Artikel 10	—
Artikel 11	Artikel 23
Artikel 12	Artiklarna 16 och 21
Artikel 13	Artikel 23
Artikel 14	Artikel 24
Artikel 15	Artikel 20
Artikel 16	Artikel 25
Artikel 17	—
Artikel 18	Artikel 30
Artikel 19	Artiklarna 27 och 28
Artikel 20	Artiklarna 6, 12, 22 och 26
Artikel 21	Artikel 34
Artikel 22	Artiklarna 31 och 36
Artikel 23	—
Artikel 24	Artikel 38
Artikel 25	Artikel 40

Sammanfattning av promemorian Nya bestämmelser om Tullverkets säkerställande av skyddet av immateriella rättigheter

Promemorian innehåller förslag till ändringar i tullagen (2000:1281), offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) och tullförordningen (2000:1306). Ändringarna föreslås med anledning av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003.

Inom EU har funnits bestämmelser om tullmyndigheters ingripande mot varor som gör intrång i immateriella rättigheter sedan 1994. Bestämmelserna ansågs dock i vissa delar vara oklara och svårtillämpade och ersattes därför 2003 med nya bestämmelser. Fem år senare inleddes en översyn av dessa bestämmelser, vilken 2013 resulterade i en ny EU-förordning, förordning (EU) nr 608/2013.

Bestämmelser i svensk lagstiftning som kompletterar förordning (EG) nr 1383/2003 finns i tullagen, offentlighets- och sekretesslagen och tullförordningen. Ändringar i dessa författningar med anledning av förordning (EU) nr 608/2013 föreslås träda i kraft den 1 juli 2014.

Förslag till lag om ändring i tullagen (2000:1281)

Härigenom föreskrivs i fråga om tullagen (2000:1281)

dels att 6 kap. 10 §, 7 kap. 1–8 §§, 9 kap. 2 § och 10 kap. 1 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 1 kap. 9 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	1 kap.
	9 §
	Om Tullverket vid tillämpningen av tullagstiftningen, förordning (EG) nr 1889/2005 eller förordning (EU) 608/2013 ska underrätta någon om innehållet i en handling eller om något annat, får det ske genom delgivning. Delgivning bör användas bara om det är påkallat med hänsyn till omständigheterna.
	6 kap.
	10 §[1]
I artikel 14 i förordningen (EEG) nr 2913/92 finns en bestämmelse som ålägger enskild skyldighet att förse tullmyndigheterna med nödvändiga dokument och upplysningar och ge dem all nödvändig hjälp. I artikel 46 i samma förordning finns bestämmelser om kontroll av varor och de transportmedel som befordrar dem i anslutning till att varorna visas upp för tullmyndigheten. I artikel 68 i samma förordning och i artiklarna 239–247 i förordningen (EEG) nr 2454/93 finns bestämmelser om tullmyndigheternas rätt att för kontroll av riktigheten av de deklarationer som de har mottagit granska handlingar och undersöka varor.	
För kontroll av att deklarations- och uppgiftsskyldighet enligt denna lag eller tullagstiftningen i övrigt har fullgjorts riktigt och fullständigt eller för kontroll av att varor inte gör intrång i de rättigheter som skyddas av *rådets förordning (EG) nr 1383/2003 av den 22 juli 2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa*	För kontroll av att deklarations- och uppgiftsskyldighet enligt denna lag eller tullagstiftningen i övrigt har fullgjorts riktigt och fullständigt eller för kontroll av att varor inte gör intrång i de rättigheter som skyddas av *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella*

[1] Senaste lydelse 2011:296.

immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som ska vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter[2] får Tullverket även undersöka	*rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003*[3] får Tullverket även undersöka

1. transportmedel, containrar, lådor och andra utrymmen där varor kan förvaras,

2. områden för tillfälliga lager, tullager, frizoner och frilager samt områden på flygplatser och bangårdar där varor som står under tullövervakning förvaras och även lokaler inom sådana områden samt

3. bagage, såsom resväskor och portföljer, samt handväskor och liknande som medförs av resande vid inresa till eller utresa från EU:s tullområde eller av person som anmanats att stanna enligt 7 §.

Bestämmelser om tullkontroll av kontanta medel finns i 7 a kap.

Bestämmelser om kroppsvisitation och kroppsbesiktning finns i lagen (2000:1225) om straff för smuggling.

7 kap.

1 §[4]

Bestämmelser om tullkontroll beträffande intrång i vissa immateriella rättigheter finns i *rådets förordning (EG) nr 1383/2003 samt i kommissionens förordning (EG) nr 1891/2004 av den 21 oktober 2004 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1383/2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som skall vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter*[5].	Bestämmelser om tullkontroll beträffande intrång i vissa immateriella rättigheter finns i *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003*.
	Uttryck som används i detta kapitel har den innebörd som anges i förordning (EU) nr 608/2013.

2 §[6]

Tullverket utser den enhet inom verket som är behörig att ta emot och behandla ansökningar *enligt artikel 5.2 i förordningen (EG) nr*	Tullverket utser den enhet inom verket som *enligt artikel 5.1 i förordning (EU) nr 608/2013* är behörig att ta emot och behandla an-

[2] EUT L 196, 2.8.2003, s. 7.
[3] EUT L 181, 29.6.2013, s. 15.
[4] Senaste lydelse 2006:423.
[5] EUT L 328, 30.10.2004, s. 16.
[6] Senaste lydelse 2006:423.

1383/2003. Enheten skall, om det behövs, samråda med andra myndigheter.	sökningar.
	3 §
Varor vars frigörande har skjutits upp eller som hålls kvar av Tullverket skall förvaras på betryggande sätt. Förvaringen skall ske på sökandens bekostnad. När det finns ett lagakraftvunnet beslut om förstöring av eller annan åtgärd med varorna, har sökanden rätt till ersättning för dessa kostnader från den eller dem som beslutet gått emot. Kan kravet riktas mot fler än en person, har dessa ett solidariskt ansvar.	*Tullverket ska underrätta innehavaren av ett beslut om sitt beslut enligt artikel 11.3, 13 eller 16 i förordning (EU) nr 608/2013. En sådan underrättelse ska lämnas inom 30 arbetsdagar efter att Tullverket* *1. fått kännedom om de omständigheter som kan ligga till grund för ett beslut enligt artikel 11.3 eller 16 i förordning (EU) nr 608/2013, eller* *2. tagit emot en sådan begäran som avses i artikel 13 i nämnda förordning.*
	4 §[7]
I artiklarna 9.2 och 9.3 i förordningen (EG) nr 1383/2003 finns bestämmelser om tullmyndighets skyldighet att lämna uppgifter till rättighetshavaren.	*Tullverket ska underrätta innehavaren av ett beslut om sitt beslut att avslå en begäran om förlängning enligt artikel 12.1 i förordning (EU) nr 608/2013 inom 30 arbetsdagar efter att begäran mottogs.*
	5 §[8]
Rättighetshavaren ansvarar för skada på varuprov som uppkommer vid sådan inspektion av varor som får göras enligt artikel 9.3 i förordningen (EG) nr 1383/2003.	*Uppkommer en skada på en vara vid en sådan inspektion som avses i artikel 19.1 i förordning (EU) nr 608/2013, ansvarar den som inspekterar varan för skadan.*
	6 §[9]
Frågor om *huruvida* en vara gör intrång i en immateriell rättighet och hur det *skall* förfaras med varorna i sådant fall prövas av domstol enligt vad som gäller för den immateriella rättigheten i fråga.	Frågor om en vara gör intrång i en immateriell rättighet och hur det *ska* förfaras med varorna i sådant fall prövas av domstol enligt vad som gäller för den immateriella rättigheten i fråga.

[7] Senaste lydelse 2006:423.
[8] Senaste lydelse 2006:423.
[9] Senaste lydelse 2006:423.

Domstolen får meddela interimistiskt beslut om att uppskov med frigörande eller kvarhållande av varor *skall* upphöra.	Domstolen får meddela interimistiskt beslut om att uppskov med frigörande eller kvarhållande av varor *ska* upphöra.
Tullverket *skall* verkställa lagakraftvunna domar och beslut från domstolen om frigörande, ändring eller förstöring av varor vars frigörande uppskjutits eller som kvarhålls av Tullverket.	Tullverket *ska* verkställa lagakraftvunna domar och beslut från domstolen om frigörande, ändring eller förstöring av varor vars frigörande uppskjutits eller som kvarhålls av Tullverket.

7 §

Om domstolens dom eller beslut enligt 6 § innebär att varorna skall ändras, skall ändringen bekostas av den som har rätten till varorna.	*När det finns en lagakraftvunnen dom eller ett beslut om förstöring av eller annan åtgärd med varor vars frigörande har skjutits upp eller som hålls kvar av Tullverket, har innehavaren av ett beslut om ingripande rätt till ersättning för sina kostnader i samband med Tullverkets ingripande mot varorna.*
Svaranden ansvarar för Tullverkets kostnader för förstöring av varor. Om ersättning inte kan utsökas hos svaranden, ansvarar sökanden emot staten för kostnaderna.	*Ersättningsskyldig enligt första stycket är den som domstolens beslut har gått emot. Kan ersättningskravet riktas mot flera personer, har dessa ett solidariskt ansvar att ersätta innehavaren av beslutet.*

8 §[10]

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare föreskrifter om

1. *de tidsperioder som avses i artikel 8 i förordningen (EG) nr 1383/2003*,	1. *den begäran som avses i artikel 13 i förordning (EU) nr 608/2013*,
2. *förvaring av varor enligt 3 §*,	2. *provtagning enligt artikel 19.2 i förordning (EU) nr 608/2013*,
3. *provtagning enligt artikel 9.3 i förordningen (EG) nr 1383/2003*, samt	3. *samtycke enligt artikel 26.5 i förordning (EU) nr 608/2013*, samt

4. verkställighet av domar och beslut enligt 6 § tredje stycket.

[10] Senaste lydelse 2006:423.

9 kap.

2 §[11]

Ett beslut av Tullverket enligt tullagstiftningen eller artikel 5 i förordningen (EG) nr 1383/2003 eller beslut om förlängning enligt artikel 8 i nämnda förordning eller artikel 4.2 i förordningen (EG) nr 1889/2005 får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Tullverkets eller annan förvaltningsmyndighets beslut om nedsättning eller befrielse enligt 5 kap. 13 § fjärde stycket eller 19 § överklagas hos regeringen.

Följande beslut av Tullverket får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol

1. beslut enligt tullagstiftningen,

2. beslut enligt artikel 4.2 i förordning (EG) nr 1889/2005, och

3. beslut enligt artikel 7.2, 9.1, 11.3, 12.1, 12.2 eller 16 i förordning (EU) nr 608/2013 samt beslut att avvisa en ansökan som inte uppfyller villkoren i artikel 5.3 i nämnda förordning.

Tullverkets eller annan förvaltningsmyndighets beslut om nedsättning eller befrielse enligt 5 kap. 13 § fjärde stycket eller 19 § överklagas hos regeringen.

Tullverkets beslut om revision enligt 6 kap. 28 § får inte överklagas.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten. Detsamma gäller vid överklagande i mål som avses i 8 kap. 13 §.

Föreskrifter om överklagande av Tullverkets beslut om föreskrifter med stöd av ett bemyndigande enligt denna lag meddelas av regeringen.

10 kap.

1 §[12]

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot föreskrift i tullagstiftningen, mot förbudet i artikel *16 i förordningen (EG) nr 1383/2003* eller mot anmälningsplikten i artikel 3 i förordningen (EG) nr 1889/2005 jämförd med 7 a kap. 2 § döms för tullförseelse till böter. Detsamma gäller den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot beslut som Tullverket meddelat med stöd av tullagstiftningen

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot föreskrift i tullagstiftningen, mot förbudet i artikel *25 i förordning (EU) nr 608/2013* eller mot anmälningsplikten i artikel 3 i förordningen (EG) nr 1889/2005 jämförd med 7 a kap. 2 § döms för tullförseelse till böter. Detsamma gäller den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot beslut som Tullverket meddelat med stöd av tullagstiftningen

1. om skyldighet att föra anteckningar och lämna uppgifter om varor som förvaras i tillfälligt lager, tullager, frizon eller frilager eller som är föremål för förenklat förfarande vid tillämpning av ett tullförfarande,

2. om skyldighet i övrigt att lämna uppgift eller handling till Tullverket eller

3. om användningen eller förbrukningen av en icke-gemenskapsvara.

[11] Senaste lydelse 2011:1258.
[12] Senaste lydelse 2007:271.

I ringa fall *skall* inte dömas till ansvar.	I ringa fall *ska* inte dömas till ansvar.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs att 27 kap. 9§ offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	27 kap.
	9 §
I *rådets förordning (EG) nr 1383/2003 av den 22 juli 2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som ska vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter*[1] finns bestämmelser om att uppgift i vissa fall får lämnas till en enskild.	I *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003*[2] finns bestämmelser om att uppgift i vissa fall får lämnas till en enskild.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

[1] EUT L 196, 2.8.2003, s. 7.
[2] EUT L 181, 29.6.2013, s. 15.

Förteckning över remissinstanser

Remissyttrande har avgetts av följande instanser: Svea hovrätt, Stockholms tingsrätt, Kammarrätten i Göteborg, Förvaltningsrätten i Stockholm, Justitiekanslern, Domstolsverket, Åklagarmyndigheten, Rikspolisstyrelsen, Datainspektionen, Kommerskollegium, Kustbevakningen, Läkemedelsverket, Tullverket, Statens jordbruksverk, Patent- och registreringsverket, Patentbesvärsrätten, Sveriges advokatsamfund, Copyswede, Konstnärliga och litterära yrkesutövares samarbetsnämnd (KLYS), Rättighetsalliansen, STOP Sverige, Svenska föreningen för immaterialrätt (SFIR), Svenska föreningen mot piratkopiering (SACG), Svenska industrins IP-förening (SIPF) och Svenska patentombudsföreningen (SPOF). Vidare har yttrande inkommit från Sveriges patentbyråers förening (SEPAF).

Riksdagens ombudsmän, Regelrådet, Näringslivets regelnämnd (NNR), Svenskt näringsliv, Svensk handel, Företagarna, Transportindustriförbundet, Business Software Alliance (BSA), FICPI Sweden, Föreningen svensk programvaruindustri (SPI), Ifpi Sverige, Svenska antipiratbyrån och Svenska föreningen för upphovsrätt (SFU) har inbjudits att yttra sig men har avstått.

Lagrådsremissens lagförslag

Regeringen har följande förslag till lagtext.

Förslag till lag om ändring i tullagen (2000:1281)

Härigenom föreskrivs i fråga om tullagen (2000:1281)

dels att 6 kap. 10 §, 7 kap. 1–8 §§, 9 kap. 2 § och 10 kap. 1 § ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 1 kap. 9 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	1 kap.
	9 §
	Om Tullverket vid tillämpningen av tullagstiftningen, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1889/2005 av den 26 oktober 2005 om kontroller av kontanta medel som förs in i eller ut ur gemenskapen[1] *eller Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003*[2] *ska underrätta någon om innehållet i en handling eller om något annat, får det ske genom delgivning. Delgivning bör användas bara om det är påkallat med hänsyn till omständigheterna.*
	6 kap.
	10 §[3]

I artikel 14 i förordningen (EEG) nr 2913/92 finns en bestämmelse som ålägger enskild skyldighet att förse tullmyndigheterna med nödvändiga dokument och upplysningar och ge dem all nödvändig hjälp. I artikel 46 i samma förordning finns bestämmelser om kontroll av varor och de transportmedel som befordrar dem i anslutning till att varorna visas upp för tullmyndigheten. I artikel 68 i samma förordning och i artiklarna 239–247 i förordningen (EEG) nr 2454/93 finns bestämmelser om

[1] EUT L 309, 25.11.2005, s. 9.
[2] EUT L 181, 29.6.2013, s. 15.
[3] Senaste lydelse 2011:296.

tullmyndigheternas rätt att för kontroll av riktigheten av de deklarationer som de har mottagit granska handlingar och undersöka varor.

För kontroll av att deklarations- och uppgiftsskyldighet enligt denna lag eller tullagstiftningen i övrigt har fullgjorts riktigt och fullständigt eller för kontroll av att varor inte gör intrång i de rättigheter som skyddas av *rådets förordning (EG) nr 1383/2003 av den 22 juli 2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som ska vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter* får Tullverket även undersöka	För kontroll av att deklarations- och uppgiftsskyldighet enligt denna lag eller tullagstiftningen i övrigt har fullgjorts riktigt och fullständigt eller för kontroll av att varor inte gör intrång i de rättigheter som skyddas av *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003* får Tullverket även undersöka

1. transportmedel, containrar, lådor och andra utrymmen där varor kan förvaras,

2. områden för tillfälliga lager, tullager, frizoner och frilager samt områden på flygplatser och bangårdar där varor som står under tullövervakning förvaras och även lokaler inom sådana områden samt

3. bagage, såsom resväskor och portföljer, samt handväskor och liknande som medförs av resande vid inresa till eller utresa från EU:s tullområde eller av person som anmanats att stanna enligt 7 §.

Bestämmelser om tullkontroll av kontanta medel finns i 7 a kap.

Bestämmelser om kroppsvisitation och kroppsbesiktning finns i lagen (2000:1225) om straff för smuggling.

7 kap.

1 §[4]

Bestämmelser om tullkontroll beträffande intrång i vissa immateriella rättigheter finns i *rådets förordning (EG) nr 1383/2003 samt i kommissionens förordning (EG) nr 1891/2004 av den 21 oktober 2004 om fastställande av tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1383/2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som skall vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter*.	Bestämmelser om tullkontroll beträffande intrång i vissa immateriella rättigheter finns i *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003*.

[4] Senaste lydelse 2006:423.

Uttryck som används i detta kapitel har den innebörd som anges i förordning (EU) nr 608/2013.

2 §[5]

Tullverket utser den enhet inom verket som är behörig att ta emot och behandla ansökningar *enligt artikel 5.2 i förordningen (EG) nr 1383/2003. Enheten skall, om det behövs, samråda med andra myndigheter.*

Tullverket utser den enhet inom verket som *enligt artikel 5.1 i förordning (EU) nr 608/2013* är behörig att ta emot och behandla ansökningar.

3 §

Varor vars frigörande har skjutits upp eller som hålls kvar av Tullverket skall förvaras på betryggande sätt. Förvaringen skall ske på sökandens bekostnad. När det finns ett lagakraftvunnet beslut om förstöring av eller annan åtgärd med varorna, har sökanden rätt till ersättning för dessa kostnader från den eller dem som beslutet gått emot. Kan kravet riktas mot fler än en person, har dessa ett solidariskt ansvar.

Tullverket ska underrätta innehavaren av ett beslut om sitt beslut enligt artikel 11.3, 13 eller 16 i förordning (EU) nr 608/2013. En sådan underrättelse ska lämnas inom 30 arbetsdagar efter det att Tullverket

1. fått kännedom om de omständigheter som kan ligga till grund för ett beslut enligt artikel 11.3 eller 16 i den förordningen, eller

2. tagit emot en sådan begäran som avses i artikel 13 i den förordningen.

4 §[6]

I artiklarna 9.2 och 9.3 i förordningen (EG) nr 1383/2003 finns bestämmelser om tullmyndighets skyldighet att lämna uppgifter till rättighetshavaren.

Tullverket ska underrätta innehavaren av ett beslut om följande beslut som verket fattar enligt förordning (EU) nr 608/2013:

1. beslut enligt artikel 12.1 att avslå eller avvisa en begäran om förlängning, eller

2. beslut enligt artikel 12.5 att återkalla eller ändra ett beslut om förlängning.

En sådan underrättelse ska lämnas inom 30 arbetsdagar efter det att Tullverket

1. tagit emot en sådan begäran som avses i artikel 12.1, eller

[5] Senaste lydelse 2006:423.
[6] Senaste lydelse 2006:423.

2. fått kännedom om de omständigheter som kan ligga till grund för ett beslut enligt artikel 12.5.

5 §[7]

Rättighetshavaren ansvarar för skada på varuprov som uppkommer vid sådan inspektion av varor som får göras enligt artikel 9.3 i förordningen (EG) nr 1383/2003.

Uppkommer en skada på en vara vid en sådan inspektion som avses i artikel 19.1 i förordning (EU) nr 608/2013, ansvarar den som inspekterar varan för skadan.

6 §[8]

Frågor om huruvida en vara gör intrång i en immateriell rättighet och hur det *skall* förfaras med varorna i sådant fall prövas av domstol enligt vad som gäller för den immateriella rättigheten i fråga.

Domstolen får meddela interimistiskt beslut om att uppskov med frigörande eller kvarhållande av varor *skall* upphöra.

Tullverket *skall* verkställa lagakraftvunna domar och beslut från domstolen om frigörande, ändring eller förstöring av varor vars frigörande uppskjutits eller som kvarhålls av Tullverket.

Frågor om huruvida en vara gör intrång i en immateriell rättighet och hur det *ska* förfaras med varorna i sådant fall prövas av domstol enligt vad som gäller för den immateriella rättigheten i fråga.

Domstolen får meddela interimistiskt beslut om att uppskov med frigörande eller kvarhållande av varor *ska* upphöra.

Tullverket *ska* verkställa lagakraftvunna domar och beslut från domstolen om frigörande, ändring eller förstöring av varor vars frigörande uppskjutits eller som kvarhålls av Tullverket.

7 §

Om domstolens dom eller beslut enligt 6 § innebär att varorna skall ändras, skall ändringen bekostas av den som har rätten till varorna.

Svaranden ansvarar för Tullverkets kostnader för förstöring av varor. Om ersättning inte kan utsökas hos svaranden, ansvarar sökanden emot staten för kostnaderna.

När det finns en lagakraftvunnen dom eller ett beslut om förstöring av eller annan åtgärd med varor vars frigörande har skjutits upp eller som hålls kvar av Tullverket, har innehavaren av ett beslut rätt till ersättning för sina kostnader i samband med Tullverkets ingripande mot varorna.

Ersättningsskyldig enligt första stycket är den som domstolens beslut har gått emot. Kan ersättningskravet riktas mot flera personer, har dessa ett solidariskt ansvar att ersätta innehavaren av be-

[7] Senaste lydelse 2006:423.
[8] Senaste lydelse 2006:423.

slutet.

8 §[9]

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddelar närmare föreskrifter om

1. *de tidsperioder som avses i artikel 8 i förordningen (EG) nr 1383/2003*,
2. *förvaring av varor enligt 3 §*,
3. *provtagning enligt artikel 9.3 i förordningen (EG) nr 1383/2003*, samt

1. *den begäran som avses i artikel 13 i förordning (EU) nr 608/2013*,
2. *provtagning enligt artikel 19.2 i förordning (EU) nr 608/2013*,
3. *samtycke enligt artikel 26.5 i förordning (EU) nr 608/2013*, samt

4. verkställighet av domar och beslut enligt 6 § tredje stycket.

9 kap.

2 §[10]

Ett beslut av Tullverket enligt tullagstiftningen eller artikel 5 i förordningen (EG) nr 1383/2003 eller beslut om förlängning enligt artikel 8 i nämnda förordning eller artikel 4.2 i förordningen (EG) nr 1889/2005 får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Tullverkets eller annan förvaltningsmyndighets beslut om nedsättning eller befrielse enligt 5 kap. 13 § fjärde stycket eller 19 § överklagas hos regeringen.

Följande beslut av Tullverket får överklagas till allmän förvaltningsdomstol:

1. beslut enligt tullagstiftningen,

2. beslut enligt artikel 4.2 i förordning (EG) nr 1889/2005, och

3. beslut enligt artikel 7.2, 9.1, 11.3, 12.1, 12.2, 12.5, 13 eller 16 i förordning (EU) nr 608/2013 samt beslut att avvisa en ansökan som inte uppfyller villkoren i artikel 5.3 i den förordningen.

Tullverkets eller annan förvaltningsmyndighets beslut om nedsättning eller befrielse enligt 5 kap. 13 § fjärde stycket eller 19 § överklagas hos regeringen.

Tullverkets beslut om revision enligt 6 kap. 28 § får inte överklagas.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten. Detsamma gäller vid överklagande i mål som avses i 8 kap. 13 §.

Föreskrifter om överklagande av Tullverkets beslut om föreskrifter med stöd av ett bemyndigande enligt denna lag meddelas av regeringen.

[9] Senaste lydelse 2006:423.
[10] Senaste lydelse 2011:1258.

10 kap.

1 §[11]

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot föreskrift i tullagstiftningen*, mot förbudet i artikel 16 i förordningen (EG) nr 1383/2003* eller mot anmälningsplikten i artikel 3 i förordningen (EG) nr 1889/2005 jämförd med 7 a kap. 2 § döms för tullförseelse till böter. Detsamma gäller den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot beslut som Tullverket meddelat med stöd av tullagstiftningen	Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot föreskrift i tullagstiftningen eller mot anmälningsplikten i artikel 3 i förordningen (EG) nr 1889/2005 jämförd med 7 a kap. 2 § döms för tullförseelse till böter. Detsamma gäller den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot beslut som Tullverket meddelat med stöd av tullagstiftningen

1. om skyldighet att föra anteckningar och lämna uppgifter om varor som förvaras i tillfälligt lager, tullager, frizon eller frilager eller som är föremål för förenklat förfarande vid tillämpning av ett tullförfarande,
2. om skyldighet i övrigt att lämna uppgift eller handling till Tullverket eller
3. om användningen eller förbrukningen av en icke-gemenskapsvara.

I ringa fall *skall* inte dömas till ansvar.	I ringa fall *ska det* inte dömas till ansvar.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

[11] Senaste lydelse 2007:271.

Förslag till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400)

Härigenom föreskrivs att 27 kap. 9 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse	*Föreslagen lydelse*
	27 kap.
	9 §
I *rådets förordning (EG) nr 1383/2003 av den 22 juli 2003 om tullmyndigheternas ingripande mot varor som misstänks göra intrång i vissa immateriella rättigheter och om vilka åtgärder som ska vidtas mot varor som gör intrång i vissa immateriella rättigheter*[1] finns bestämmelser om att uppgift i vissa fall får lämnas till en enskild.	I *Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 608/2013 av den 12 juni 2013 om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter och upphävande av rådets förordning (EG) nr 1383/2003*[2] finns bestämmelser om att uppgift i vissa fall får lämnas till en enskild.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2014.

[1] EUT L 196, 2.8.2003, s. 7.
[2] EUT L 181, 29.6.2013, s. 15.

Lagrådets yttrande

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2014-02-27

Närvarande: F.d. justitieråden Torgny Håstad och Sten Heckscher samt justitierådet Göran Lambertz.

Nya bestämmelser om Tullverkets säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter

Enligt en lagrådsremiss den 20 februari 2014 (Finansdepartementet) har regeringen beslutat inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om ändring i tullagen (2000:1281),
2. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400).

Förslaget har inför Lagrådet föredragits av departementssekreteraren Mats Barregren.

Förslaget föranleder följande yttrande av Lagrådet:

Förslaget till lag om ändring i tullagen

Lagrådsremissen innehåller ändringsförslag med anledning av den nya EU-förordningen om tullens säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter. I förslagen används av praktiska skäl vissa uttryck som förekommer i förordningen, varvid uttrycken får samma innebörd som där (se 7 kap. 1 § andra stycket). Mot detta finns i princip inte något att invända.

Ett av de uttryck som föreslås bli övertaget från förordningen får dock anses mindre lämpligt. I 7 kap. 3 § sägs att Tullverket ska underrätta ”innehavaren av ett beslut” om beslut enligt vissa artiklar i förordningen. Uttrycket återkommer i 4 och 7 §§ i kapitlet. Det definieras i förordningen (artikel 2.13) som ”innehavaren av ett beslut om beviljande av ansökan”. Vilka som därmed kan komma i fråga framgår av artikel 3, där det anges vilka som får göra en ansökan om ett förfarande hos tullen enligt förordningen. Det är dels rättighetshavarna, dels vissa organisationer, organ, grupper, personer och enheter som på olika sätt bevakar de immateriella rättigheterna.

En bättre lösning synes vara att använda ordet ”rättighetshavaren” och på lämplig plats i lagen ange att därmed i förekommande fall avses de organisationer m.m. som räknas upp i artikel 3. En sådan bestämmelse kan placeras som en andra mening i 7 kap. 1 § andra stycket och förslagsvis ges följande lydelse.

Med rättighetshavare avses i kapitlet i förekommande fall också de organisationer, organ, grupper, personer eller enheter som har rätt att lämna in en ansökan enligt artikel 3 i förordningen.

7 kap. 3 §

Om ett tillägg görs i 7 kap. 1 § andra stycket i enlighet med vad som nyss har sagts, bör uttrycket ”innehavaren av ett beslut” ersättas med ”rättighetshavaren”.

7 kap. 4 §

Enligt paragrafen ska underrättelse lämnas om vissa beslut som Tullverket fattar. Det gäller enligt första stycket 1 ”beslut enligt artikel 12.1 att avslå eller avvisa en begäran om förlängning”. I artikel 12.1 sägs att den period inom vilken tullmyndigheterna ska ingripa får förlängas i vissa fall. Det sägs inget där om avslag eller avvisande (jfr p. 2). Ordalydelsen i första stycket 1 bör därför ändras till ”beslut att avslå eller avvisa en begäran enligt artikel 12.1 om förlängning”.

Även i denna paragraf bör uttrycket ”innehavaren av ett beslut” ersättas med ”rättighetshavaren” om ovannämnda tillägg görs i 7 kap. 1 § andra stycket.

7 kap. 7 §

Lagrådet hänvisar till vad som har sagts angående 7 kap. 3 och 4 §§ om att ersätta ”innehavaren av ett beslut” med ”rättighetshavaren”.

7 kap. 8 §

Paragrafen innehåller ett bemyndigande för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela närmare före-skrifter i vissa avseenden. Enligt p. 3 får närmare föreskrifter meddelas om ”samtycke enligt artikel 26.5” i den aktuella förordningen. Vad som avses är ett samtycke från deklaranten eller varuinnehavaren till att varorna i s.k. småförsändelser förstörs.

Enligt vad som sägs i remissen (s. 37) behövs verkställighetsföre-skrifter angående ”formerna för samtycket” enligt artikel 26.5. Anledningen anges vara att det inte sägs något i artikeln om dessa former, vilket avviker från artikel 23.1 första stycket c som gäller samtycke till förstöring av andra varor. Vid föredragningen har upplysts att vad som särskilt avses är att det enligt artikel 23.1 första stycket c fordras att samtycket ges skriftligen, medan något sådant krav inte ställs i artikel 26.5. Tanken har varit att det ska öppnas en möjlighet att genom verkställighetsföreskrifter införa ett skriftlighetskrav även i fråga om samtycke enligt den sistnämnda bestämmelsen.

En EU-förordning gäller omedelbart i medlemsstaterna enligt sin lydelse. Den får därför inte genomföras på nationell nivå. Av det följer att det inte heller får vidtas några lagstiftningsåtgärder för att ändra innebörden av bestämmelser i förordningen. Det betyder att det inte torde vara möjligt att med rättslig verkan precisera kravet på samtycke på det sätt som regeringen aviserar. Till saken hör att det ter sig fullt möjligt att kravet på samtycke medvetet har ställts något lägre för förstöring av varor i småförsändelser än för andra varor.

Bemyndigandet att meddela verkställighetsföreskrifter om samtycke enligt artikel 26.5 bör därför utgå.

Förslaget till lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen

Lagrådet lämnar förslaget utan erinran.

Finansdepartementet

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 13 mars 2014

Närvarande: Statsministern Reinfeldt, ordförande, och statsråden Björklund, Bildt, Ask, Erlandsson, Hägglund, Borg, Billström, Adelsohn Liljeroth, Björling, Ohlsson, Norman, Attefall, Engström, Kristersson, Elmsäter-Svärd, Ullenhag, Ek, Lööf, Svantesson

Föredragande: statsrådet Borg

Regeringen beslutar proposition 2013/14:164 Nya bestämmelser om Tullverkets säkerställande av skyddet för immateriella rättigheter.

Rättsdatablad

Författningsrubrik	Bestämmelser som inför, ändrar, upphäver eller upprepar ett normgivningsbemyndigande	Celexnummer för bakomliggande EU-regler
Lag om ändring i tullagen (2000:1281)		32013R0608